

Faşist baskı ve devlet terörüne karşı

Birleşik-militan mücadele!

Kirli savaşa, faşist baskı ve devlet terörüne karşı birleşik-militan mücadeleye!

AKP yönetimindeki sermaye devletinin başlattığı kirli savaş ile buna eşlik eden devlet terörü, gözaltı ve tutuklama furysı tüm hızıyla sürüyor. Düzen güçleri daha ilk günlerden itibaren topyekün savaş etrafında kenetlenmeye başladılar. Ne devlet şiddeti '90'ları aratıyor, ne de başta düzen medyası olmak üzere bilcümle düzen güçlerinin savaş borazanlığı... Şoven histerinin dozunda da paralel bir artış göze çarpıyor.

İflasların tetiklediği savaş

Bu sefer kirli savaşı dinci-gerici partinin iki alanda – iç ve dış politikada- yaşadığı iflasın tetiklediği herkesin malumu. Bilindiği üzere bu iflasların dış politika ayağı ta 2012'de netleşmişti. Batılı emperyalist blokun Arap isyanları dalgasını kırarak ve içini boşaltarak başlattıkları yeni savaş dalgasının ilk kurbanı Libya olmuştu. Libya'nın kolayca dağılıp parçalanması, o sıralar hala “bölgesel aktör” rüyası gören bizdeki yeni Osmanlıcıların iştahını kabartmış, Suriye'nin hedefe çakılması üzerine hevesle öne atılmışlardı.

Suriye'deki kanlı savaşın başlatılması sürecinde emperyalizmin maşalığını büyük bir şevkle üstlenen dinci-gerici parti, en büyük şamarı 2012 Temmuz'unda Kürt halkının sergilediği Rojava inisiyatifıyla yedi. PKK önderliğindeki Kürt silahlı birliklerinin, bu gelişmenin de yarattığı moral güçle aynı dönemde Türkiye'deki Kürt illerinde gerçekleştirdiği alan tutma atılımı ise bu iflası iyice perçinledi. PKK'li tutsakların açlık grevleriyle iyice sıkışan AKP'nin bu sarsıntılara karşı bulduğu çözüm ise sonradan “çözüm süreci” olarak kodlanan “İmralı görüşmeleri” oyalamacası oldu.

“İmralı görüşmeleri” özellikle 2013'ün ilk aylarında AKP'ye muhtemelen umduğundan da öteye nefes aldırdı. Aldatmacanın toplumda yarattığı iyimser atmosferi arkasına alan, içerde ve dışarda eli güçlenen AKP iktidarı, fırsattan istifade sınıf ve kitle hareketine azgınca saldırılara girişti. Yılların birikiminin üstüne gelen bu saldırganlığın yarattığı en güçlü tepki ise hiç kimsenin beklemediği bir şiddette gerçekleşen Haziran Direnişi'ydı. AKP'nin zirveden aşağıya önlenemez kayışı da böylece başlamış oldu. “İlimli islam”ın model ülkesi yaftasını geri dönüşü olmayan bir şekilde tarihin çöplüğüne gömen bu büyük direniş, emperyalist efendileri nezdinde bile dinci-gerici akımın miadını doldurmasına yol açtı.

Büyük ve gerici bir çıkar-rant şebekesi olarak o zamana kadar omuz omuza iktidar merdivenlerini tırmanan AKP-Cemaat koalisyonu da bir daha onarılamayacak şekilde yarılmaya uğradı. Suç ortağı ikiz kardeşlerin, sonu 17-25 Aralık yolsuzluk-rüşvet operasyonuna, ayakkabı kutularındaki kirli para yığınlarının sıfırlanmasına, polis ve yargıdaki tasfiyelere, kaset savaşlarına, MİT müsteşarı ile o zamanın Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun savaş başlatma mizansenlerinin, MİT tırlarının, kanlı cinayetlerin ifşasına varan düşmanlığına ve çirkeflerine tanık olduk.

Tüm dünyada itibarı yerlerde sürünen Tayyip Erdoğan güdümündeki AKP iktidarı, Suriye'deki iflası

ve özellikle Kürt halkının Rojava kazanımını asla içine sindiremedi. ABD öncülüğündeki batılı emperyalist blok, kendi eseri olan IŞİD'e karşı sözde savaş ilan etmek zorunda kaldığı halde, AKP iktidarı gizlenemez şekilde IŞİD'e desteğini sürdürmeye devam etti. IŞİD'in Kobanê üzerinden Rojava'ya saldırısı üzerine Erdoğan ve yordakçılarının yalnızca sevinç çığlıkları atmadıkları kaldı. Yeni bir şamar da Kobanê direnişi ve dünyanın dörtbir yanında gerçekleşen fakat Türkiye'nin metropollerini ile Kürt kentlerinde isyan dalgası halini alan Kobanê ile dayanışma eylemleriyle yedi. Son olarak Haziran'da Tel Abyad'ın Kürt güçleri tarafından IŞİD'den kurtarılması ile birlikte, AKP iktidarının IŞİD üzerine kurduğu ve son ana kadar vazgeçmediği hesaplar tamamen çöktü. Kürt halkının başta Rojava olmak üzere bölgedeki kazanımlarına karşı doğrudan saldırı, AKP iktidarından öteye sermaye devleti için bir zorunluluk haline gelmiş oldu.

İç politikada çöküşün son halkası

AKP'nin başlattığı savaşı tetikleyen öteki iflasın, iç politikada yaşadığı çöküşün son halkası elbette 7 Haziran seçimleri idi. Fakat bu son halka her şeyden önce 2013 Haziran Direnişi'nden itibaren yaşanan sürecin eseridir. Kürt hareketi önderliğindeki HDP'nin gerek Haziran Direnişi, gerek 17-25 Aralık yolsuzluk-rüşvet operasyonları, gerekse 6-8 Ekim Kobanê isyanı gibi kritik evrelerde AKP iktidarını rahatlatan, kimilerine göre AKP'nin düşüşünü önleyen tutumlarına rağmen seçimlere iki ay kala barajı geçme sinyali vermesi AKP şefinin “çözüm süreci” aldatmacasını rafa kaldırmasına yol açtı. AKP şefinin Ukrayna yolunda “Kürt sorunu yoktur” çıkışıyla başlayan bu adıma, seçim çalışmaları dönemi boyunca HDP'ye yönelik saldırılar, bombalamalar ve kirli savaş dili eşlik etti. Zira AKP ama özellikle kaçak sarayın despotu için tek başına iktidar olmak, iki yılın ardından ölüm kalım meselesine dönüşmüş durumda.

AKP'nin seçim hezimetini ile Rojava'daki yeni atılım üst üste düşünce, düzen cephesinde ve HDP'de seçim sarhoşluğu yaşanırken; dinci-gerici iktidarın topyekün savaş başlatma hesaplarıyla ilgilendiği Temmuz sonunda açığa çıktı. İncirlik üssünün ABD emperyalizminin her türlü kullanımına alenen açılması karşılığında izin de koparılinca, IŞİD'e karşı savaş kaba yalanı eşliğinde Kürt halkına ve devrimci, ilerici, sol harekete saldırılar başlatıldı. Üstelik tam da kanlı beslemesi IŞİD eliyle SGDF üyesi gençlere karşı gerçekleştirilen hunharca katliamın ardından...

Tek başına iktidar için kan içen despot

Bu saldırıların Kürt halkının kazanımlarını öyle kolayından boğamayacağı açık. Türk sermaye devletinin kanlı ve kirli çırpınıları dönüp dönüp her defasında kendisini boğacak. Köşeye sıkıştığı anda şimdilik “buzdolabına kaldırılan” “çözüm süreci”nin, bir başka deyişle İmralı'nın devreye sokulması şaşırtıcı

olmayacak.

Dolayısıyla halihazırda Kürt halkıyla birlikte, tüm solu ve toplumsal muhalefeti susturmaya yönelik estirilen devlet terörü ve kirli savaşa güdülen asli amaç, AKP'nin, demek oluyor ki despot şefinin erken seçimlere gidilirken tek başına iktidar olmasını sağlayacak oyların devşirilmesidir. Özcesi hırsızlık-yolsuzluk-rüşvet şebekesi AKP'nin hesap vermekten, aynı anlama gelmek üzere yok oluştan kaçmak için bulabildiği çare kan içmekten ibarettir.

Fakat tıpkı Cemaatle tutuştuğu it dalaşında olduğu gibi, bu topyekün savaşta da burjuva düzene ve devlete dair en temel gerçekleri gözleri körleşmiş olanların (özellikle de boylu boyunca parlamenterizm bataklığına saplanan tasfiyeci solun) bile gözüne sokuyor.

Nisyan ile malul dimağlara lazım gerçekler

Kitleleri sokaklardan, militan mücadelelerden alıkoyanlar unutsalar da, burjuva devlet eli kanlı bir kirli savaş aygıtı olduğunu günlük cinayet, katliam, gözaltı, tutuklama furyasıyla sergilemektedir. Burjuva hukuku ve düzenin kurumsal işleyişi ihtiyaç duyulduğu her an paçavraya çevrilmektedir. Seçimler, bir başka deyişle burjuva parlamenterizmi, başarınız ne olursa olsun, ihtiyaç hasıl olduğunda kimseyi sermaye devletinin zorundan kurtarmaz. Aynı hükümsüz hükümet ülke topraklarını emperyalist savaş makinelerinin sınırsız kullanımına açar, meclisten çıt çıkmaz. Meclise 80 milletvekili seçtirirsiniz ama hükümsüz olan bir hükümetin savaş kararlarına, toplumsal mücadele dinamiklerine yönelik pervasız saldırılarına set çekemezsiniz. Hatta bizzat milletvekilleriniz şovenist histeri ve linç kampanyalarının hedefi yapıldıkları halde, size kala kala savunma hattına çekilmek kalır. Ve daha saymakla bitmeyecek nice “inatçı gerçek...”

Bu gerçekleri bu kez olsun dikkate almak, en başta tasfiyeci sürükleniş içinde parlamenterizme yuvarlanmış Türkiye soluna lazım. Zira Kürt hareketinin tercihi bellidir; Kürt ulusal sorununun demokratik uygarlık düzeni olarak kodlanan emperyalist-kapitalist sistem içinde burjuva çözümü, ki bunun bir ütopyadan fazlası olmadığını tarih olanca açıklığıyla tanıtlamıştır. Bu çizginin yarattığı ikilem de bellidir; ya karşılıklı sonuçsuz bir savaş ya da düzen içinde “çözüm, açılım” vb. adlar altında oyalanma, aldatılma...

İşçi sınıfı ve emekçiler ile birlikte Kürt halkının kurtuluşunu sağlayacak çözüm ise emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı yürütülecek, sermaye düzeni ve devletinin yıkılmasıyla zafere ulaşacak devrimci sosyalist savaşıdır. Bunun gerçekleşebilecek tek seçenek olduğunu da bize tarih kanıtıyor. Bu savaşımın güncel biçimi sınıf ve emekçi kitlelerin sermaye iktidarının-devletinin baskı ve terörüne, zor ve şiddetine karşı örgütlenmesi ve birleşik-militan mücadeleyi yükseltmesidir. Keza bu, aynı zamanda çözüme giden yolu açacak devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesinin de doğal bir gereğidir.

Emperyalist koalisyon halklara karanlık bir gelecek hazırlıyor!

Ortadoğu'da diplomasi trafiği iyice yoğunlaştı. Emperyalist şeflerin biri geliyor, diğeri gidiyor. Bölgenin kirli, karanlık ve kan dökücü devletleriyle görüşmeler gerçekleştiriyorlar. Karanlık ofislerde halklara büyük acılar ve yıkımlar yaşatacak olan savaş planları yapıyorlar. Var olan kirli ittifaklar daha da pekiştiriliyor. Bu arada, var olanlarla yetinilmiyor, yeni ittifaklar kuruluyor. Haliyle yeni dengeler oluşuyor.

Kirli devletler, kirli ittifaklar ve kirli icraatlar

Sözü edilen bu hareketliliğin başını ABD çekiyor. ABD son dönemde çok yönlü ilişkiler kuruyor, anlaşmalar imzalıyor. Örneğin İran'la nükleer silahlarla ilgili bir anlaşma yaptı. Bu anlaşma haliyle en başta İsrail olmak üzere, Türk sermaye devletini ve İran'la uzun süredir oldukça mesafeli duran Körfez gericiliğini çok rahatsız etti. ABD bu rahatsızlığı gidermek ve işbirlikçilerini rahatlatmak amacıyla peş peşe bu ülkelere dönük ikna turları yaptı. Yapmaya da devam ediyor. İran ve yapılan anlaşma konusunda onlara güvence veriyor. İşbirlikçilerini ha bire silahlandırıyor, silahlanma için teşvik ediyor. Çok da uzak olmayan bir kanlı savaşa hazırlıyor onları.

ABD'nin bölgede önemseydiği ülkelere biri de Mısır. Mısır, ABD uşağı General Sisi'nin marifeti ile Ortadoğu'nun kirlilikte başı çeken bir devleti haline gelmiş bulunuyor. Sisi, deniz ticareti dahil, her türlü iletişimde yaşamsal bir öneme sahip olan Süveyş Kanalı da dahil, her şeyi ABD'ye tahsis etmeye çok heveslidir ve bölgede emperyalist saldırganlık ve savaşın koçbaşı olmak için can atmaktadır. ABD'nin Ortadoğu'yu kendi sefil çıkarları için yeniden şekillendirmek çabasında kendisine en fazla Sisi başkanlığındaki Mısır devletinin yardımcı olacağı kesindir.

Hiç kuşkusuz ABD ile en rafine işbirlikçisi Türk sermaye devleti ilişkileri açısından da çok önemli gelişmeler yaşanıyor. Türk sermaye devletinin ABD'nin en sadık uşağı olduğu tartışmasızdır. Ancak Kürt sorunu, Suriye savaşı ve IŞİD gibi konularda efendisi ile anlaşmazlığa düştüğü zamanlar oldu. Yakın günlerde İncirlik hava üssü başta olmak üzere, yönü Ortadoğu'ya dönük üslerin neredeyse tümünün ABD'nin kullanımına açılması ve sermaye devletinin sözde IŞİD'e karşı savaş koalisyonuna katılmayı kabul etmesi ile birlikte kırılganlık sona erdi gibi. Deyim yerindeyse ABD ile "nikah tazelendi."

Sermaye devleti bu baştan aşağı kirli anlaşma karşılığında hem içerde hem de Rojava ve Güney'i kapsayan, esas olarak da PKK'nin Kandil'deki mevzilerini hedef alan saldırılar için izin aldı. ABD'nin onayı ve desteğini arkasına alan sömürgeci sermaye devleti günlerdir öncelikli hedefi Kürt hareketi, halkı ve kazanımları olan, ancak, Türkiye'nin ilerici, devrimci güçlerini ve bölgenin kardeş halklarını da kapsayan kanlı, karanlık ve topyekün bir savaş yürütmektedir. "IŞİD'e karşı mücadele" aşağılık yalanı ile başlatılan bu savaş Suriye, İran, Irak, Yemen ve hatta Suidi Arabistan

gibi bölge devletlerini ve bu arada da ABD karşıtı bloku, yani Rusya ve Çin'i de rahatsız etmiştir. Sermaye devleti İncirlik anlaşması ile birlikte yeniden ve daha sağlam biçimde ABD'nin savaş arabasına bağlanmıştır. Kendi alçakça emelleri bir parça gözetilirse eğer, emperyalizmin planları çerçevesinde başvurmayaacağı macera yoktur.

Emperyalistler, esas olarak ABD emperyalizmi kendi kirli amaçlarını gerçekleştirmek için bölgedeki işbirlikçilerinin yanısıra, emperyalizmin yeni kirli silahları olan insanlık düşmanı çeteleri de kullandı, kullanmayı da sürdürüyor. Önce IŞİD belasını halkların başına musallat etti. IŞİD, emperyalistlerin ve sermaye devletinin desteği ve koruması altında halklara kan kusturdu. Rojava'da, Şengal'de, Suriye ve Irak'ta oluk oluk kan döktü, kelle biçti, alçakça katliamlar yaptı. Bu ölüm makinesi en son olarak Suruç katliamını gerçekleştirdi. Sadece Türkiye ve bölgede değil, tüm dünyada infiale yol açan bu katliamla birlikte, taktik politika gereği onunla en içli dışlı ilişkileri olan sermaye devleti de onu "terketti." ABD ve işbirlikçileri şimdi de "eğit-donat çeteleri"ni devreye sokmuş bulunuyorlar. ABD ve emperyalist koalisyon, Türk sermaye devletinden Katar'a kadar tüm işbirlikçi takımı şimdi de bu çeteleri destekliyor ve finanse ediyorlar. ABD Ortadoğu'daki vesayet savaşlarına şimdi de bu çeteyi dahil etmiş bulunuyor. Rojava, Irak ve özellikle Suriye'ye dönük saldırıları bugünlerde bu çete üzerinden yürütüyor.

ABD bölgeye müdahale için gün sayıyor

Tüm bu gelişmeler Ortadoğu'da hegemonya savaşının iyiden iyiye kızıştığını anlatıyor. Deyim uygunsa bunun artık belirleneceği bir aşamaya gelinmiştir.

Hamle üstünlüğüne halihazırda ABD sahiptir. Bir dönemdir tartışmalı hale gelen hegemonyasını yeniden kabul ettirmek istiyor. Bölgede ve başka

yerlerde fazla mesai yapması bundandır. Daha atak, daha aceleci ve daha dayatıcıdır. Rakiplerini provake etmekte sınır tanımamaktadır. Geline yerde bölgeye müdahale için tüm hazırlıklarını yapmış görünüyor.

Körfezin çağdışı devletlerine yaptığı ikna turları, Mısır gericiliğini her alanda ve her bakımdan hem de daha sıkı biçimde kendisine bağlaması, Türk sermaye devletini kendi savaş arabasına koşması, sadece İncirlik'i değil, diğer üsleri de bölgede geliyecek bir savaş için kullanma imkanına kavuşması, bunların tümü bunun ifadesidir.

Bahanesi ve ilk hedefi yine Suriye'dir. Hatırlanacağı üzere, ABD daha önce IŞİD'e karşı mücadeleyi öncelikli hedefi olarak görüyordu. Suriye ve Esad rejimi IŞİD'den sonraki hedefiydi. Bunu, bölgedeki Türk sermaye devleti ve diğer müttefiklerini kırmak pahasına yaptı. ABD hala IŞİD önceliğinden söz ediyor. Ancak bu emperyalistlere özgü aşağılık bir yalandır. Tam tersine gelinen yerde ABD okun sivri ucunu yavaş yavaş Suriye'ye çevirmektedir. Hatta bunu artık açıktan dillendirmektedir. "Eğit-donat çeteleri"ni devreye sokması ve bu çeteler aracılığıyla Suriye'de, Rojava'da kanlı saldırılar tezgahlaması bu gerçeği ayrıca doğrulamaktadır. "Eğit-donat çeteleri" günümüzde ABD ve ortaklarının yeni kirli silahıdır, hava destekli olarak şimdi de onları korumaktadırlar. Belirtmek gerekir ki, Suriye'ye dönük politikada yapılan değişiklik ABD'nin artık bölgeye müdahale için gün saydığının, işi aceleye aldığı somut bir işarettir.

Hegemonya kavgasının bir ucunda da Alman emperyalizmi durmaktadır. Alman tekeli devleti bugün itibarıyla ve açıktan ABD'yi karşısına almamaktadır. Alman emperyalizmi emperyalistler arasında belki de en hırslısıdır, en iştahlısıdır ve yeni bir savaş suçlusu olmak korkusunu da çoktandır geride bırakmıştır. Hummalı bir biçimde yeni bir emperyalist savaşa hazırlanmaktadır. Ne var ki, tüm bunlara karşın, ABD ile karşı karşıya gelmeyi erken bulmaktadır. Temkinlidir, zamana oynamaktadır. Gelecekteki

muhtemel bir savaş için hazırlığa yoğunlaşmayı tercih etmektedir.

Hiç kuşkusuz Rusya, Çin, İran ve Suriye cephesi de boş durmamaktadır. Özellikle Rusya bölgede ABD'den sonraki aktif güçtür. O da diplomatik girişimlere hız vermektedir. O da kendince ikna turlarına çıkmaktadır. Suriye gibi eski bağlaşıkları bir yana, Katar gericiliği ile dahi bazı ilişkiler geliştirmekte, hatta yanına çekmek amacıyla rüşvetler teklif etmektedir. Diğer yandan bölgedeki saldırganlığı nedeniyle ABD'yi uyarmakta, kimi konularda suçlamaktadır. Bu cephedeki diğer devletler de kendince pozisyon almaktadırlar.

Emperyalizme, sömürgeciliğe ve her türden gericiliğe karşı, proleter devrim

Ortadoğu daha şimdiden bir kan deryasına dönüşmüştür. Bunun sorumlusu başını ABD'nin çektiği emperyalist haydutlardır. Şöyle ki, ABD, batılı diğer emperyalistler ve bölgedeki işbirlikileri sözde Suriye'de beş yıldır sürmekte olan "iç savaş"ı çözüm arıyorlar. Şüphesiz ki, bu aşağılık bir yalandır. Onların çözüm dediği Suriye halkına büyük acılar ve yıkımlar yaşatacak olan bir kanlı savaştır. Suriye'nin emperyalizmin çıkarları temelinde yeniden dizayn edilmesidir. Parçalanmasıdır, viraneye çevrilmesidir, lime lime edilmesidir. Gerçek şu ki, Suriye halkının beş yıldır bir "iç savaş" içinde tüketilmesinin kaynağı olanlar kendileridir, emperyalist haydutlar çetesidir.

Filistin halkının esaret altında tutulmasının sorumlusu sadece Siyonist kasaplar değildir. ABD ve emperyalist koalisyon ile bölgenin gerici devletleri de bir savaş aygıtı olan İsrail devleti kadar sorumludurlar.

Kürtlerin 4 sömürgeci devletin bünyesinde zora dayalı biçimde temel ulusal haklarından yoksun bırakılmasının baş aktörleri de emperyalist haydutlardır. Yıllardır ve hala sürmekte olan kanlı ve kirli savaşın gerisinde de bu güçler vardır.

Ortadoğu'yu dün de bugün de savaş alanına çevirenler, ülkeleri işgal edenler, yer altı ve yerüstü zenginlikleri sömürüp yağmalayanlar, katliamlar yapanlar, mazlum halklara her defasında daha da büyük acılar ve yıkımlar yaşatanlar, bazen ulusal, bazen dinsel ve şimdi de mezhepsel çatışmaların içinde tükenmesine neden olanlar, kısacası, halklarının özgür, eşit koşullarda, kardeşçe ve gerçek bir barış içinde yaşamasının önünde engel olanlar bilim emperyalist, sömürgeci ve gerici güçlerdir.

Bu coğrafyanın sömürüden, işgal ve savaşlardan, yağmadan arındırılmış, gerçek ve tam özgürlüğün, eşitliğin ve barışın egemen olduğu, tüm halkların gerçekten kardeşçe ve gönüllü bir biçimde bir arada yaşadığı bir coğrafya olması, emekçi halkların biricik özlemidir.

Bu özlemin gerçekleşmesi kesin olarak, tüm halkların emperyalizme, sömürgeciliğe ve her türden gericiliğe karşı, devrimci kader birliği çizgisinde yürüteceği mücadelenin zaferine bağlıdır. Bir başka söyleyişle, kardeş halklar ancak ve ancak başında işçi sınıfının bulunduğu, bölgedeki işbirlikçi devletleri yıkacak, tüm emperyalistlerin bölgeden kovulmasını sağlayacak bir proleter sosyalist devrimle bu özleme kavuşabilirler.

Bir ucu Balkanlarda, diğer ucu Önyasyada olan özgür ve eşit Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, halklarımızın bu büyük özlemi, ancak ve ancak böylesi bir devrimle bir gerçeklik haline gelecektir. Böylesi bir devrim için en uygun toprak Türkiye'dir. Bu tarihsel görev ise öncelikle Türkiye proletaryası ve komünistlerinin omuzlarındadır.

Emperyalistler Suriye'de 'çözüm'ü arıyor

Suriye'de beş yıldır devam eden iç savaşta tarafların hamileri, soruna 'çözüm' bulma konusundaki arayışlarını sürdürüyor. Son iki hafta içinde öne çıkan en dikkat çekici gelişme ise Suriye'de Esad iktidarını destekleyen Rusya ile İran'ın ABD'ye alternatif olarak kendi çözüm stratejilerini gündeme getirmesi oldu.

ABD Dışişleri Bakanlığı da konuyla ilgili açıklama yaparak Rusya ve İran'ın önerilerini 'olumlu' bulacaklarını belirtirken diğer yandan 'Esad rejimine' desteğe devam edilmesini eleştirdi: *"Şunda açık olalım: Savaşın çözümü noktasında herhangi bir barışçıl çözüm veya ilerlemeye Esad rejiminin dahil olması mümkün değil."*

Rusya ve ABD'nin Suriye'de kimyasal silah saldırılarının araştırılması amacıyla bir BM karar taslağı hazırlanması konusunda hemfikir olmasının hemen ardından ise BM Güvenlik Konseyi, bu ülkede kimyasal silah saldırılarının incelenmesini öngören karar tasarısını kabul etti.

Türkiye'yi muhatap alan yok

Rusya, ABD ve Körfez ülkeleri arasında Suriye'ye ilişkin görüşmeler yapılırken Türkiye'nin hiçbir toplantıda kendisine yer bulamaması öne çıkan bir başka gelişme oldu. Türk sermaye devleti, Washington'daki efendilerinin isteği üzerine 'İŞİD'le mücadele' adı altında İncirlik Üssü'nü ABD uçaklarına açarken diğer yandan da Rojava ve Suriye halklarına yönelik tehditlerini sürdürdü. ABD tarafından sürekli yalanlanmasına rağmen Türkiye Dışişleri, 'güvenli bölge' kurulması için ABD ile anlaştıklarını iddia etti.

Gündelik Türkiye yalanlamaları

Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu'nun 'ABD ile Türkiye'nin oluşturacağı güvenli bölgeye girmeleri durumunda' PYD'nin vurulacağına yönelik iddialarını yalanlayan ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Mark Toner, anlaşılan noktanın sadece Türkiye'nin tesislerini kullanmak olduğunu belirtti. İki ülke arasında "güvenli bölge" diye bir anlaşmanın imzalanmadığını vurgulayan Toner, amacın sadece İŞİD'i sürmek olduğunu belirtti. Sözcü, *"Türkiye'nin, Suriye'de PYD'ye saldırmasına izin verir misiniz?"* şeklinde bir soruya cevap veren Toner, *"Türkiye ile bu konudaki anlayışımız, saldırmayacakları yönünde"* dedi.

Türk Dışişleri Bakanlığı ise açıklamasını geri çekmek zorunda kaldı. Sürekli Suriye ve Rojava'ya yönelik tacizlerini sürdüren Türk sermaye devleti, 10 Ağustos günü ise MİT tarafından "Sultan Murat Tugayı" ve "Fatih Sultan Mehmet Tugayı" gibi isimlerle örgütlenen çeteleri Suriye'ye soktu.

'Ateşkesin arkasında Türkiye ve İran var'

Diğer yandan Lübnan sınırındaki çatışmalarda ise pek sık rastlanmayan bir gelişme yaşandı. El Nusra ve Ahrar'uş Şam gibi çeteler ile Hizbullah ve Suriye ordusu arasında 2 günlük ateşkes ilan edildiği duyuruldu. 11 Ağustos'ta ilan edilen ateşkeste iki tarafın da kuşatma altında tuttuğu bölgelere ilişkin görüşmeler yapıldığı öne sürüldü. Reuters, El Kaide çizgisindeki çetelerin hamisi olan Türkiye ile Şam'ı destekleyen İran arasındaki görüşmeler üzerine 48 saatlik ateşkes kararı alındığını iddia etti.

Kaptitalizm ulusal sömürü ve kirli savaşların kaynağıdır

Devlet terörü ve kirli savaş uygulamaları gün be gün artıyor. Buna rağmen sol hareketten “barış” nidaları yükseliyor. Zira Kürt hareketi gibi, sol hareketin liberal-reformist kanadını oluşturan siyasal öznelerin ağırlıklı kısmı da “Onurlu ve demokratik bir barış!” ekseninde politika yapıyor. Oysa bu düzen sınırları içinde gerçek ve kalıcı bir barış sağlamak eşyanın tabiatına aykırıdır.

Sol hareketinin ana omurgası Kürt hareketinin barış sorunu yaklaşımına omuz veriyor

Kürt hareketi barış sorununu devrimci bir eksende ele almıyor. Barış sorununu kalıcı olarak sermaye düzeni içinde çözmek için politika yapıyor. Kürt hareketinin ideolojik-siyasal ve örgütsel hegemonyasını kabullenen sol hareketin ana gövdesi de genelde Kürt sorununu özelde barış sorununu düzen içinde çözme yaklaşımına omuz veriyor.

Kürt hareketi barış sorununu düzen içinde çözebileceği inancını ortaya koyuyor. Reformist çevreler “onurlu ve demokratik bir barış”tan ne anladıklarını ortaya koymaktan özenle kaçınıyorlar. Kürt sorununun bütün bir tarihsel temeli ve toplumsal kapsamının barış sorununa kazandırdığı devrimci içeriğe dair politik bir tutum sergilemekten özenle kaçınıyorlar.

Sol hareket kimi zaman inkar edilen, yok sayılan, ezilen, horlanan Kürt halkının bu düzen zemini üzerinde gerçek ulusal özgürlüğe ve tam eşitliğe ulaşamayacağına dair değerlendirmelere yayınlarında yer veriyorlar. Ancak pratikte genelde Kürt sorununun, özelde barış sorunun çözümü konusunda Kürt hareketinin çizdiği çerçevenin dışına çıkamıyorlar.

Barış sorununu bir devrim sorunu olarak tanımlayan programlara sahip olan sol hareketlerin Kürt hareketinin düzen içinde “Onurlu ve demokratik bir barış!” arayışına omuz vermesi tutarlılıkla açıklanamayacak kadar vahim bir durumun göstergesidir. Vahimdir, zira Kürt sorununu ve onun bir parçası olarak barış sorununu bir reform sorunu olarak, kapitalist düzeni kendi temelleri üzerinde demokratikleştirme sorunu olarak algılayan bir pratik tutum içindeler.

Kürt hareketi “Onurlu ve demokratik barış”ın kazanılmasını, ulusal sorunun çözümünü düzen içinde görüyor. Egemen olan sınıfla uzlaşma içinde sorunu çözmeyi stratejik yaklaşımının ana omurgası olarak tanımlıyor. Kürt halkına vurulan sömürgecilik halkasının öznelerinden emperyalistleri karşısına almayı da istemiyor. Hatta emperyalistlerin yardımıyla kurulan masada sorunu çözme yönünde adımlar atıyor. Sömürgeci sermaye devletiyle de aynı eksende, sorunun çözümü yolunda görüşmeler yapıyor. Böylesi bir sürecin ortaya çıkması için Kürt hareketi anayasal çözüm eksenine dört elle sarılıyor. Devrimcilik iddiası taşıyan sol hareket Kürt hareketinin çözüm planını bildiği halde, onunla aynı yolda yürüyor.

Kürt sorunun düzen içi çözümü gerçekleşse bile, bu süreçten en karlı çıkacak olan sermaye düzeni, burjuva

sınıf iktidarı olacaktır. Zira burjuva sınıf iktidarı büyük bir yükten, Kürt sorunundan ucuz bir fatura ödeyerek kurtulmuş olacaktır. Bu da Türk burjuvazisinin bölgesel karanlık senaryolarına güç kazandıracaktır. Kürt hareketinin bu çözüm planının Türkiye devrimine yapacağı toplu iğnenin ucu kadar bir katkısı olmayacağı yalın bir gerçektir.

Düzeni aşmayan “Onurlu ve demokratik barış” çözüm planının faturasını çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçiler ödeyecektir. Böylesi düzen içi barış planı Ortadoğu’nun mazlum halkları karşısında sömürgeci sermaye düzeninin elini güçlendirecektir. Emperyalizmi, siyonizmi ve onların tüm bölgesel uşaklarını sevindirecektir. Kürt hareketi tam da bu temelde bizzat Abdullah Öcalan’ın kaleminden çıkan “Onurlu ve demokratik barış”ın Türk devletine kazandıracaklarına dair değerlendirmeler yapmaktadır.

Hala söylemde devrimci yaklaşımı ifade eden sol çevrelerin yayınlarında Lenin’in barış çağrısına ilişkin ve ikinci enternasyonal partilerinin ihaneti konusunda değerlendirmeler yapıyor. Böylesi bir barış çizgisinin nedenli önemli olduğu ana fikri, bu değerlendirmelerde öne çıkıyor.

Lenin’in barış çizgisi ile Kürt hareketinin barış anlayışı kan uyuşmazlığı içindedir

Lenin’in barış çağrısının özü özeti “Emperyalist savaşa karşı iç savaş! Barış elde etmek istiyorsanız, silahlarınızı kendi burjuvazinize yöneltin!” ana fikrine dayanmaktadır. “Aman barış olsun da, ne pahasına olursa olsun, yeter ki anaların gözyaşları dinsin” diyen pasifistlerle, barış sorunun çözümünü düzende gören uzlaşmacılarla Lenin her zaman mücadele etti. Bunların önemli bir kısmı Marksist olduklarını söylüyorlardı.

Lenin uzlaşmacı pasifistlerin duygusal küçük-burjuva “barış” özelemlerini devrimci eleştirel bir süzgeçten geçirdi. Lenin yaptığı her açıklamada; “bizim barış programımız bir devrim programıdır” yaklaşımını öne çıkardı. Savaşın kaynağı olan emperyalist kapitalizmin yıkımı ile gerçek bir barışın elde edilmesi arasındaki kopmaz ilişkiyi tüm açıklığı ile ortaya koydu. Devrimcilik iddiası taşıyan sol çevreler barış

sorununun bir devrim sorunu olduğu üzerine vaazlar veriyor. Ulusal sorunun devrimci çözümünü dile getiriyor. Hem de Kürt sorununu ve onun bir parçası olan barış sorununu düzen sınırları içinde çözmeye dayalı Kürt hareketinin stratejik bakış açısına omuzdaşlık yapıyor. Bu tutum açık bir tutarsızlığın, politik planda omurgasızlığın, örgütsel çerçevede oportünizmin ifadesidir.

Ulusal özgürlük ve gerçek barış için!

Kürt halkına yönelik savaş konsepti ile birlikte ekonomik ve sosyal yıkım programları da uygulanıyor. İşçi ve emekçilere geleceksizlik dayatılıyor. Milyonlarca işçiye kölece çalışma koşulları, işsizlik, iş cinayetleri reva görülüyor. Böyle bir tablonun sahipleri ve yürütücüleri, barışın, adaletin ve insan haklarının savunucusu olamazlar. Zira sermaye düzeninin barışı, Kürt halkına ve emekçilere yönelik savaşın ifadesidir. Bu nedenle Kürt halkına ve ilerici, devrimcilere yönelik katliamlar sürmekte, emekçi kitleler sömürünün en katmerlisine tabi tutulmaktadır.

Sermaye düzeni ve sözcülerinin barış nutukları halkların bilincini bulandırmak ve kendi suçlarının üstünü örtmek için ifade ettikleri içi boş söz kalıplarından ibarettir. İşçi ve emekçi kitlelerdeki genel barış özlemi, sömürü ve kölelik düzenine karşı yıkıcı bir savaşın ögesi haline gelmedikçe böyle sürmesi de kaçınılmazdır. Kapitalizmin egemen olduğu koşullarda kalıcı barışın gerçekleşebileceğini vaaz etmek, kitlelerin saf barış özelemlerini burjuvazinin çıkarları hesabına istismar etmektir. Kapitalizmin yalnızca son 100 yıllık tarihi bile baştan sona bu gerçeğin doğrulanmasından ibarettir. Dolayısıyla özünde, burjuvazinin eli kanlı cellatlarının ikiyüzlü barış söylevlerinden bir farkı yoktur.

Türkiye işçi sınıfı, tüm öteki toplumsal ve siyasal sorunlar gibi Kürt sorunu ve onun bir parçası olan barış sorununu çözüme ulaştırabilecek biricik sınıftır. Bu nedenle sınıf devrimcileri işçi sınıfının kendisi için bir sınıf haline gelmesi yolunda çabalarını arttırıyorlar. Zira ancak işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyinin yükseldiği, yani devrimcileştiği koşullarda genelde Kürt sorunun ve özelde barış sorununun kalıcı çözümü güvence altına alınabilir.

Bu devlet ne yapmadı ki?

Geçtiğimiz günlerde ortaya çıkan bir video 12 Eylül günlerini hatırlattı. Videoda Yüksekova'da Kürt işçileri elleri arkadan bağlı şekilde yüzüstü yere yatıran özel harekat polisi "Ne yaptı lan bu devlet size?" diye işçilere bağıyor. "Türkün gücünü göreceksiniz" diyerek işçileri tehdit eden işkenceci polisin güç anlayışı, devletin hangi durumlarda, kimlere karşı güç gösterisi yaptığını akla getirdi.

Şovenizm zehrinin beyin hücrelerini yok etmiş olmasından kaynaklı elbette, bu işkenceci polis tıpkı aynı zehrin bağımlısı olan diğer faşistler gibi "Türk" kimliğinin, diğer etnik kimliklerden daha bir ayrıcalık, üstünlük getirdiğini düşünüyor. Hal böyle olunca "Türk"; en üstün, en güçlü, en yenilmez ırk oluyor. Konuyu darlaştırmadan hatırlatalım: Her fırsatta "ya sev ya terk et" demeyi pek sevenlerin, Moğol istilasından kaçıp geldikleri bu topraklarda, Kürtler binlerce yıldır yaşamaktaydı.

Güçleri Amerikan emperyalizmine uşaklık yapmaya yetiyor

Yine bahsetmeden geçilemeyecek olan gerçek şu ki; vaktiyle Nazi faşizmi, Türk faşistlerinin beslendiği ana kaynaktı. Sonrasında ise otağlarını ABD'ye kurdular. Başbuğları Türkeş, Amerikan emperyalizminin ABD'de açtığı kontrgerilla kamplarında eğitim gördü, öğrendiklerini icra etmek için Türkiye'ye gönderildi. Şehit edebiyatı yapanların şehitlik mertebesi ise dün Amerikan emperyalizminin çıkarlarıydı. ABD'ye 23 cente mal olan her ölü Türk askeri, Kore'de NATO'ya üye olmanın bedeliydi. Devrimciler 6. Filo'yu denize dökerken bu çok vatanperverler dincisiyle, faşistlerle ABD askerlerine kalkan olmuş, devrimcilere satırlarla, baltalarla saldırmıştı. Askeri faşist darbelerin organizatörü ABD yöneticilerine her seferinde "bizim çocuklar başardı" dedirtmişlerdi. Irak'ta başlarına çuval geçirildiğinde ise efendilerinin bir dediğini iki etmemişlerdi.

Bu devlet ne yapmadı ki!

Hangi birini saysak? Tarihin suç çetelesinde bu devletin işlediği o kadar çok insanlık suçu var ki! Daha cumhuriyetin hemen başında bu topraklarda işgale karşı verilen mücadeleye destek olmak için gelen Mustafa Suphi'yle birlikte 15 komünisti Karadeniz'de katletti. Mustafa Suphi'nin aynı zamanda yoldaşı, eşi olan kadını genelevlere sattı.

Ermeni halkına soykırım uyguladı. Dersim'i yaktı, Munzur'un derelerinden günlerce kan aktı. 6-7 Eylül'de zulüm estirdi. Sabahhatin Ali'nin katli, sonrasında yaşanan 'faili meşhur' katliamların bir provasıydı. Kanlı infazlar Vedat Demircioğlu cinayeti ile hız kazandı. 16 Mart'ta Bahçelievler'de, devrimcilerin ve aydınların öldürüldüğü kanlı pusularda, sokak infazlarında katilin robot resmi TC idi. Deniz'i, Yusuf'u, Hüseyin'i astı. Sinanları, Ulaşları, Kızıldere'de Mahirleri katletti. İbrahim'i işkencehanelerde parça parça etti. Maraş'ta,

Çorum'da, Sivas'ta, '77 1 Mayıs'ında, grev çadırlarına saldırılarda aynı karanlık odaklar vardı.

12 Eylül ile birlikte artık her günü kanlı bir bayram etti kendine. "Netekim", "Asmayıp ta besleyecek miydi?" idam sehpalarında yargılı, sokaklarda yargısız infazlarla, kaçırıp kaybettikleriyle düzeniniz kanla beslendi. İdam ettiğiniz devrimcilerin mezarları gizlendi, son mektupları bile ailelerine verilmedi. İşkencehaneleriyle meşhur oldu sermaye devleti. Sivas'ta yaktı, Gazi'de taradı. Ulucanlar'da, 19 Aralıklar'da, Reyhanlı'da, Soma'da, Suruç'ta, Haziran Direnişi'nde ve daha birçok katliamda bu devletin kanlı imzası var.

Zulümlerin en ağırı Kürt halkına

Elbette devletin kanlı yüzü, suratını en çok da Kürt halkına döndüğünde ortaya çıkmıştır. Vaktiyle Kürt ulusunu "kurucu ulusunuz" diye kandırdıktan sonra Kürtleri önce Kürdistan mebusu olarak parlamentoya davet ettiniz. Sonrasında hani eşit koşullarda yaşayacaktık diyen Kürt halkının isyanlarını kanla bastırdınız. İstiklal mahkemelerinde binlerce Kürdü astınız. Kürt kimliğini, kültürünü yasakladınız. "Tek vatan, tek bayrak, tek dil, tek mezhep" tekerlemesi ile dâhiyane buluşlara imza attınız. Faşist kafalar için "Dağ Türkü" olan Kürtlerin evrimini "Kart-kurt" safsatalarıyla kanıtlama cehaletine bile başvurdunuz.

İmha ve inkardan sözde çözüm sürecinde bile vaz geçmediniz. Bülent Arıncı'nın samimi olmasa bile itiraf etmek zorunda kaldığı, "yaşasaydım ben de dağa çıkmak zorunda kalırdım" dediği Diyarbakır zindanındaki vahşeti yaşattınız. Adları eşkiyaya, kaçakçıya çıkan bir halka yaşam şansı tanımadınız. Öldürmeniz için sebep aramadınız. Köylerini yaktınız,

çocuklarını öldürdünüz, Kürt kadınlarına tecavüz ettiniz. Kestiğiniz gerilla başlarıyla poz vererek İŞİD canilerine ilham kaynağı oldunuz. Kulak koleksiyonu yaptınız. İnfaz başına para aldınız, para için herkesi öldürdünüz. Çocukları, köylüleri öldürüp PKK'nin üstüne attınız. Bugün dağlarda olan Kürt çocukları çığlıklar içinde uyandılar, anne ve babalarının cesetleriyle karşılaştılar. Uyuşturucuyu bu ülkeye panzerlerle soktunuz. Para için her şeyi yaptınız. Kirli bir savaş yürüttünüz.

Lice'de defalarca katliam yaptınız, Zilan'da, Güçlükönak'ta, Dersim'de, Newrozlar'da adını yasakladığınız coğrafyayı kana buladınız. Sadece 17 bin insanı kaçırıp kaybettiniz. On binlerce Kürdü öldürdükten sonra asit kuyularına, garnizon bahçelerine gömdünüz. Her yeri kayıplar mezarlığı yaptınız. Toprak nerede kazılsa içinden insan kemikleri fıskırır oldu. Kürt çocuklarını öldürmede İsrail ile yarıştınız. 12 yaşındaki Uğur'u 13 kurşunla, babası ile birlikte öldürdünüz. Gerçekten yavru bir ceylan olan Ceylan Önkol'un bedenini bombalarla paramparça ettiniz. Bedeninin her bir parçasını annesinin eteğine toplattınız. Yüzlerce askerin, polisin, gardiyanın, devlet görevlisinin tecavüzle yargılanmasına rağmen bir tekine bile ceza vermediniz. Pozantı'da çocuklar akla gelmeyecek işkencelere, tecavüzlere uğradılar, sadece bunu haber yapan gazetecileri hapse attınız.

"Ne yaptı lan bu devlet size?" diye soran işkencecilere, tecavüzcülere, katillere bu devlete ne olacağını bir kez daha anlatalım. Cellâtlığını yaptığınız, emperyalizmin uşağı olan bu sermaye devleti yıkılacak. Yerine tam bağımsız, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetler birliği kurulacak. Emir verenler de tetikçiler de işledikleri insanlık suçlarından dolayı hesap verecekler.

Savaş ve saldırganlığın suçlusu kim?

Devrimci ve ilerici güçler ile Kürt hareketine yönelik operasyonların devam edeceği yönünde açıklamalar sürerken, toplumun ezilen ve sömürülen kesimlerindeki huzursuzluk ve öfke de büyüyor. Türk sermaye devleti ise yürüttüğü kirli savaşın bir parçası olarak, toplumun sömürülen sınıflarında biriken öfkeyi tüm sorunların kaynağıymış gibi sunulan “terör”e karşı bir tepkiye dönüştürmeyi amaçlıyor. “Barış içinde yaşıyorduk ama bu teröristler düzenimizi bozdu” gibi bir algı yaratılmaya çalışılıyor. Bu yolla düzenin çıkmazlarının üzerini örterek tüm suçu sermaye düzeninin üzerinden atmaya çalışıyor.

PKK olmasa “barış” mı olacaktı?

“Çözüm süreci”nin yeni bir açmaza girmesiyle birlikte hem emperyalistler hem de Türk sermaye devleti temsilcileri tirmandırdıkları kirli savaş üzerinden PKK’yi suçluyor. “PKK’nin terör eylemleriyle bu çatışmalar başladı” algısı yaratarak esas amaçlarını da ortaya koyuyorlar. Türk sermaye devletinin AKP’li temsilcileri “PKK gitmeden bu süreç devam etmez” diyor. Keza CHP de “teröre karşı ortak hareket edelim” noktasında, sermayenin temsilcisi olmasının doğası gereği, hemfikir olduklarını söylüyor. Tüm burjuva medya organları, “şehitleri” her şeyin önüne geçirerek hem PKK’ye karşı emekçilerin öfkesini yönlendirmeye çalışıyor, hem de ilk başta belirttiğimiz gibi “düzen barışını sağlamak” için algı operasyonu yapıyor. Tüm bunlar göstermektedir ki, sermaye temsilcileri suçu PKK’ye atmakta belli bir mutabakata varmış bulunuyor.

Suçlu PKK’ye atan sermaye devleti temsilcileri, kendi geleneksel imha ve inkar politikalarının son dönemde ortadan kalktığı yalanına sarılmakta, “çözüm süreci”yle yaşanan sözde “çatışmasızlık” ortamının bunun bir göstergesi olduğunu, “barış içinde yaşandığını” iddia etmektedir. Oysa böyle bir “barış” yoktur. Böyle olduğunu iddia edenler açık bir şekilde emekçileri kandırma çabası gütmektedir.

Kirli savaşları yürüten NATO koalisyonu

Şurası açıktır ki yaşadığımız coğrafya dizginlerinden boşalan bir emperyalist saldırganlığa tanık olmaktadır. Bunun altında yatan neden ise emperyalist hegemonya krizinin bu bölgede yoğun bir şekilde yaşanmasıdır.

Sözde IŞİD karşıtı emperyalist koalisyon ilk gündeme geldiğinde ve ABD’nin hava operasyonları daha henüz başladığında, IŞİD’e karşı mücadele esasta PKK ve YPG tarafından yürütülmekteydi. Irak’taki IŞİD ilerleyişinin önüne geçen de PKK olmuştur. PKK’nin bölgede elde ettiği ve edeceği politik güç Türkiye başta olmak üzere emperyalistler tarafından tehlike olarak görülmekteydi. “Emperyalist koalisyon” kurularak bölgedeki emperyalist hegemonyanın korunması için adımlar atılmaya başlandı. Bu koalisyon Yemen’deki Husilere saldırıyor, PKK’yi hedef alıyor, Filistin halkına zulmetmeye devam ediyor. Bunlar açıktan olmasa da birebir görüşmelerle, ikili, üçlü veya çoklu ittifaklarla,

toplamda ise NATO koalisyonu olarak yürütülüyor. Yükselen Kürt hareketi karşısında Türkiye daha saldırgan davranırken emperyalist güçler “müzakereci” gibi görünerek alttan alta bu gücü düzen sınırlarına çekmeye çalışıyor, onun savaş gücünü istismar etmek istiyor.

“İyi” görünen emperyalistler son yıllarda AKP’yi eleştirseler de, esasta Ortadoğu’da kendi yürüttükleri savaş ve saldırganlık politikalarında, AKP’nin başında olduğu Türk sermaye devletiyle ortak hareket etme çabasında olmuşlardır. Türk sermaye devletinin işleyişindeki çıkmazların görünür hale gelmesinden ve AKP’nin bu noktada yürüttüğü aşırıılıktan kaygı duysalar da onlar için esas olan kendi politikalarının hayat bulması olmuştur. Bu nedenle AKP’yi sık sık eleştirmiş, ezilen ve sömürülen sınıfların öfkelerini dizginleyecek düzen içi alternatifleri dönem dönem öne çıkarmış, 7 Haziran seçim sürecinde de bu yönde hareket etmişlerdir. Fakat toplamda bölgede değişen güç dengeleri ve hegemonya krizini çözmek esas dertleri olmuştur. Nitekim seçimlerin ardından AKP’nin teröre karşı yürüttüğü politikanın “meşruluğunu” öne sürerek, aralarındaki anlaşmalarla birlikte kirli savaşını sürdürme yolunda ortaklaşmışlardır.

Türk sermaye devleti: “Barış” yalanıyla yıllardır artan saldırganlık

Türk sermaye devleti tüm bu dönem boyunca “çözüm süreci”ni yürütse de Kürt halkına göstermelik bile olsa temel haklarını tanımaktan geri durmuş, en başta Kürt emekçilerine, gençlerine karşı ciddi bir devlet terörü uygulamıştır. Devlet terörü Kürt halkının da ötesinde toplumun geniş kesimlerini hedef almıştır. Türk sermaye devleti, sömürülen, ezilen sınıfların demokrasi ve özgürlük istemlerine karşı sürekli bir saldırı yolunu seçmiştir. Emekçilerin en temel hakkı olan 1 Mayıs’ta bile toplanma ve gösteri hakkını gasp etmiştir. Sendikalaşan işçiler işten atılmış, gençliğin üniversitelerdeki siyasal mücadelesine soruşturma ve cezalarla engel olmaya çalışmıştır.

Saldırganlık PKK’yle sınırlı kalmamakta, toplumun ezilen, sömürülen tüm kesimlerin hak arama ve mücadele yolları tıkanmaya çalışılmaktadır. Bütün bunlar şunu gösteriyor; toplumda bir “barış ortamı” yoktur. Saldırganlık ve devlet terörü her alanda azgın bir şekilde uygulanıyor. Artan devlet terörünü

en sert şekilde Kürt emekçileri yaşıyor. IŞİD’e karşı mücadelede katledilen YPG, YPJ ve HPG militanlarının cenazelerine bile tahammül edemeyecek kadar saldırganlaşan bir devletle karşı karşıyayız. Ve burada “barış”tan, “çözüm”den söz etmek gerçekleri görmemek ya da gerçeklerin üstünü örtmeye çalışan sermaye devletinin ikiyüzlülüğüne omuz vermek demektir.

Üstelik bu devlet terörü son dönemde daha da görünür olmuş, Kürt halkına yönelik baskılar artmış, Türk şovenizmi iyice kıskırtılmıştır. Kobanê eylemlerine karşı girişilen linç girişimleri, seçim sürecinde artan saldırılar, bombalama eylemleri, son olarak Suruç katliamı; devletin Kürt halkına yönelik saldırganlığı körüklediğinin en görünür örnekleridir. Bütün bu saldırganlığa rağmen Türk sermaye devleti temsilcileri pişkin pişkin “barış” ve “çözüm süreci”ni yürütmekle övünmekten ve emekçileri aldatmaya çalışmaktan geri durmamıştır. Bu saldırganlıklarının üstünü örtmek için ise her seferinde “provokatörler”, “çapulcular”, “teröristler” söylemlerine başvurdular.

Suçlular belli!

Dolayısıyla Türkiye’deki “çatışma” ortamından, emperyalistler ve işbirlikçi burjuvazi sorumludur. “Çatışma”nın kaynağında emekçilerin haklarına göz dikenler bulunmaktadır. Bu çatışma ve baskılar yeni değildir. Bütün bunlar düzenin işleyişi sorunudur. Bu düzen emekçileri sömürerek kâr etmekte, onların kaniyla beslenmektedir. Türk sermaye devleti ve emperyalistler, Filistin’den Suriye’ye, Ortadoğu’da yıllardır yürüttükleri işgallerle bölge halklarını ve emekçileri büyük bir yıkıma sürüklemişlerdir. Bugün yaşanan kriz bu sömürü düzeninin doğal bir sonucudur. AKP de IŞİD de bu krizin ürünüdür. “IŞİD’e karşı koalisyon” yalanı da, emperyalistlerin ve sermaye sınıfının dünden bir farkı olmayan politikalarının - bölge halklarını sömürgeleştirme, köleleştirme politikalarının - yoğunlaştırılmış bir şekilde sürdürülmesi anlamına gelmektedir.

Bu açıdan suçlu sömürüye karşı mücadele edenler değildir. Suçlular, dünden bugüne halkları sömüren, baskı altına alan sermaye ve onun devletleridir.

Kürdistan'da devlet terörü ve direniş

Türk sermaye devleti, ülke genelinde arttırdığı terör politikalarını Silopi'de bir üst düzeye çıkardı. Keskin nişancılar sokaklardaki insanları öldürürken, zırhlı araçlar eşliğinde mahallelere giren polisler, evleri ateşe verdi, yaralıları işkence yaptı.

Şırnak'ın Silopi ilçesinde 7 Ağustos günü, katliam girişimi gerçekleştirildi. Zap ve Avaşın mahallelerinde evleri basmak isteyen polisi engellemeye çalışan halk, polis tarafından tarandı. 6 evi yakan polis, ambulans ve itfaiyenin mahallere girişini engellerken çatılara yerleşen keskin nişancılar, Mehmet Hıdır Tamboğa (17), Hamdin Ulaş (58) ve Kamuran Bilin'i (27) katletti. Sabah saatlerinde yaşanan çatışmaların ardından zırhlı araçlarla mahallelere giren polisler, evleri ateşe vermeye devam etti.

17 yaşındaki Tanboğa'nın Silopi Devlet Hastanesi önünde öldürüldüğü belirtilirken yaralıların mahallelerden hastaneye gitmesi keskin nişancı ateşiyle engellendi. Kamuran Bilin'in babası Cemal Bilin de oğlunun keskin nişancılar tarafından göğsünden vurularak katledildiğini ifade etti.

Çatışmalar sürdüğü sırada açıklama yapan Şırnak Valiliği, "güvenlik kuvvetlerimizce vatandaşlarımızın can ve mal güvenliğine yönelik tedbirler alınmaya ve gerekli müdahale ve operasyonlara devam edilmektedir" ifadelerini kullandı. Valiliğin de 'katletmeye devam' işareti ile polis saldırısı gün boyu devam etti.

Hastane bahçesinden gözaltına aldığı kişilere işkence yapan polis, "Ermeni döller, hepiniz aynısınız" diyerek gözaltı saldırısına girişti. Karakolda işkence yapılan gençlerden birisi "makatına silah sokularak" tecavüze maruz kaldı. Polis, sağlık emekçilerini de silahlarla darp ederek yaraladı.

Cizre'de de saldırı

Akşam saatlerinde ise Cizre'den Silopi'ye yürümek isteyen yüzlerce kişi polis tarafından engellendi. Daha sonra sokaklara çıkarak Silopi'deki devlet terörünü protesto eden gençler, polis saldırısına uğradı. Gaz

On binler uğurladı

Silopi halkı cinayet, işkence ve ev yakmalara rağmen ertesi gün polisin katlettiği Mehmet Hıdır Tamboğa, Hamdin Ulaş ve Kamuran Bilin'i uğurladı. Cenazeleri sahiplenilen on binlerce kişi, "İntikam!" sloganları ile Şehitlik Mezarlığı'na yürüdü.

"Gezi ve Kobanê ruhuyla"

KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanlığı ve YDG-H, saldırıların ardından yaptıkları açıklamada Kürt halkını direnişi büyütmeye çağırdı. "Silopi ve Amed'te halkımıza yönelik saldırılar, Kürtleri inkar ve imha politikalarında ısrar edildiğini gözler önüne sermektedir" ifadelerini kullanan KCK, şu çağrıda bulundu:

"Kürt halkı bulunduğu her alanda bu saldırılara karşı topyekun bir direniş göstermeli, Silopi ve Amed halkının yalnız olmadığını Türk devletine ve AKP hükümetine göstermelidir."

YDG-H ve YDG-K da yazılı bir açıklama yaparak "bütün yurtsever devrimci, demokratik, sosyalist gençliği öz savunma temelinde tutuklamalara karşı Gezi ve 6-8 Ekim Kobanê direniş ruhuyla meydanlara dökülmeye" çağırdı.

Saldırıları hız kesmeden sürdü

Silopi'de Kürt halkının direnişine çarpan devlet, ilerleyen günlerde de benzer saldırılarına devam etti. Kürdistan'ın çeşitli kentlerinde yapılan eylemler, polisin silahlı saldırılarına hedef oldu. 10 Ağustos günü tekrar Silopi'de ev baskınına giden zırhlı araç, mayına bastı. 4 polisin ölmesi üzerine polis çevreye rastgele ateş açarak bir gencin yaralanmasına neden oldu.

11 Ağustos'ta Nusaybin'de nöbet tutan polisler düzenlenen saldırının ardından hastane girişinde haber için görüntü almaya çalışan basın emekçileri, özel harekat polislerinin saldırısına uğradı.

12 Ağustos günü HPG'li Barış Tekçe (Andok Colemerg) için Hakkari'de yapılan cenaze törenine polis saldırdı. "Şehid namirin!" sloganları ile İl Emniyet Müdürlüğü önünden geçen kitle polisin gaz bombası ve gerçek mermilerinin hedefi oldu. Saldırıda birçok kişi yaralandı.

"Devlet kurumlarını tanımıyoruz"

Saldırıları karşı direnişi yükselten halk Şırnak, Cizre, İdil ve Silopi'nin yanı sıra Yüksekova'da 'topyekûn savaş' konseptine karşı devlet kurumlarının meşruiyetini tanımadıklarını belirtti. Yüksekova'da yapılan açıklamada şunlar belirtildi:

"Kürt Özgürlük Hareketi'ni ve halkının meşruiyetini tanımayan bir devletin kurumlarını, yasalarını, hukukunu ve sistemini tanımıyoruz. Tüm bu işkenceci, inkarcı ve faşizan devlete karşı kendi öz savunmamızı da sağlayacağız."

Şantiyede polis işkencesinin görüntüleri ortaya çıktı

5 Ağustos'ta Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde Selahattin Eyyubi Havalimanı'nın yakınındaki özel bir şantiyeyi basan özel harekat timlerinin baskın sırasında şantiyedekilere uyguladığı işkencenin ve savurduğu tehditlerin görüntüsünün yer aldığı bir video ortaya çıktı.

Hakkari Valiliği'nin basına servis ettiği "mühimmat ele geçirildi" iddialarının aksine videoda polislerin silahları dışında başka bir şey görünmüyor.

Şantiyeyi basan maskeli polislerin şantiyedeki işçilerin ellerini arkadan bağladığı, yan yana dizerek yüzüstü yere yatırdığı videoda açıkça görülüyor.

Bu işkence sırasında bir özel harekat polisi

"Türkiye Cumhuriyeti devletinin gücünü göreceksiniz!" diyerek tehditler savurmaya devam ediyor.

"Ne yaptı lan size bu devlet? Ne yaptı devlet size? Hepiniz karşılığını görecektir. Türkün gücünü göreceksiniz. Tamam mı?" diye tehditlerini sürdüren polis bu sırada kendisine bakan bir işçiye tehdit ederek herkesin yere bakmasını istiyor.

Görüntülerin ortaya çıkmasının ardından Başbakanlık tarafından yapılan açıklamada olayla ilgili İçişleri Bakanlığı'na talimat verildiği ve "inceleme" yapılacağı açıklandı.

İstanbul ve Ankara'da Barış Bloku mitingleri

Barış Bloku'nun çağrısıyla 9 Ağustos'ta İstanbul ve Ankara'da gerçekleştirilen mitinglerde AKP'nin savaş politikaları protesto edildi.

İstanbul

Bakırköy Halk Pazarı'nda gerçekleştirilen mitingde "AKP savaş istiyor barışı biz inşa edeceğiz!" yazılı pankart sahneye asıldı.

Saygı duruşunun ardından Barış Bloku adına Gençay Gürsoy konuşma yaptı. Gürsoy, Yüksekova'da polislin işçileri tehdit ederek "Ne yaptı bu devlet size" sözlerini hatırlattı ve Maraş, Çorum, Sivas, Dersim ve "Hayata Dönüş" katliamlarını saydı. AKP'nin 7 Haziran'daki yenilgisiyle baskı politikalarının başladığını belirten Gürsoy, "Rojava ve Suriye halkının bombalanmasına izin vermeyeceğiz" dedi.

Gürsoy, savaşın yarattığı yıkımları teşhir ederek savaş politikalarının son bulmasını ve "barış" görüşmelerinin yeniden başlatılmasını istediklerini belirtti.

Ardından Barış Anneleri adına söz alan Döndü Engin çocuklarının ölmesini istemediklerini belirterek savaşın sonlandırılması çağrısı yaptı.

Suruç'taki bombalı saldırıda yaralanan ve günler sonrasında kaldırıldığı hastanede yaşamını yitiren Vatan Budak'ın babası Murat Budak da mitingde söz alarak insanlık dışı katliamları unutmadıklarını ve asla unutmayacaklarını söyledi.

HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ise AKP'nin savaş politikalarını teşhir ettiği konuşmasında Davutoğlu'nun "çocuklarımızı feda etmeye hazırız" sözünü eleştirdi. Sandığa gitmekten korkmadıklarını ifade eden Demirtaş, "Erken seçim yaptıklarına onları pişman edeceğiz" dedi.

"Evlatlarımızın kanı üzerinden yeterince oy alamayınca operasyonları sürdürüyorlar. Bu AKP'nin sonu olacak. Savaştan beslenen kapitalizmin en

kirli halini bize yaşatan elimizdekileri alanlara son verilmeli" sözleriyle konuşmasına devam eden Demirtaş, "Ateşkes hemen olmalı" ifadelerini kullandı.

Davutoğlu'na "Savaşı başlatan sizsiniz bize talimat vermeye son ver" diyen Demirtaş, daha sonra "İŞİD'le arana mesafe koy" ifadelerini kullandı.

Baskı ve gericiilik uygulamalarını da teşhir eden Demirtaş, "Bedel ödemekten korkmuyoruz" diyerek "Kazanan halklar, emekçiler, kadınlar olacak" sözleriyle konuşmasını sonlandırdı.

Ankara

Ankara'da Sakarya Meydanı'nda gerçekleştirilen miting Silopi'de devlet teröründe katledilenler ve devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı.

Ardından yapılan basın açıklamasında AKP'nin savaş ve saldırganlık politikaları teşhir edilerek, yıllardır Kürt halkı başta olmak üzere Türkiye'nin tüm halklarından anaların on yıllarca süren savaşta gözyaşı döktüğü ifade edildi. AKP'nin desteklediği dinci-gerici İŞİD çetesine karşı direnen her bir neferin özgürlük ve barış mücadelesinde yitirildiği, bu mücadelenin savaş isteyenlere karşı yükseltilmeye devam edeceği vurgulandı. Silopi'de son günlerde yaşanan katliam protesto edilerek AKP'nin bu kirli katliamlar yoluyla halkların özgürlük ve barış mücadelesini yok etmeye çalıştığı belirtildi.

Ardından HDP Milletvekili Erol Dora söz alarak Laz, Çerkes, Kürt, Türk, Ezidi ve Türkmenler gibi Ortadoğu'nun binlerce yıldır yan yana yaşamış halklarını birbirine kırdıran savaşlara karşı barışı savunmanın yaşamı ve kardeşliği savunmak anlamına geldiğini söyledi.

Barış şarkılarının söylenmesinin ardından kitle barış işareti oluşturacak şekilde el ele tutuştu. Eylem programı alkış ve zılgıtlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara

"Yaralı 6 YPG'li El-Nusra çetelerine teslim edildi"

YPG Kobanê Komutanlığı, Kuzey Kürdistan'da tedavi gören 6 YPG savaşçısının Türk sermaye devleti tarafından El-Nusra çetelerine teslim edildiği yönünde duyum aldıklarını açıkladı. Kobanê Komutanlığı, YPG savaşçılarının Bab El-Hewa sınır kapısından El-Nusra çetelerine teslim edildiği yönündeki duyumlarına ilişkin Türk devletinden acil bir açıklama beklediklerini kaydetti.

YPG resmi internet sayfasında yer alan açıklamada şu ifadeler yer aldı:

"DAİŞ çetelerine karşı savaşta yaralanan 6 arkadaşımız, tedavileri yapılmak üzere resmi yollardan Mürşitpınar sınır kapısından Bakûrê Kurdistan'a gönderilmiştir.

Ancak uzun süredir Bakûrê Kurdistan'da tedavi görmekte olan her 6 arkadaşımızla bir süredir bağlantımız kopmuş ve kendilerinden haber alınamamaktadır.

Aldığımız bilgilere göre, Türk devleti yaralı 6 arkadaşımızı da İdlîb'e bağlı Bab El-Hewa sınır kapısından Cebhet El-Nusra çetelerine teslim etmiştir.

Kobanê YPG Komutanlığı olarak Türk devletinin biran önce acilen bu konuya ilişkin bir açıklama yapmasını ve arkadaşlarımızı bize teslim etmesini istiyoruz.

Yaralı arkadaşlarımız şunlardır: Ahmed Şêrko, Omer Qadir, Rêber Seyho, Ehmed Helûm, Cemal Ehmed ve Beşîr Mihemed."

Aşık yaralı olarak yakalandı

İstanbul'da 10 Ağustos sabahı ABD Konsoloslugu'na yönelik silahlı eylemin ardından Hatice Aşık isimli devrimci yaralı olarak gözaltına alındı.

HHB'nin Twitter hesabı üzerinden yaptığı bilgilendirmede, Aşık'ın ağır yaralı olduğu ve ameliyata alındığı belirtildi. HHB, ayrıca Aşık'ın vücudundan 8 kurşunun çıktığını ve çok kan kaybettiğini kaydetti.

Halk Cephesi'ne yakın sosyal medya hesaplarından ise Aşık'ın devlet tarafından katledilmesine izin vermemek için Şişli Devlet Hastanesi önüne çağrı yapıldı. Çağrının ardından hastane önüne giderek DHKC militanı Hatice Aşık'a sahip çıkan TAYAD'lı Aileler polis saldırısına uğradı. Polis saldırısı sırasında 10 kişi darp edilerek gözaltına alındı.

Ankara'da 4 sınıf devrimcisi tutuklandı

Savaş ve saldırganlığı tırmandıran sermaye devleti 7 Ağustos sabahı sınıf devrimcilerine yönelik Ankara'da gerçekleştirdiği baskınlarda gözaltına aldığı 4 kişiyi tutukladı.

Operasyonların 2012 yılında hazırlanan bir dosya kapsamında yapıldığı öğrenildi. 6 Ağustos gecesi Mamak İşçi Kültür Evi'ni basan polisler sabah saatlerinde tekrar kültür eviyle birlikte sınıf devrimcilerinin kaldığı evlere baskınlar gerçekleştirdi.

Sabah saat 07.00 sularında kültür evini basan polisler kapıyı kırarak içeri girdi ve arama yaptı.

Aynı saatlerde Mamak'ta yapılan ev baskınında Murat Karahan gözaltına alınırken, Tuğba Tavlı Batıkent'te yolda yürürken gözaltına alındı. Zennure Karaaslan, Deniz Gündoğdu ve Hasan Akman da operasyon kapsamında gözaltına alındı. Murat Karahan ilerleyen saatlerde serbest bırakıldı.

Sincan'da Mustafa Feroğlu'nun evine baskın yapan polisler evde 6 saat boyunca arama yaparken Feroğlu'nu evde bulamayan polis gözaltı yapamadı.

Mamak'ta Özgür Aydın'ın kaldığı evi basan polisler Aydın'ı da bulamadı. Ayrıca operasyon kapsamında

Melek Altıntaş'ın da arananlar listesinde olduğu öğrenildi.

Aynı dosya kapsamında İstanbul'da da BDSP'lilerin kaldığı evi basan polisler Onur İnce, Gülnur Ertaş ve Barış K.'yi de evde bulamadılar ve dolayısıyla da gözaltına alamadılar. Evde arama yapan polislerin flash bellek gibi cihazlara el koydu.

Gözaltında tutulan sınıf devrimcileri 4 gün sonra 10 Ağustos sabahı Ankara Adliyesi'ne çıkarıldılar.

Sınıf devrimcileri adliyeye gizlice sokulurken savcılık ifadesi öncesinde de iki buçuk saat bekletildiler. Bu sırada BDSP'liler ve gözaltındakilerin aileleri de adliye önünde bekleyişe geçtiler.

Zennure Karaaslan, Tuğba Tavlı, Deniz Gündoğdu ve Hasan Akman savcılık ifadelerinin ardından tutuklanma istemiyle mahkemeye sevk edildiler. Sınıf devrimcileri akşam 20.00'den sonra çıkarıldıkları mahkemede "TKİP üyesi oldukları" gerekçesiyle tutuklandılar.

BDSP'liler tutuklama kararını "Devrimci irade teslim alınamaz!" sloganıyla karşıladılar. Sınıf devrimcileri Sincan Hapishanesi'ne götürüldüler.

Operasyonlara, gözaltı ve tutuklama terörüne, yargısız infazlara ve katliamlara karşı...

Birleşik kitlese mücadeleleye!

İşçilere, emekçilere, kardeş Kürt halkına ve Alevi emekçilere dönük devlet terörü tüm hızıyla devam ediyor.

Geride bıraktığımız haftalarda "İŞİD'e karşı mücadele" yalanı ile devrimci ve ilerici güçlere yönelik operasyonlarda aralarında sınıf devrimcisi yoldaşlarımızın da bulunduğu binin üzerinde kişi tümüyle keyfi gerekçelerle gözaltına alınmış, onlarcası tutuklanmış, Ağrı, Cizre ve İstanbul'da yargısız infazlara başvurulmuştu.

İşçiler, emekçiler,

Operasyonların, gözaltı ve tutuklamaların, yargısız infazların ve katliamların sonu gelmiyor. Bu sabah İstanbul ve Ankara'da yapılan operasyonlarda bir kez daha yoldaşlarımızın evleri basıldı, yoldaşlarımız gözaltına alındı. Ankaralı sınıf devrimcisi yoldaşlarımızın yılların emeği ile yarattıkları, işçi ve emekçiler için bir toplanma, örgütlenme ve mücadele merkezi olan Mamak İşçi Kültür Evi de bu operasyon dalgasından nasibini aldı. Öte yandan, sermaye devleti bugün yeni bir katliamın altına imza attı. Silopi'de keyfi ev baskınlarına direnen halk kurşun yağmuruna tutuldu, bunun sonucu üç kişi yaşamını yitirdi, onlarcası ise yaralandı.

Emekçiler,

Türkiye'nin metropollerinde fiili bir sıkıyönetim, Kürdistan'da ise fiili bir olağanüstü hal durumu yaşanmaktadır. İç Güvenlik Paketi yeterli gelmedi, bu kez Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'nda değişiklikler yapıldı. Bunlara yaslanılarak keyfi biçimde toplantılara izin verilmiyor, gösteriler yasaklanıyor. Kürdistan neredeyse boydan boya "Özel güvenlik bölgesi" adı altında yasak bölge ilan edilmiş bulunuyor. Alevi emekçilerin evlerine yeniden işaret konmaya başlandı. İnsan hakları savunucusu avukatlar saldırıya uğruyor, sivil faşist çeteler rejim muhalifi aydınlarla ve gazetecilere tehditler yağdırıyorlar.

Kardeşler,

ABD'nin bölgedeki has işbirlikçisi ve tetikçisi sermaye devletinin ve T. Erdoğan'ın mutlak hakimiyetindeki Amerikancı dinci-gerici AKP iktidarının tam bir süre avına dönüşen, sınıf devrimcisi komünistlere, devrimcilere ve Kürt halkına dönük bu saldırılarının tehdit ve gözdağı gibi bir amacı bulunsun da, esas hedefi devrimci iradeyi kırmaktır. Bunu, işçilerin, Kürt ve Alevi emekçilerin mücadele azmini kırmak izleyecektir. Fakat boşuna!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak bir kez daha ilan ediyoruz; devrimci irade kırılmaz, teslim alınamaz. Türkü, Kürdü, Arabı, Ermenisi, Lazı, Çerkezi, Sünni ve Alevisi ile emekçi halklarımızın kader birliği çizgisindeki birleşik mücadelesini hiçbir güç yenemez.

Eninde sonunda birleşmiş işçi ve emekçiler kazanacak. Halkların kardeşliği kazanacak. Biz kazanacağız. Devrim ve sosyalizm davası kazanacak.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu
7 Ağustos 2015

Katliam ve polis terörüne karşı birleşik direniş!

Dostlar, kardeşler;

Sermaye devletinin dizginsiz saldırıları tüm hızıyla devam ediyor! Bir yandan halkların üzerine kurşun yağdıran ve bunu 'devletin gücünü göstermek' sanan iktidar, bir yandan da işçi ve emekçileri katliamların hesabını sormaya çağıran ilerici-devrimci güçleri sindirmeye çalışıyor. Bugün Ankara'da dört sınıf devrimcisinin hukuksuzca tutuklanması, azdırılmış devlet terörünün hangi boyuta geldiğinin ispatıdır!

Bu saldırganlığın neden "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını ısrarla savunan, Türk ve Kürt işçi ve emekçilerini topyekûn direnişe örgütleyen sınıf devrimcilerine yöneldiği çok açıktır: Sermaye devleti, halkların birleşik direnişinin önüne geçmeye çalışıyor! Boşuna! Ne devrimciler, ne de halklar özgürlükleri

uğruna savaşmaktan hiçbir zaman geri durmadılar ve durmayacaklar!

Ankara'dan genç devrimciler olarak bütün gençliği, tutsak sınıf devrimcileriyle dayanışmayı yükseltmeye, devlet teröründen ve katliamlardan hesap sormaya, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı Deniz olmaya çağırıyoruz! Ve haykırıyoruz: Sermaye devleti ve onun asalak kollukları, bizi asla devrim mücadelemizden alıkoyamayacaktır! Çünkü biliyoruz ki, gelecek her yerde devrime aittir!

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Emperyalist savaşa karşı birleşik direniş!

Tek yol devrim!

Ankara Devrimci Gençlik Birliği

Gözetiler, tutuklamalar, baskılar bizleri yıldırılmaz!

Yaşasın devrim! Yaşasın sosyalizm!

Hukuksuz ve keyfi gözetilme/tutuklama terörü, sokak ortasında işkenceler, yargısız infazlar...

Dört bir yanından pislik akan baskı ve sömürü düzeni, gözü dönmüşçesine, işçi sınıfına, halklara, işçi sınıfımızın ve ezilen halkların eşitlik ve özgürlük özlemine, bu özlemin taşıyıcısı olan devrimcilere saldırmaya devam ediyor.

Sözde demokrasi bekçisi hükümetleri ve parlamentoları ile baskı ve sömürü düzenlerini ayakta tutabilmek için çırpınıyorlar. Onlar çırpınıp saldırganlaştıkça, demokrasiden ne anladıkları da daha çok ortaya çıkıyor.

Onların demokrasisi, başını tuttukları baskı ve sömürü düzenlerinin devamıdır.

Sermayenin koçbaşlarının tatlı kârlarını tehdit eden her hak arama eylemi onların demokrasisi için bir tehdittir.

Kadının eşitlik talebini, gençliğin özgürlük özlemini dile getirmesinin onların demokrasisinde yeri yoktur.

Kürt halkı, Aleviler, ezilen tüm halk ve mezhepler, onların demokrasisinde yok edilmesi gereken birer düşmandır.

Onların demokrasisi, kapitalist parabalaları, emperyalist efendilerin çıkarları için vardır.

Onların demokrasisi, ancak onlar gibi düşünen, eşitlik ve özgürlük düşmanları içindir.

Bu yüzden haftalardır, karanlık yüzleri ile saldırmaya devam ediyorlar. İstanbul'da, Ankara'da, Silopi'de, Cizre'de, İzmir'de, ülkenin dört bir yanında hakkını arayan, eşitlik ve özgürlük özleminin, sosyalizmin taşıyıcısı olan kim varsa sesini kesmek istiyorlar.

Daha 10 gün önce, sözde İŞİD operasyonu adı altında 1000'i aşkın devrimciyi ve Kürt yurtseverini nasıl gözetilme aldıklarını unutmadık.

Aynı gün, İstanbul'da devrimci Günay Özarslan'ı yargısız infazla katlettiklerini unutmadık.

Yüksekova'da şantiye basarak Kürt inşaat işçilerine yaptıkları işkenceleri unutmadık.

Sadece son bir haftada her gün ülkenin yeni bir köşesinde gerçekleştirdikleri baskınları, işkenceleri, faşist baskı ve terörü niçin gerçekleştirdikleri, neden bu kadar korktuklarını hiç unutmadık!

Biz sınıf devrimcileri uyguladıkları baskı ve tutuklama terörünün nedenlerini de çok iyi biliyoruz.

Yaklaşık 3 ay önce, Bursa'da metal işçilerinin yaktığı mücadele ateşi bu ülkede artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını gösteriyor.

Kürt halkının on yıllardır sürdürdüğü destansı direniş, 2013 Haziran'ında sokaklara taşan milyonların öfkesinin yanına işçi sınıfının çelikten yumruğu ekleniyor.

Dizginsiz sömürüye ve sendikal ihanete karşı ayağa kalkın metal işçilerinin yaktığı mücadele ateşi, bundan sonra bu ülkede tüm mücadelelerin birleştirici gücü ve geleceğe taşıyıcısıdır.

Siyasallaşmış bir işçi hareketi, sosyalizm mücadelesinin en temel gıdası olduğu gibi, sömürücü bezirgânların da korkulu rüyasıdır.

Siyasallaşmış bir işçi hareketinin olduğu bir

toplumda, sömürücü bezirgânlar tatlı kârlarından vazgeçmek zorunda kalırlar.

Siyasallaşmış bir işçi hareketinin olduğu bir toplumda, ırk, cinsiyet ve mezhep farklılıkları ile emekçileri bölüp parçalamazlar.

Siyasallaşmış bir işçi hareketinin olduğu bir toplumda, eşitlik ve özgürlük özlemini, sosyalizm mücadelesini boğamazlar.

Sermayenin koçbaşları ve onların uşaklığını yapanlar, işte bu yüzden biz sınıf devrimcilerinden intikam almak istiyor.

Buradan ilan ediyoruz ki, bu baskıları boşuna kalmaya mahkûmdur.

4 yoldaşımızı tutsak alarak, 6 yoldaşımız hakkında yakalama kararı çıkartarak ne bizleri susturabilir, ne de işçi sınıfının eşitlik ve özgürlük özlemini bastırabilirler.

Yoldaşlarımızın ailelerini arayarak, 60'lı yaşlarındaki emekçileri taciz ederek, mücadelemizin daha da büyümesine engel olamazlar.

Bugün, bu sokakta defalarca kez denedikleri gibi sivil faşist çetelerini üzerimize salmaya çalışarak bizleri sindirmeye çabalamaları da boşunadır.

Hiçbir baskı, hiçbir kuvvet bizleri bu mücadeleden, yoldaşlarımızdan devraldığımız bu bayrağı daha da güçlü bir şekilde dalgalandırmamıza engel olamaz.

Buradan bir kez daha haykırıyoruz. İşçi sınıfının eşitlik ve özgürlük özlemini boğamazsınız. İşçi sınıfı ile sınıf devrimcilerinin o görkemli buluşmasına engel olamazsınız.

Gözetiler, tutuklamalar, baskılar bizleri yıldırılmaz!

Yaşasın devrim! Yaşasın sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

11 Ağustos 2015

Mamak'ın sesi susturulamaz!

Baskı ve saldırganlıkta sınır tanımayan sermaye devleti, günlerdir estirdiği gözetilme ve tutuklamalara bir yenisini daha eklemiştir. İşçi sınıfının devrimci mevzisi olan Mamak İşçi Kültür Evi'ne düzmece gerekçelerle iki kere operasyon düzenleyerek devrimcileri ve ilericileri bu saldırılarla susturacağını zannetmektedir.

Yoğunlaşan sömürü koşulları, tırmandırılan savaş ve saldırganlık karşısında her geçen gün büyüyen direnişler ve eylemleri bu saldırılarla boğacağını zannedenler bir kez daha yanılmaktadır. Yıllardır değişik gerekçelerle Mamak halkının ve işçi

emekçilerin mücadele mevzisi olan İşçi Kültür Evi ve çalışanları bu saldırılara pabuç bırakmamıştır, bırakmayacaktır da.

Günlerdir gerçekleştirilen ve devrimcileri hedefleyen tüm saldırılar ve baskınlar karşısında Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği olarak tüm işçi ve emekçileri mücadeleyi daha da ileriye taşımaya, büyümeye çağırıyor, bu hain saldırıyı lanetliyoruz.

Mamak İKE yalnız değildir!

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Yeni bir dünya yeni bir kültür için ileri...

Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği

BDSP'den operasyon ve devlet terörüne karşı eylemler

İstanbul ve Ankara'da sınıf devrimcilerine yönelik polis operasyonu ve tutuklama saldırısı ile Silopi'deki devlet terörü, BDSP tarafından İstanbul ve Ankara'da yapılan eylemlerle protesto edildi.

Ankara

BDSP'nin çağrısıyla 7 Ağustos'ta Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirilen eylemde BDSP, DLB ve DGB'nin yanı sıra, Kaldıraç, Partizan ve Halk Cephesi de yer aldı.

Sloganlarla başlayan eylemde BDSP adına yapılan açıklamada, sermaye devletinin, Suruç katliamından bu yana toplumsal muhalefeti susturmak adına "İŞİD, PKK ve DHKP/C" operasyonları adı altında devrimci ve ilerici güçlere saldırdığı dile getirildi. Haftalardır süren operasyonlar kapsamında yüzlerce kişi hukuksuzca gözaltına alınıp tutuklanırken, İstanbul ve Ankara'da sınıf devrimcilerinin evlerine şafak operasyonlarıyla girildiği, Mamak İşçi Kültür Evi'nin polis baskınına uğradığı ve Ankara'da BDSP'lilerin gözaltına alındığı dile getirilerek; bu saldırıların tüm işçi ve emekçilerin mücadelesine ket vurmak için yapıldığının altı çizildi.

Sermaye devletinin Silopi'de gerçekleştirdiği saldırıda 3 kişiyi katletmesi de teşhir edilerek saldırılara karşı topyekûn mücadele, birleşik direniş ve örgütlenme çağrısı yükselttiler devrimci mücadelenin engellenemeyeceği vurgusuyla açıklama sonlandırıldı.

BDSP, 9 Ağustos'ta da **Mamak'ta** gerçekleştirdiği eylemle operasyon ve katliamı kınadı.

Polis baskınına uğrayan Mamak İşçi Kültür Evi önünde toplanan sınıf devrimcileri "Silopi'de katliam Ankara'da operasyon! Gözaltılar, baskılar bizi yıldıramaz! Sokağa eyleme hesap sormaya!" şiarlı ozalit ile Tuzluca Meydanı'na yürüyüş yaptı. Ajitasyonlar ve sloganlarla yapılan yürüyüşün ardından meydana eyleme desteğe gelen emekçilerle buluşuldu.

Burada yapılan konuşmalarda Mamak İşçi Kültür Evi'ne yapılan baskına sessiz kalınmayacağı haykırılarak, mahallede işçiler ve emekçiler için bir mücadele mevzisi olan, emekçi çocuklarından emekçi kadınlara kadar mahalleliyi kucaklayan kültür evine yapılan her saldırının işçi sınıfının haklı mücadelesine yapılmış saldırı olduğu vurgulandı.

BDSP adına yapılan basın açıklamasında sermaye

devletinin "İŞİD operasyonu" adı altında devrimcilere saldırdığı sınıf devrimcilerinin de bu saldırıların hedefi olduğu belirtildi. Bu saldırıların tüm işçi ve emekçilerin mücadelesine ket vurmak için yapıldığının altı çizildi.

Silopi'de Kürt halkına yönelik artan saldırı ve infazların altı çizilerek emperyalizme karşı halkların kardeşliği mücadelesini yükseltmenin önemine vurgu yapıldı.

Açıklamanın ardından mahallede yapılan yürüyüşle tekrar Mamak İşçi Kültür Evi'ne döndü.

Eyleme Halkevleri, ADAD ve Emekli-Sen de destek verdi.

BDSP, gözaltına alınan sınıf devrimcilerinin tutuklanmasını 11 Ağustos'ta Yüksel Caddesi'nde yaptığı eylemle protesto etti.

Sloganlarla toplanılmasının ardından yapılan açıklamada haftalardır süren operasyon saldırılarında ilerici ve devrimci güçlerin gözaltına alındığı, tutuklandığı ve infaz edildiği ifade edildi.

Silopi'de 3 kişiyi katleden sermaye devletinin siyasallaşmış bir işçi hareketinden korktuğu ve sınıf devrimcilerini bu nedenle hedef aldığı ifade edildi.

Açıklamada 4 sınıf devrimcisinin tutuklandığı ve 6'sı hakkında ise yakalama kararı çıkarıldığı belirtilerek saldırılar için "Ne bizleri susturabilir, ne de işçi sınıfının eşitlik ve özgürlük özlemini bastırabilirler. Hiçbir baskı, hiçbir kuvvet bizleri bu mücadeleden, yoldaşlarımızdan devraldığımız bu bayrağı daha da güçlü bir şekilde dalgalandırmamıza engel olamaz" dendi.

Mücadeleyi yükseltme çağrısıyla açıklama

Kısa süre sonra iki faşist, bildiri dağıtan DLB'li bir kadına önce laf attı, ardından da saldırdı. BDSP'liler tarafından yanıt verilen faşistler alandan kaçarak uzaklaştılar.

Saldırının ardından BDSP'liler ajitasyonlarla faşist saldırıları teşhir ederek işçi ve emekçileri tutuklanan sınıf devrimcileriyle dayanışmaya çağırıldılar.

Bildiri dağıtımını sırasında bozkurt işareti yaparak BDSP'lilere saldıran faşistler alandan uzaklaştırıldı. BDSP'liler saldırılara karşı dağıtımını ısrarla sürdürürken bildiriye alan bir faşist bildiriye yırtarak ve hakaret ederek BDSP'lilere saldırdı. Saldırgan faşist BDSP'lilerden aldığı cevaba alandan kovuldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

sonlandırıldı.

Eyleme İHD, Kaldıraç, ESP ve Halk Cephesi destek verdi.

Kartal

7 Ağustos'ta İş Bankası önünde "Baskılar bizi yıldıramaz! Katliamlara, gözaltı ve tutuklamalara karşı birleşik mücadeleye!" şiarlı ozalit açılarak çay bahçelerine doğru yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları eşliğinde sermaye düzeninin devlet terörü ve Kürt halkına dönük kirli savaş teşhir edildi. Reyhanlı, Roboski, Zergele gibi düzenin Kürt halkına yönelik gerçekleştirdiği katliamları sıralandı. Aynı zamanda emperyalist tekellerin boğazlaşmalarının faturasını dışarıda emekçi halklar, içeride ise işçi ve emekçilerin ödediği dile getirildi. Topyekûn savaşa karşı topyekun direniş çağrısı yapıldı.

Yürüyüşün ardından BDSP adına basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında sermaye devletinin İŞİD gibi dinci-gerici çeteleri beslediği, içeride OHAL uygulamalarına başvurduğu, baskı ve terör paketi olan İç Güvenlik Paketi'ni güçlendirdiği vurgulandı. Kürt halkına yönelik kirli savaş uygulamaları teşhir edildi.

Açıklamada, devrimci iradenin teslim alınmayacağı, mücadele azminin bitirilemeyeceği vurgulandı.

Partizan, Yeni Demokrat Gençlik ve Kaldıraç'ın destek verdiği eylemi çevredeki pek çok emekçi de alkış ve zafer işaretleriyle selamladı.

Avcılar

7 Ağustos'ta Avcılar Marmara Caddesi'nde toplanan BDSP'liler buradan yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca baskı ve zorbalığın sökmeyeceği haykırıldı. Yürüyüş boyunca polislerin Marmara Caddesi'nde yığınak yaptığı görüldü.

Eylemde yapılan konuşmalarda devrim ve sosyalizm mücadelesinin her koşulda savunulacağı vurgulanırken, tüm işçi ve emekçilere işçilerin birliği halkların kardeşliğini büyütme çağrısı yapıldı. "Baskılar bizi yıldıramaz! Katliamlara, gözaltı ve tutuklamalara karşı birleşik mücadeleye!" şiarlı BDSP pankartının açıldığı eylem, gözaltıların derhal serbest bırakılması vurgulanarak sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara-İstanbul

Ankara'da BDSP standına faşist saldırı

Tutuklanan sınıf devrimcileriyle dayanışmayı büyütme için 11 Ağustos'ta Konur Sokak'ta stand açan BDSP'liler "Tutuklamalar bizi yıldıramaz!" şiarlı bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdiler.

Faaliyet sırasında BDSP'liler arka arkaya faşist saldırılara karşılaştı. İlk olarak, bildiri dağıtan BDSP'lilerden birine bir faşist saldırdı. Saldırının cevabını alan faşistin alandan uzaklaştırılmasıyla faaliyete devam edildi.

Devlet terörü alabildiğine sürüyor!

Faşizm saldırmaya devam ediyor. Saldırı hız kesmiyor.

İki gün önce Silopi’de, hastane önünde içinde yaralı olan bir araca polis tarafından ateş açıldı, iki kişi yaşamını yitirdi. Kent silahlarla tarandı, birçok yer ateşe verildi, evler yıkıldı, yakıldı. Gözaltındaki kişiler, kendilerine silahla tecavüz de dâhil türlü işkence metotlarının uygulandığını anlatıyorlar.

Dün Sarıyer’de ABD’ye yönelik bir eylem sonrasında, polise karşı taş atarak direnen bir kadın devrimciyi göğsüne kurşun sıkarak katletmek istediler.

Yine dün, Şırnak’ın Cizre ilçesinde, polis tarafından Devlet Hastanesi’nin acil servisi önünde etrafa rastgele ateş açıldı.

Bir şantiyede kelepçeleyip yere yatırdığı işçilere, “*Türk’ün gücünü göreceksiniz! Hepiniz karşılığını göreceksiniz!*” diye bağırarak özel harekâtçının ağzından dökülen sözler, aslında içinde bulunduğumuz durumu özetliyor.

İlan edilmemiş bir sıkıyönetim, hukuk tanımaz bir devlet terörü söz konusudur.

Kapıyı çalan hırsız, “hırsız var” diye bağırmış. Hükümet suçüstü durumundadır. Havuz medyasıyla, siyasi brifingle sessiz hale getirdiği ana muhalefetiyle, dünden razı MHP’sinden destek alarak, seçim öncesi ileri demokrasiden, başkanlık sisteminden söz eden AKP, ülkeyi kan gölüne çevirmiştir.

Hükümetin seçimle alamadığını terörle almayı amaçlayan bu politikaları, demokrasi güçlerine yeni görevler yüklüyor.

Aynı hükümet, halk muhalefetine rağmen aylar öncesinden bir sıkıyönetim haline hazırlık amacıyla çıkardığı “iç güvenlik” yasalarını yürürlüğe koymakta,

yeni düzenlemelerle soruşturma alanlarını savunmaya kapatmayı amaçlamaktadır. Saldırı kanlı terörle sınırlı kalmayacak, adliyedeki faşist uygulamalarla, savunma alanlarını da savunmasız bırakacaktır.

Hep birlikte sesimizi yükseltmeliyiz.

Akan her damla kanın hesabının sorulması için her alanda üzerimize düşeni yapacak, adliye salonlarının savunmaya kapatılmasına, infaz ve işkencelere karşı tüm kademelerdeki faillerden hesap sormaya, bütün gücümüzle devam edeceğiz.

Tüm hukukçu örgütlerini ve meslektaşlarımızı, faşizmin açık saldırısına karşı dayanışmaya ve birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz.

Bu kavga faşizme karşı, bu kavga Hürriyet kavgasıdır!

**Çağdaş Hukukçular Derneği
Genel Merkezi
11 Ağustos 2015**

Ulucanlar Katilamı’nda devlete tazminat kararı

Sermaye devleti, Ankara’da bulunan Ulucanlar Kapalı Ceza İnfaz Kurumu’nda 26 Eylül 1999 tarihinde katliama girişti. Devrimci tutsakların direnişle karşıladığı katliamda, TKİP, DHKP-C, MLKP, TKP/ML, TİKB ve TKP(ML) üyesi 10 devrimci tutsak şehit düştü. Katliamın ardından 161 jandarma hakkında dava açıldı. Ancak dava bugüne dek sonuçlandırılmadı. Ayrıca, devlet aleyhinde açılan tazminat davaları da reddedildi.

Katliamda şehit düşen MLKP üyesi Abuzer Çat’ın 9 yakını, tazminat davalarından sonuç alamamaları üzerine Anayasa Mahkemesi’ne başvurdu.

Anayasa Mahkemesi, Çat’ın yakınlarının “anayasanın 17. maddesinde güvence altına alınan yaşam hakkının usul yönünden ihlal edildiğine” oy birliğiyle hükmetti. Makul sürede yargılanma hakkının ihlal edildiği yönündeki şikâyeti de kabul edilebilir bulan mahkeme, Hüseyin ve Fatma Çat’a 25’er bin TL, diğer 7 kişiye ise 20’şer bin TL tazminat ödenmesine karar verdi.

Anayasa Mahkemesi tarafından verilen kararın gerekçesinde şunlar ifade edildi:

“Devam etmekte olan ceza yargılamasında altı müşteki ve 69 mağdur ve 161 sanık olması, olayın ciddiyeti ve karmaşıklığı nedeniyle dosyanın ilerlemesinde güçlükler yaşanması kabul edilse bile bu soruşturma ve kovuşturma sürecinin yaklaşık 15 yıl 8 aydır devam etmesinin, öldürücü güç kullanılmasıyla ilgili bir soruşturmada halkın hukukun üstünlüğüne olan bağlılığını sürdürmesi ve hukuka aykırı eylemlere hoşgörü gösterildiği görünümü verilmesinin engellenmesi ilkesiyle bağdaşmadığı değerlendirildiğinden soruşturmanın hızlı ve yeterli olmadığı sonucuna varılmıştır.”

Mahkeme, yaşam hakkının esas yönünden ihlal edildiğine ilişkin şikâyeti ise “başvuru yollarının tüketilmemesi” yani, ceza davasının sonuçlanmadığı gerekçesiyle kabul edilemez buldu. Yaşam hakkına yönelik esas inceleme ise ceza davası bittiğinde karara bağlanacak.

Anayasa Mahkemesi’nin katliama ilişkin yargı süreci üzerinden verdiği bu karara karşın, Ulucanlar’da en ince ayrıntısına kadar planlanan ve adım adım hayata geçirilen katliamın gerçek sorumluları yargı karşısına çıkarılmadı bile. Zira Ulucanlar Katliamı, “İçeriye hakim olamayan dışarıya hakim olamaz” diyen sermaye devletinin devrimci güçleri ve toplumsal muhalefeti ezmeye yönelik saldırısının ilk ayağı olarak hayata geçirilmiş, 19 Aralık Katilamı’nın provası yapılmış ve tüm bunlar bizzat devletin merkezinde planlanmıştı.

Çağlayan’da ÖHD’li avukatlara saldırı

Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD) üyesi olan avukat Deniz Sürgüt, ÖHD tarafından bölgede yaşanan insan hakları ihlallerini raporlaştırmak için Şırnak’a gönderildi.

Sürgüt, devletin sergilediği hukuksuzlukları ortaya koymaya çalıştığı için 6 Ağustos’ta İdil’de yapılan ev baskınları sırasında gözaltına alınarak tutuklandı.

Sürgüt’ün tutuklanmasını protesto etmek için 7 Ağustos’ta Çağlayan’daki İstanbul adliyesi önünde basın açıklaması yapmak isteyen ÖHD’li avukatlar polis saldırısına uğradı.

“Avukat Deniz Sürgüt onurumuzdur! Savunmaya özgürlük!” pankartını açan avukatlar polisin engellemeye yönelik dayatmalarını kabul etmeyince biber gazıyla saldırıya uğradı. Polis saldırısına “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganıyla tepki gösteren avukatlar daha sonra yırtılan pankartlarını alarak açıklamalarını yaptı ve adliye içinde bir süre oturma

eylemi gerçekleştirdi.

Çağdaş Hukukçular Derneği de ÖHD’li avukatlara yapılan saldırıyı yaptıkları yazılı açıklamayla kınadı. Sürgüt’ün işkence ile gözaltına alınmasını ve tutuklanmasını protesto eden ÇHD, avukatlara yapılan saldırının hukukun hesabının sorulacağını ifade etti.

Aynı zamanda İHD üyesi olan Sürgüt için İHD İstanbul Şubesi de 8 Ağustos’ta Galatasaray Meydanı’nda basın açıklaması yaparak “Avukat Deniz Sürgüt yalnız değildir” dedi.

AKP-CHP koalisyonu: Sistemin ve egemen sınıfın öncelikli tercihi

ABD ve batılı diğer emperyalistlerin 7 Haziran seçimlerindeki beklentisi, "seçimden zayıflamış, itibarı ve etkisi daha da azalmış" bir Tayyip Erdoğan ve seçimden az-çok zayıflamış olarak çıkan bir AKP idi. Bunu tamalayan bir diğer beklentileri ise, az-çok toparlanmış bir düzen muhalefeti, yani CHP idi. CHP'nin yerinde sayması dışında, 7 Haziran seçimlerinin sonuçları hemen hemen onların arzuladıkları gibi oldu.

Emperyalist güçlerin ve sermayenin önemli bir başka arzusu daha vardı, tüm güçlüklerine rağmen büyük koalisyonun, yani AKP-CHP koalisyonunun kurulması. Onlara göre en önemli görev ve sorumluluk buydu. Pati çıkarları bir yana bırakılmalı, sistemin ve ülkenin çıkarları, istikrarı ve huzuru için, büyük bir sağduyu gösterilip, bir an önce bu yönde adım atılmalıydı. Seçim sonuçlarından oldukça hoşnut olarak ve ortaya çıkan tabloyu önemli bir imkan sayarak, bu arzularını seçimlerin daha ilk gününde tüm taraflara bir kez duyurdular.

Şüphesiz ki, ortaya çıkan tablodan memnundular ancak, bazı eksiklikler, sorunlar ve pürüzler de vardı. Örneğin, Tayyip Erdoğan ülkenin kararlaştırmacı birinci adamı olma hedefine ulaşamamıştı. Üstelik seçimden bir parça zayıflamış, bu nedenle de itibarı bir parça azalmıştı. Ancak, AKP üzerindeki etkisi hala devam ediyordu.

İkincisi, AKP gerçekten de %9 oranında bir oy kaybıyla, nisbeten zayıflamıştı ama desteği hala %41 civarındaydı ve hala birinci partiydi. Seçimler Tayyip Erdoğan, onun mutlak hakimiyetindeki AKP ile HDP arasında geçmişti. Buna karşın CHP kelimenin gerçek anlamıyla yerinde saymıştı. Güçlükler ve sorunlar da burada başladı.

Tayyip Erdoğan ve AKP kurmayları bir kaç gün suskun kaldılar, beklediler. Ancak bu fazla sürmedi. Greçek şu ki, düzen hala alternatifsizdi. Her şeye rağmen AKP hala en fazla oy alan partiydi. Her hükümetin yolu AKP'den geçiyordu. Tek başına ya da bir başkası ile kurulacak bir hükümet AKP olmaksızın olanaksızdı. Dikkate değer olan, AKP sıkıştığında ya da bir mecburiyet kendisini dayattığında MHP'nin AKP'nin yardımına koşması oldu. CHP cephesinde tam bir çapsızlık sergilendi yine. Seçimin gerçek galibi HDP idi ama, o da "çözüm süreci" sevdasından vazgeçemedi. "Çözüm süreci"nin devamı kaydıyla bir CHP-AKP koalisyonunu, hatta bu şart olursa tek başına bir AKP hükümetini dahi destekleyeceğini açıkladı. Kürt hareketinin toplamındaki bu zaafiyet Tayyip Erdoğan'ı ve fiili lideri olduğu AKP'yi ayrıca cesaretlendirdi. Düzen muhalefeti cephesindeki bu zaafiyetten hareketle, 7 Haziran seçimleri ile bozulan hesaplarını düzeltmek ve devletin kirli savaş ofislerinde hazır bekleyen savaş planlarını devreye sokmak üzere harekete geçtiler.

Tayyip Erdoğan ve AKP'nin planına göre siyasal sahnenin ön planında partilerle sözde hükümet kurma amaçlı çabalar olacaktı. Bu yapıldı. Her gün bir senaryo üretildi. Bir AKP-CHP koalisyonu öne çıkarıldı, bir AKP-MHP. Sık sık da, Tayyip Erdoğan'ın gerçek hedefinin

7 Haziran seçimleri öncesinde de, günümüzde de emperyalistlerin ve özellikle TUSİAD'ın tercihi değişmemiştir. Onlar yine AKP ve CHP'den oluşan büyük koalisyondan yanadırlar.

bu oyalamacanın yardımı ile süre doldurarak zamanı tüketmek ve ardından da erken seçime gitmek olduğu ileri sürüldü.

Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nin esaslı bir başka hesabı daha vardı, "çözüm süreci"ni rafa kaldırarak Kürt hareketine ve doğal olarak Kürt halkına dönük topyekün bir saldırı başlatmak. Türkiye, Kürdistan ve tüm bir bölgeyi bir şiddet sarmalının içine sokmak. Bu sayede seçimlerden itibar kazanan ve toplum üzerindeki etkisini arttıran, bu başarısı ile sistemin efendilerinin dahi sempatisini ve takdirini kazana HDP'yi açmaza almak. Onu PKK'ye açıktan tavır almaya zorlamak. Yeniden kan siyaseti yaparak, en iğrencinden bir ırkçı-şoven propaganda yürüterek onu yıpratmak, toplum nezdinde itibarını tartışmalı hale getirmek ve oy desteğini azaltmak. Bir erken seçim baskını ile HDP'yi barajın altına itmek.

Emperyalistlerin ve sermayenin asıl tercihi büyük koalisyondur

Tayyip Erdoğan ve AKP gericiiliğinin kirli hedeflerine ulaşmak için her türlü çalgınlığı göze aldıkları kesindir. Aradan geçen süre içinde, özellikle de son dönemde yapılanlar bunun somut kanıtıdır. Ancak, geline yerde koşullar pek çok açıdan değişmiştir. Örneğin Kürt sorunu şimdi bir iç sorun olmaktan çıkmış, bir bölge sorunu haline gelmiştir. Kürtleri birbirinden ayıran sınırlar delik deşik olmuş, ortadan kalkmıştır.

Dolayısıyla, bu sorunun çözümü bölgesel koşullar üzerinden şekillenecektir. ABD'nin bölgedeki çıkarları ve tercihleri, sermaye devletinin Kürt sorunu üzerinden ortaya koyacağı politikaları da dolaysız olarak belirleyecektir. AKP ve sermaye devletinin efendisinden kimi konularda özerk davranmasının sınırları vardır ve esasen geline yerde bu konuda bir lüksü de bulunmamaktadır. Türkiye'de kimlerle, hangi parti ile koalisyon kurulacağı da buna dahildir.

Yeri gelmişken bir kez daha belirtelim ki, 7 Haziran seçimleri öncesinde de, günümüzde de emperyalistlerin ve özellikle TUSİAD'ın tercihi değişmemiştir. Onlar yine AKP ve CHP'den oluşan büyük koalisyondan yanadırlar. Türkiye ve bölgede gitgide daha büyük bir ağırlığa dönüşen ve sadece Türkiye'de değil, bölge çapında hem de acil ve yakıcı biçimde çözümünü dayatan Kürt sorunu, dış politika ve bu çerçevede bölge devletleriyle ilişkiler sorunu, kriz ve giderek kötü sinyaller veren ekonomi sorunu, nihayet sosyal yıkım ve toplumsal kutuplaşma sorunu ve çivisi çıkmış devlet düzeninin yeniden tamiri sorunu bir büyük koalisyonu şart koşmaktadır. ABD ve sermaye çevreleri AKP-CHP koalisyonunun bu nedenle en uygun seçenek olduğunu düşünmektedir. Şu ya da bu partinin kısa vadeli çıkarlarını, hele hele Tayyip Erdoğan'ın kişisel hırslarını değil, sistemin uzun vadeli çıkarlarını esas almaktadırlar. Yani sorunlara stratejik bakmaktadırlar.

Sermaye devleti ve koalisyonun muhataplarına

bu düşüncelerini çoktandır telkin ediyorlardı. Ancak Tayyip Erdoğan'nın kişisel hesap ve hırslarının da rol oynadığı pürüzler vardı. Kürt ve Suriye sorunu konusundaki farklılıklar diğer pürüzlerdi. Şimdi bunlar giderilmiş bulunuyor. Sermaye devleti daha fazla direnemedi. IŞİD'e karşı kullanılmak yalanı ile İncirlik üssünü sınırsızca ABD'ye tahsis ederek yeniden limitlerin içine geldi. Bunun kendisi sermaye devleti ve Tayyip Erdoğan'ın efendisine biat ettiğini anlatmaktadır. Değişen bölge koşullarına bağlı olarak, ABD'nin çıkarları ve farklılaşan tercihlerine uygun biçimde, onun bölgeyi yeniden şekillendirme planları çerçevesinde kendisine biçilen yeni rolü kabulü demektir. Sermaye devleti bu kirli anlaşma ile sıkıca ABD'nin savaş arabasına bağlanmıştır. Ve dahası, uyup uymayacağından bağımsız olarak, bundan böyle kimlerle ilişkili olacağını da bu değişen duruma göre belirleyeceğini taahhüt etmiştir.

Sermaye devleti ve başındaki Tayyip Erdoğan, buna karşılık olarak IŞİD'e karşı mücadele yalanı ile içerde Kürt halkına, işçi sınıfına, emekçi yığınlara, ilerici ve devrimci güçlere, dışarda ise Rojava ve PKK gerillalarının ve liderliğinin bulunduğu Kandil'e dönük topyekün bir imha savaşı izni ve onayı almıştır. Bu izne ve desteğe dayanarak günlerdir Kürt halkının ve hareketinin üzerine bomba yağdırmaktadır. Günlerdir ilerici ve devrimci güçlere dönük bir süre avına çıkmıştır. Tümüyle keyfi bir gözaltı ve tutuklama terörü estirmektedir. Bu yaşananlar Türkiye toplumunda önemli gerilimler biriktirmektedir.

İşte bu nedenle, ABD ve sermaye sınıfı, bu gerilimi ve yukarı doğru tetiklediği tansiyonu düşürmek, MHP'nin de katkısıyla artan ve bir iç savaşa davetiye çıkartan ırkçı-faşist saldırganlığı daha fazla büyümeden önlemek, alarm zilleri çalan ekonomiyi batmaktan kurtarmak, hiç değilse yönetilebilir hale getirmek, toplumsal kutuplaşmanın patlamalara dönüşmesinin önüne geçmek, iflas eden dış plitika alanında değişikliğe gitmek, bu sayede bölgedeki tecrit durumunu gidermek ve en önemlisi de uzun yıllardır devam eden ve AKP gericiliğinin de yarar gördüğü çatışmasızlığa ve "çözüm süreci" manevrasına geri dönmek için en uygun hükümet seçeneğinin büyük koalisyon olduğunu düşünüyorlar ve bir an önce bu yönde adım atılmasını istiyorlar. Dünya basını aracılığıyla, tüm bu açılardan en uygun hükümetin AKP-CHP hükümeti olduğunu, erken bir genel seçimin ise, Tayyip Erdoğan'ın kişisel hırs ve hesaplarının rol oynadığı bir kez daha hüsrarla sonuçlanması muhtemel bir macera olduğunu ve kaosa yol açacağını dile getiriyorlar.

Büyük koalisyon bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olacaktır

Çok özel bir gelişme yaşanmazsa eğer, AKP-CHP koalisyonu büyük ihtimaldir. Geline yerde ne AKP ve ne de CHP'nin buna itiraz lüksü bulunmamaktadır. Egemenler de her vesileyle onlara bunu anlatmaktadırlar. Gerçeği söylemek gerekirse asıl güçlük dinci-gerici AKP cenahında yaşanacaktır. "Ülkenin çıkarları, istikrar, vatan, millet, milletin huzuru ve güven ortamı" gibi beylik laflar eden CHP, özellikle yönetici kliği bu konuda çok daha isteklidir.

Bu tutum yabancı olduğu bir tutum değildir kuşkusuz. Bu CHP'nin bilinen geleneksel tutumudur. Burjuvazi ne zaman sıkışmış, düzen ne zaman bozulmuşsa, CHP göreve koşmuştur. En meşakatli koalisyonların dahi içinde olmuştur. CHP-MSP, DSP-ANAP-MHP, DYP-CHP koalisyonları ilk akla gelenlerdir.

İşçilerin, emekçilerin, Kürt ve Alevi emekçilerin CHP-AKP hükümetinden bir beklentileri olamaz. Düzen siyasetindeki gel gitlere yoğunlaşmak asla bizim asli işimiz değildir. Düzenen ve düzen parlamentosundan bir çözüm beklentimiz de bulunmamaktadır. Zira bunların hiç biri temel toplumsal sorunları çözmeye muktedir değildir.

Bugün yine aynı yola çıkmış bulunuyorlar.

AKP koalisyon için Erdoğan'a sınır getirmekten, 17 Aralık rezaletini deşmemeye kadar bir dizi ön şart koşturmaktadır. Eğitim sistemindeki gerici düzenlemeyi tartışmayı kırmızı çizgi ilan etmişlerdir. Buna rağmen, CHP aslolanın "temel meselelerde anlaşmak" olduğunu dile getirmektedir. Peki temel meseleler nedir? Egemen sınıfa hizmet, NATO'ya ABD'ye bağlılık, Kürt sorununda cumhuriyetin inkar politikasını savunmak, Alevi sorununda laiklik aldatmacası eşliğinde Alevi emekçileri aldatmaya devam etmek... AKP ve Tayyip Erdoğan'nın kirli, karanlık ve kanlı icraatlarını, Suroç, Roboski, Silopi gibi katliamlarını atlar ve Ecevit'in kötü ünlü "sünger çekme politikası"nı esas alırsanız sorun kalmaz. Büyük koalisyon kurulur ve siz de hükümet olursunuz. Bu da şaşırtıcı olmaz. CHP, eşdeyişle sosyal-demokrasi burjuvazinin koltuk değneği ya da yedek lastiğidir sözü boşuna söylenmemiştir. CHP bir kez daha burjuvaziye koltuk değneği olmak istiyor.

İşçi ve emekçiler, Kürt ve Alevi emekçiler, bunca deneyime rağmen hala CHP'ye yakın duran aydınlar olası bir koalisyon hakkında en küçük bir hayale kapılmamlıdır. Bu koalisyon hükümeti de kesin olarak bir sosyal yıkım ve savaş hükümeti olacaktır. CHP, Avrupa'daki sosyal-demokratların, örneğin SPD'nin bileşeni olduğu büyük koalisyon örneğindeki gibi öncekilerden de acımasız bir koalisyonun suç ortağı olacaktır.

Kürt cephesine dair bir kaç söz

Kürt hareketi cephesinde de bir çıkışsızlık yaşanmaktadır. Bu nedenle bir oyalamaca ve aldatmaca olduğu artık kendilerinin de bildiği "çözüm süreci" manevrasının kaldığı yereden devam etmesi için uğraşıyorlar. Bununla da kalmıyor, emperyalist güçlerden sömürgeci sermaye devletine baskı yapmasını talep ediyorlar. Emperyalistleri tarihte ve günümüzde hiçbir hayırlı sonucu olmamış bir hakemliğe davet ediyorlar.

PKK'nin ve ona yakın Kürt hareketlerinin emperyalizme mesafeli olduğu bir gerçektir. Ancak bu tek başına hareketi devrimci yapmaz.

Emperyalizme karşı cepheden bir tutum içinde olmak ve bunun gereğine uygun davranmak, devrimci bir ulusal kurtuluş hareketi olmak için olmazsa olmaz koşuldur. Ne yazık ki, PKK mesafeli olmasına rağmen emperyalizme karşı cepheden bir tutum almış değildir.

Kürt hareketi büyük bir güçtür. Türkiye'de, bölgede ve dünyada ilerici ve devrimci güçlerce desteklenmektedir. Ancak PKK Kürt halkını kurtuluşa götürecek devrimci bir stratejiden yoksundur. Devrimci bir hedefi, aynı anlama gelmek üzere devrimci iktidar hedefi bulunmamaktadır. Onu ikide bir çatışma-çatışmasızlık sarmalına mahkum eden de budur. Bu ise büyük bir handikaptır.

Bir kez daha döne döne doğrulanan yakıcı gerçek şudur: Ne masabaşı pazarlıkları ve bunun ürünü protokoller, ne 7 Haziran seçimleriyle bir kez daha elde edilen seçim zaferleri, ne parlamento ve düzenin anayasasında yapılacak iğreti düzenlemeler ve ne de emperyalistlerin hakemliğindeki çözümler, hiç biri gerçek bir özgürlüğün ve eşitliğin güvencesi değildir.

Son söz yerine

İşçilerin, emekçilerin, Kürt ve Alevi emekçilerin CHP-AKP hükümetinden bir beklentileri olamaz. Düzen siyasetindeki gel gitlere yoğunlaşmak asla bizim asli işimiz değildir. Düzenen ve düzen parlamentosundan bir çözüm beklentimiz de bulunmamaktadır. Zira bunların hiç biri temel toplumsal sorunları çözmeye muktedir değildir. Aksine bu sorunların kaynağıdır.

Kürt sorunu da dahil Türkiye'de bir kangrene dönüşmüş bulunan tüm toplumsal -siyasal sorunların çözümünü için yegane seçenek işçi sınıfının başında yürüdüğü toplumsal bir devrimdir. Tarih tanıklık etmiş, bilim doğrulamıştır ki, biricik çözücü güç işçi sınıfıdır. Tek doğru program onun devrimci programıdır. Altında savaşılacak tek bayrak işçi sınıfının kızıl bayrağıdır. Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkları, kardeş Kürt halkı ve Alevi emekçilerin yakıcı ihtiyacı devrimci bir sınıf iktidarındır. Yine tarih tanıklık etmiştir ki, işçilerin, emekçi halkların, kadınların, gençlerin haklarının tek güvencesi, hepsinin kendilerini güvende hissedecekleri tek toplumsal sistem sosyalizmdir.

Barış sorunu - V. i

Sosyalistler için önce (immediate) bir hareket programı olarak barış sorunu ve onunla ilişkili olarak barış koşulları sorunu, evrensel bir ilgi görüyor. Sorunu, alışlagelen küçük-burjuva ulusal görüş açısından değil, ama gerçekten proleterce ve enternasyonalist açıdan ortaya koyma çabalarından ötürü Berner Tagwacht'a şükran borçluyuz. n° 73'te ("Friedenssehnsucht"), barışı arzu eden Alman sosyal-demokratların, Junker hükümetinin siyasetiyle ilişkiyi kesmelerine (sich lossagen) ait başyazı notu mükemmeldi. Yoldaş A P'nin, barış sorununu küçük-burjuva görüş açısından çözümlmek için boşu boşuna uğraşan "aciz laf cambazlarının (sayfa 191) kendini beğenmiş davranışları"na(Wichtigtuerei machtloser Schönredner) yönelttiği saldırı da (n° 73 ve 75) mükemmeldi.

Bu sorunun sosyalistler tarafından nasıl sunulması gerektiğini görelim. Barış sloganı, ya belli barış koşullarıyla ilişkili olarak ya da herhangi bir koşulla ilişkisi olmaksızın, belli bir tür barış için değil, ama genel olarak barış için (Frieden ohne weiters) savaşım olarak öne sürülebilir. İkinci durumda, açıkça görüldüğü gibi, slogan yalnızca sosyalist olmamakla kalmıyor, aynı zamanda içerik ve anlamdan da tüm olarak yoksun bulunuyor. İnsanların çoğu, kesinlikle, genel olarak barıştan yanadır; Kitchener, Joffre, Hindenburg ve Kanlı Nikola da bunlar arasındadır, çünkü her biri savaşın sona ermesini istiyor. Ama güçlük şurada ki, her birinin öne sürdüğü barış koşulları, emperyalist (yani öteki halkları ezici ve yağmalayıcı) ve "kendi" ulusunun yararına olan koşullar. Birbirine karşıt olan iki sınıfı, iki siyasal çizgiyi, en farklı şeyleri "birleştirici" bir formül yardımıyla uzlaştırma amacını güden değil, ama yığınların, propaganda ve uyarma yoluyla, sosyalizmle kapitalizm (emperyalizm) arasındaki kapatılamaz farklılığı görebilmelerini sağlayacak sloganlar ortaya atılmalıdır.

Sözü sürdürüelim: Başka başka ülkelerin sosyalistleri, belli barış esasları üzerinde birleştirilebilirler mi? Eğer bu olursa, sözkonusu esaslar, kuşkusuz, bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınmasını ve her türlü "toprak ilhakı"nın, yani kendi kaderini tayin hakkını ihlal edici girişimlerin reddini de içermelidir. Ne var ki, eğer kendi kaderini tayin hakkını yalnızca bazı uluslar için kabul ederseniz, o zaman belli bazı ulusların ayrıcalıklarını savunuyorsunuz, yani siz bir ulusalcı ve emperyalistsiniz, sosyalist değilsiniz, demektir. Yok eğer bu hak bütün uluslar için tanınıyorsa, o zaman örneğin yalnızca Belçika'yla yetinemezsiniz; hem Avrupa'daki (Britanya'da İrlandalılar, Nice'de İtalyanlar, Almanya'da Danimarkalılar, Rusya nüfusunun yüzde 57'si, vb.) hem Avrupa'nın dışındaki ulusları, yani bütün sömürgeleri, bütün ezilen halkları dikkate almanız

gerekir. Yoldaş A. P. onları bize çok iyi anımsatmıştır. Britanya, Fransa ve Almanya'nın toplam nüfusu yüz elli milyon kadardır. Oysa onların baskı altında tuttuğu sömürgelerdeki toplam nüfus (sayfa 192) dört yüz milyonun üzerindedir. Emperyalist savaşın, yani kapitalistlerin çıkarı için girişilen savaşın özü, savaşın salt yeni ulusları ezme, sömürgeleri kesip-biçip yeme amacıyla yürütülüyor olmasında değil, ama onun yanısıra, dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan halkları ezen ileri uluslarca girilmiş bir savaş olmasındadır.

Belçika'ya el konmasını haklı bulan ya da bu duruma rıza gösteren Alman sosyal-demokratlar, sosyal-demokrat değildirler, gerçekte emperyalist ve ulusalcıdır; çünkü Alman burjuvazisinin (ve bir ölçüde Alman işçilerin) Belçikalıları, Alsaslıları, Danimarkalıları, Polonyalıları, Afrikalı zencileri, vb. ezme "hakkını" savunmaktadırlar. Bunlar sosyalist değil, ama başka ulusları soymasına yardım ettikleri Alman burjuvazisinin hizmetkarıdır. Yalnızca Belçika'nın özgürlüğe kavuşturulmasını ve zararının karşılanmasını isteyen Belçikalı sosyalistler de, gerçekte, 15 milyonluk Kongo nüfusunu yağmalamayı sürdürecektir ve başka ülkelerde üstünlük ve ayrıcalıklar sağlayacak olan Belçika burjuvazisinin isteğini savunuyorlar. Belçika burjuvazisinin başka ülkelerdeki yatırımları üç milyar frank dolaylarındadır. Her türlü hile ve düzenbazlığa başvurarak, bu yatırımların sağladığı kârı güven altına almak, "yiğit Belçika"nın gerçek "ulusal çıkarı"dır. Bu, Rusya, Britanya, Fransa ve Japonya için daha da doğrudur.

Bu açıklamalardan çıkan sonuç şudur ki, eğer ulusların özgürlüğü isteği, belli bazı ülkelerin emperyalizmini ve ulusalcılığını perdelemek için kullanılan sahte bir istek olmayacaksa, o zaman bu istek bütün halkları, bütün sömürgeleri kapsamalıdır.

Ne var ki, bütün ileri ülkelerde bir dizi devrimlerin eşliğinde olmadıkça, böyle bir istek anlamsızdır. Ayrıca başarılı bir sosyalist devrim yapılmadıkça bu istek gerçekleştirilemez.

Bu sözler, gittikçe büyüyen halk yığınlarından gelen barış isteğine sosyalistler ilgisiz kalmalı anlamına mı yorulmalıdır? Asla! İşçilerin, sınıf bilinci taşıyan öncüsünün sloganları başka bir şeydir, yığınların kendiliğinden oluşan istekleri tamamen ayrı bir şey. Barış özlemi, "özgürlük" savaşı gibi, "ata topraklarının savunulması" gibi burjuva yalanlarına ve kapitalist sınıfın, halk kalabalığının aklını çelmek için uydurduğu benzer yalanlara karşı duyulan düş kırıklığının (sayfa 193) başlamakta olduğunu ortaya koyan çok önemli belirtilerden biridir. Sosyalistler bu belirtiyi çok dikkat etmelidirler. Yığınların barış arzusundan yararlanmak için her çaba gösterilmelidir. Peki, bu arzudan nasıl yararlanılacak? Barış sloganını kabullenmek ve yinelemek, "aciz [ve daha kötüsü çoğu zaman ikiyüzlü] laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışları"nı teşvik edebilir; şimdiki hükümetlerin, bugünkü efendi sınıfların -bir devrimler dizisiyle derslerini "almaksızın" (ya da tasfiye edilmeksizin)- demokrasi ve işçi sınıfı açısından doyurucu bir barış yapabilecek güçte oldukları boş hayaliyle halkı aldatabilir. Hiçbir şey, böyle bir aldatmadan daha tehlikeli değildir. Hiçbir şey işçileri bundan daha fazla aldatamaz; hiçbir şey, işçilere, kapitalizmle sosyalizm arasında derin çelişkiler olmadığı yollu yanlış inancı bundan daha fazla aşılayamaz; kapitalist köleliği hiçbir şey, bu aldatmadan daha iyi süsleyip-püsleyemez. Hayır! Biz barış arzusunu, halkın barıştan beklediği yararın bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeceğini yığınlara anlatmak için kullanmalıyız.

Savaşların sona erdirilmesi, uluslar arasında barış,

Lenin

yağmaya ve zora son verilmesi -bütün bunlar bizim idealimiz; ama bu ideal, doğrudan ve ivedi bir devrim çağrısının eşliği olmazsa, burjuva safsatacılarının yığınları ayartmasına yarar. Böyle bir propaganda için ortam hazır; böyle bir propaganda için insanın gereksindiği tek şey, devrimci çalışmayı hem doğrudan doğruya (hatta ilgili makamlara bilgi aktarmaya varıncaya dek), hem dolaylı olarak önlemeye çalışan oportünistlerle, burjuvazinin dostlarıyla ilişkisini kesmektir.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sloganı, kapitalizmin emperyalist aşamasıyla ilgili olarak da öne sürülmelidir. Biz, statükodan yana değiliz, büyük savaşlarda bir kenarda durmak gibi dar kafalica bir ütopya da inanmıyoruz. Biz, emperyalizme, yani kapitalizme karşı devrimci bir savaşımdan yanayız. Emperyalizm, sömürgeleri yeniden bölüşmek ve uyguladıkları baskıyı arttırmak için başka ulusları ezen ulusların savaşımlarını içerir. Bugün, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sorununun, ezen ulusların sosyalistlerinin tutumuna bağlı olması, bundan ötürüdür. Ezen ulusun (İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya, Rusya, Amerika Birleşik Devletleri, vb.) sosyalisti ezilen ulusların kendi (sayfa 194) kaderlerini tayin hakkını tanımıyor ve o hak uğruna savaşıyorsa, gerçekte o bir sosyalist değil, bir şövenisttir.

Emperyalizme karşı içtenlikli ve tutarlı bir savaşımla, ulusal soruna (bugün) dar kafalica değil, proleterce bir yaklaşımı ancak bu görüş sağlayabilir. Ulusların, ne türden olursa olsun baskı altında tutulmasıyla savaşıma ilkesinin tutarlı biçimde uygulanmasını ancak bu görüş sağlayabilir. Bu görüş, ezen ulusların proletaryasıyla ezilen ulusların proletaryası arasındaki güvensizliği ortadan kaldırır; kapitalizm altında, genel olarak bütün küçük devletler için özgürlük türünden dar kafalica bir ütopya olarak farklı olarak, sosyalist devrim (yani tam ulusal eşitlik için başarılabilecek tek rejim) için birleşik enternasyonal savaşımlarını hazırlar.

Bizim partimizin, yani merkez yönetim kurulu çevresinde toplanan Rus sosyal-demokratların benimsediği görüş budur. Proletaryaya, “başka ulusları ezen hiçbir ulusun özgür olamayacağı”nı öğretirken, Marx’ın benimsediği görüş de buydu. Marx, İrlanda’nın Britanya’dan ayrılmasını, bu düşünceyle istemişti. Bunu, yalnızca İrlandalı işçilerin değil, özellikle Britanyalı işçilerin özgürlük hareketinin yararına görüyordu.

Eğer Britanya sosyalistleri, İrlanda’nın ayrılma hakkını yüce saymaz ve tanımazlarsa, Fransızlar İtalyan Nice’i için, Almanlar Alsace-Lorraine, Danimarka Schleswig’i ve Polonya için, Ruslar Polonya, Finlandiya, Ukrayna, vb. için ve Polonyalılar Ukrayna için aynı şeyi yapmazlarsa, eğer bütün “büyük” devletlerin, yani büyük soyguncu devletlerin sosyalistleri, sömürgelerin bu hakkını yüce saymazlar, desteklemezlerse, bu, gerçekte sosyalist değil, yalnızca emperyalist oldukları içindir. Kendileri, ezen uluslara mensup olan ve ezilen ulusların “kendi kaderlerini tayin hakkı” için savaşımayan kişilerin sosyalist bir siyaset izleyebilecekleri hayalini beslemek gülünçtür.

Sosyalistler, ikiyüzlü laf cambazlarının, demokratik bir barış olasılığı üzerine söz ve vaatlerle halkı aldatmalarına fırsat vermemeli, her ülkede o ülke hükümetine karşı devrimci bir savaşımlar dizisi verilmedikçe, demokratik barışa uzaktan-yakından benzer bir sonuca varma olasılığı bulunmadığını yığınlara anlatmalılardır. Sosyalistler, burjuva siyaset adamlarının, ulusların özgürlüğü üzerine söylevler (sayfa 195) vererek insanları aldatmalarına fırsat vermemeli, ezen ulusların halk yığınlarına, öteki ulusların ezilmesine yardım ettikleri ve o ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, yani ayrılma özgürlüğünü tanıyıp yüce tutmadıkları sürece, kendilerinin özgürlüğe kavuşmayı beklememeleri gerektiğini anlatmalılardır. Barış sorunuyla ulusal sorunda, emperyalist siyasetten farklı olarak, bütün ülkelerde güdülecek sosyalist siyaset budur. Bu tutumun, birçok durumda, devlete ihaneti cezalandıran yasalarla uyumsuz olduğu, onlara karşı düştüğü doğrudur, ama ezen ulusların hemen hemen tüm sosyalistlerinin utanmazca ihanet ettikleri Basle kararıyla da uyumsuz olduğu, ona karşı düştüğü de doğrudur.

Seçim, sosyalizmle, Joffre’nin ve Hindenburg’un yaptığı yasalara boyun eğme arasındadır; devrimci savaşımla emperyalizmle kölelik arasındadır. Orta yol yoktur. Proletaryaya en büyük zararı, “orta yol” siyasetinin ikiyüzlü (ya da duygusuz) mimarları veriyor. (sayfa 196)

Temmuz-Ağustos 1915’te yazıldı

İlk kez 1924’te Proletarskaya Revolyutsiya n° 5’te yayınlandı

Collected Works, vol. 21, s. 290-294.

Kapitalizm savaş demektir!

Kapitalizm savaş demektir. Programımız daha ilk adımında, daha Giriş’inde kapitalist sistemi savaşların kaynağı olmakla suçlar ve temel tarihsel olguları buna kanıt olarak gösterir. Giriş bölümünde, kapitalizmin “tarihsel bir sistem olarak bir genel bunalım aşamasına girdiği”ne işaret eden paragraf, 20. yüzyıl üzerinden; “*İnsanlığı iki kez toplu yıkıma götüren emperyalist savaşlar, sayısız gerici bölgesel savaşlar, faşist barbarlık, tüm yıkıcı sonuçlarıyla ‘büyük bunalım’lar, sert sınıf mücadeleleri, iç savaşlar ve devrimlerden oluşan yüzyıllık bilanço’dan sözeder. (TKİP Programı, s.13-14)*

Burada, yüzyıllık bilanço içerisinde, emperyalist aşamasındaki kapitalist dünya sisteminin kaynaklık ettiği emperyalist ve gerici savaşlar ile devrimci sınıf savaşları, iç savaşlar ve devrimler birarada verilmiştir. Bu niteliği ve amacı yönünden tümüyle birbirinden farklı iki temel kategorideki savaş türünün ortak kaynağı, kapitalizmin uzlaşmaz sınıf çıkarları ve çelişkilerine dayalı yapısıdır. Yani kapitalizm, meta üretimi ve özel mülkiyete dayalı yapısıyla, bu yapı üzerinde kendini gösteren uzlaşmaz sınıf çıkarları ve çelişkileriyle, her türlü gerici ve emperyalist savaşın kaynağı olmakla kalmaz, devrimci sınıf mücadelelerinin, onun yoğunlaşmış ve genelleşmiş bir aşaması olan iç savaşların, ve nihayet devrimlerin de nesnel kaynağını oluşturur.

Bir başka ifade ile, kapitalizm kendi dolaysız ihtiyaçları doğrultusunda döne döne gerici ve haksız savaşlar üretmekle kalmaz, kendi anti-tezi olan devrimci savaşlara da, kendisini tarihe gömmeye tarihsel amacına yönelmiş devrimci sınıf mücadeleleri ile devrimlere de bizzat kaynaklık eder. Kapitalizm savaş demektir tanımı, daha çok kapitalizmin kaynaklık ettiği her türden gerici savaş gerçeğine işaret etmekle birlikte; sorunu burada ifade ettiğimiz genel diyalektik perspektif içerisinde kavramak, teorik ve tarihsel olarak doğru olan tutumdur.

Programımız, bu Giriş bölümünün ardından, teorik ana bölümün ilk alt bölümünü oluşturan Kapitalizm başlıklı ara bölümde, tarihsel oluşumu içerisinde kapitalizmin temel yasallıklarını ve karakteristiklerini verdikten sonra, bölümün son maddesini oluşturan 8. maddede şunları söyler:

“Özel mülkiyet düzenine dayanan burjuva sınıf egemenliği, siyasal gericiliğin, savaşın, ulusal baskı ve düşmanlıkların, kadının sosyal ezilmişliğinin ve köleliğinin de kaynağıdır.” (s.17)

Burada farklı nitelikteki toplumsal ve siyasal sorunların kapitalizmle kopmaz ilişkisi dile getirilmektedir. Bildiğimiz normal biçimiyle “savaş” da bunlardan biri olarak anılmaktadır. Fakat biz, “siyasal gericilik” ile “ulusal baskı ve düşmanlıklar”ı da bu kapsamda ele alabiliriz. Zira siyasal gericilik, dolaysız olarak, kapitalist sınıfın işçi sınıfının ve emekçilerin kurulu düzene karşı mücadelelerini boğmak ihtiyacının ürünüdür. Kapitalizmin emperyalist aşamasında bu gericiliğin yoğunlaşması ve devlet yapısı içinde kurumlaşması, faşist diktatörlük biçimini alır ve ezilen-sömürülen sınıflara karşı sistematik ve dizginsiz bir teröre dönüşür. (Bu temel olguyu programımızın 20. maddesi ayrıca bu biçimiyle saptar). Bu da bir tür “savaş”tır (üstelik en kanlı ve kirli türünden) ve dolaysız olarak kapitalizmin ürünüdür.

Aynı şekilde, “ulusal baskı ve düşmanlıklar”, bir devletin sınırları içerisinde, başka halkların köleleştirilmesine ve bu köleliğin kırılmasına yönelik çabaların ise kirli bastırma savaşlarıyla boğulmasına (Kürt halkına karşı Cumhuriyet tarihinin değişik dönemlerinde sürdürülen gerici bastırma savaşları buna örnektir) yol açar. Ülke dışında ise, komşu ülkelerle sonu gelmeyen sürtüşmeler üretir (Türk-Yunan anlaşmazlığı hatırlansın) ve sık sık patlak veren gerici bölgesel savaşlara yolaçar (modern tarihin her döneminde ve dünyanın birçok bölgesinde, komşu ülkeler arasındaki gerici çatışmalar ve savaşlar bunun örneğini oluşturur).

Burada, bütün bu örnekler üzerinden, kapitalizmin, doğası gereği ürettiği toplumsal ve siyasal sorunlar nedeniyle, çatışmalar ve giderek çeşitli türden gerici savaşlar için nasıl verimli, bitmez tükenmez bir kaynak oluşturduğunu görüyoruz. Kapitalizm savaş demektir temel gerçeğini, bu geniş kapsam üzerinden de ele almak ve anlamak durumundayız.

Savaş, anti-emperyalist mücadele ve Partimizin programı/1
www.tkip.org

“Mücadelemiz dışarıda da içeride de devam edecek”

İşten atılan bir B/S/H işçisiyle süreç hakkında konuştuk...

-Fabrikada çalışma koşulları nasıldı? Kaç yıldır burada çalışıyorsunuz?

Bizler 2 ile 15 yıl arası burada çalışan işçileriz. Çalıştığımız bölüm teknik bölüm olarak geçiyor. İşletme sınırları içerisindeki tüm fabrikaların kalıp bakım ve imalatının yapıldığı bölüm. Biz burada soğutucu fabrikasına bakan kalıphane bölümünde teknik destek elemanı olarak çalıştık. Çalıştığımız bölüm gereği bir arıza ya da aksaklık olduğunda yemekteymişiz, moladaymışız, evdeymişiz fark etmeksizin hemen arızaları gidermekle yükümlüydük. Bizi fabrikanın bir malı olarak görüyorlar. Buna rağmen, bu çabalamalarımıza rağmen onların gözünde hiçbir değerimiz yoktu. Yöneticiler konuşurken ‘siz fabrika için işletme için şöyle önemlisiniz böyle faydalısınız’ diyorlardı ama hepsi koskoca bir yalan. Başka ülkelerdeki fabrikalarında kalıpların deneme kalıpları yapılırken biz aynı sürede seri üretime geçen kalıplar yaptık sonuçta hakkımızı aradığımız için bizi işten attılar.

B/S/H fabrikası üretim rekorları ile, üretim kapasitesinin her dönem artması ile tanınan bir fabrika. Bunu da tüm fabrikalarda olduğu gibi biz işçiler üzerinden yapıyorlar. Zaten fabrikada esnek çalışma koşulları var. Gece gündüz demeden tüm bantlarda harıl harıl çalışıyoruz, üretim adetlerini makinenin yapacağı en üst sınırdan çıkarıyoruz. Üretim adetlerini tutturmak namına tuvalete bile gidemiyor işçiler. Bir saniyenin bile hesabının yapıldığı bir işletme. İşçiler verilen görevi en iyi biçimde yapmak zorunda olan robotlar olarak görülüyor. Kırılan rekorlara, artan üretim adetlerine rağmen bizlerin payına düşen ise birkaç dilim baklava, birkaç iltifat. Ücret olarak hiçbir biçimde bir şey yapılmıyor. Zaten işçileri üretim koşullarında kendilerini kafa olarak orada bir makinenin dişlisi gibi görmesini sağlıyorlar. Ücretler ortalama olarak ikramiyeler çıkarıldığında çıplak asgari ücret. Dışarıdan öyle heybetli görüldüğüne bakmayın bildiğin boş. Hiçbir farkı yok diğer küçük işletmelerden her türlü haksızlık, hukuksuzluk, aşağılanma, hakaret

İşten atılan işçiler fabrika önünde eylem yaptı

Çerkezköy’de kurulu B/S/H fabrikasında işten atılan işçiler, haklarına ve mücadelelerine sahip çıkarak fabrika önünde eylemlerine devam ettiler.

Fabrika yönetimi ve Türk Metal işbirliği ile işten atılan B/S/H işçileri 7 Ağustos’ta da fabrika önünde eylemdeydi.

Vardiya giriş ve çıkışında fabrika önünde toplanan işten atılan işçiler ve destekçileri, servislerle gelen işçileri slogan, pankart ve dövizlerle karşıladılar. İşçiler haklı davalarında kararlı olduklarını, çaresiz

ve baskı burada da mevcut.

-Türk Metal çetesinin fabrikadaki tutumları nedir?

Herkesin bildiği Türk Metal çetesi var bizim fabrikada. Fabrikada İnsan Kaynakları olarak çalışıyor bu patron yalamaları. İşe giriş çıkışlara bunlar bakar, kantini bunlar işletir, mesai listeleri hazırlarlar vs. İçeride işçiye bu ağır koşulları kabul ettirmek için, satış sözleşmelerinde altına imzalarını attıkları kölelik maddelerini kabul ettirmek için gerekirse adam döverler, işten çıkarmakla ve zarar vermekle tehdit ederler. İşyeri koşulları ile ilgili sorun sıkıntı üzerine sendikacılara danış hep başlarından savarlar. Sonrasında seni tek yakalayıp ‘herkesin içinde böyle sorular sorulmaz’ diyerek tehdit ederler. Bunların zaten meziyetleri ortada bunu anlatmaya bile gerek

olmadıklarını haykırdılar. Servislerdeki işçiler de geçişleri sırasında işten atılanlara sahip çıkarak arkadaşlarını selamladılar.

İşçilerin işten çıkarılmasının sorumlusu olan Türk Metal çetecileri yine fabrika içerisinde konumlanıp giriş ve çıkışlarda işçilerin gözünü korkutmaya çalıştılar. Buna rağmen giriş-çıkışlarda işçiler arkadaşlarını selamladılar. Tüm servislerin fabrikaya giriş yapmasından sonra eylem sloganlarla sonlandırıldı.

İşçiler mücadelelerini hem hukuki olarak sürdüreceklerini hem de dışarıdan örgütlenmeyi güçlendireceklerini ifade ederek fabrika önünden ayrıldı.

Kızıl Bayrak / Trakya

yok. Bursa’da başlayan Metal Fırtınası süreciyle bütün pislikleri ortaya serildi. Bizim bağlı olduğumuz şube de bu pislikten fazlası ile nasibini almış bir yer. Bunlar en alt sendikacısından üst yöneticilerine kadar boyunlarına kadar pisliğe batmış durumdalar. Hepsini lüks araç sahibi, gayri menkul zengini. Hepsini biz işçilerden çaldıkları paralarla aidatlarla ediniyorlar. İşçilerin büyük bir ezici çoğunluğu bunlardan nefret eder. Ama birlik beraberlik içinde olmadığından kendi korkularına yenik düşer, bir kenara çekilir izleyici olurlar. Patronun ve yöneticilerin sendikaya tanıdıkları geniş yetki ve imtiyazlar ile bir korku imparatorluğu yaratılmış durumda. İşçilerin birçoğu sindirilmiş durumda.

-Hangi gerekçe ile işten atıldınız?

Sadece bizim teknik bölümden 3 işçi arkadaşımız çıkarıldı. Bunlardan biri de benim. İşten çıkarılma nedenimiz hepimizin de aynı, 25/2’den atıldık. ‘İşe geç kalma ve erken çıkmada ısrar ederek iş verinin güvenini sarsmak’tan atıldık. Buna dair hiçbir savunma falan yapılmamasına rağmen bunu saçma sapan bir biçimde neden gösterdiler resmi olarak. Yukarıda söylediğimiz gibi B/S/H fabrikasında esnek çalışma modeli uygulanmakta. Bizler eksik çalıştığımız günlerde borçlanırsınız bunu da fazla mesai yaparak öderiz. Daha yakın zamanda 270 saate yakın esnek borcu olan işçiler var. Tabi bu kadar her şeyi düşünen B/S/H yönetiminin böyle saçma bir neden göstermesi anlaşılır değil. Ama durum gayet net fabrikada. Bursa’da başlayan süreçle birlikte sendikaya ve yönetime dönük öfke gün geçtikçe arttı. Ve kısa sürede bizim de istifaların

ve fiili bir durumun yaşanacağını düşündüğümüz gibi yöneticiler de bu durumu aynen böyle değerlendirdi. Sürece öncülük edebilecek işçileri bayram arifesinden bir gün önce atıp, arife günü telefonlarla arayarak haber verdiler. Bizleri atarak içeride korkusu olan işçilere “bakın kimsenin gözünün yaşına bakmıyoruz hangi bölümde ve önemde olursa olsun bu işlere karışanları kapının önüne koyarız” mesajı verildi. Aynı zamanda işten atmaları dağıtılabilecek olan büt 1400 liralara verileceği döneme denk getirdiler. Yanı sıra bizlerin bir şeyler yapmasını engellemek, içeride var olan işçilerin birlikte bir araya gelmesini engellemek için fabrika fabrika iş başı tarihlerini değişik değişik verdiler. Nihayetinde bizim işten atılma kararımızı tek başına B/S/H patronu vermedi. İşten atmalar bölgemizde benzer nedenlerle Türk Metal çetesinin örgütlü olduğu fabrikalarda da yaşandı. Bölge dışında da tüm alanlarda benzer işten atmalar var. Bu tamamen MESS projesidir. Türk Metal ve MESS el ele vererek öncü, sesini çıkarabilecek, hakkını hukukunu savuna bilecek işçileri fabrikalardan temizleme operasyonuna girişmiştir. Bunlar 2017 sözleşmesine kadar fabrikalarda bir tane sesini çıkarabilecek, öncülük edebilecek işçi bırakmak istemiyorlar. Sadece bizim fabrikada tazminatlı tazminatsız toplam 109 işçi atılmış, bu bizim bildiğimiz. Ama toplam olarak süreç içinde 300’ü aşkın işçinin listede ismi var. Parça parça bunları tepki oluşturmadan zeminini de yaratarak işten atacaklar. Kimisine iş güvenliği neden gösterilecek, yaya yolundan yürümedin denilecek, gözlük, eldiven ve baret takmadın denilecek, sendikadaki yalamaları işçinin üstüne salacak kavga çıkaracaklar vs. Bu tip nedenler yaratarak tazminatsız işten çıkarmanın hesaplarını yapacaklar. B/S/H ve yönetim bizleri ne kadar para vereceklerine dahi bakmadan kurtulmak için işten atıldılar. Ama geride sessiz sessiz şuan bekleyen işçi arkadaşlarımıza bunu bile yapmayacaklar.

-Önümüzdeki süreçte ne yapacaksınız, süreci nasıl işleteceksiniz?

İlk olarak atılan işçiler olarak bir araya gelip hem hukuki olarak hem de fiili olarak vereceğimiz mücadeleyi konuştuk, bu noktada bir birliktelik yakaladık. Ama işten atılan bir çok işçi arkadaşımıza ulaşmakta sorun yaşadık, ulaştıklarımız arasında geri duranlar da oldu. Biz bu geri ve çekimser tablolara rağmen yan yana geldik. Birlikte tartışarak bu süreçte kendini yenilmez kale olarak gören, işçileri çaresiz böcek gibi gören B/S/H yönetimine karşı bir şey yapmamız gerektiği noktasında fabrika önünde eylem yapma kararı aldık. Bu eylemler ile işçi arkadaşlarımıza hem yol göstermeyi hem de işten atmaları engellemeyi hedefledik. Bu noktada işten atmalar edindiğimiz bilgiler doğrultusunda ertelenmiş. Biz bu eylemleri en nihayetinde Türk Metal çetesinin ve B/S/H yönetimin gerçek yüzünü göstermek ve işçilerin güçsüz olmadığını göstermek için yaptık. Bundan sonra da içerideki arkadaşlarımızın birlik ve beraberliğini sağlamaya çalışacağız. Mücadelemiz dışarıda da içeride de devam edecek. Türk Metal çetesi ‘Çerkezköy’e MİB giremez burada eylem yapılamaz’ diyordu. Biz bunu iki defa yaptık. Bunlar yüreği olmayan korkak insanlar. Mücadelemizin en başından bu yana yanımızda olan emek harcayan MİB’li olan işçi arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz. Bundan sonra da mücadelemiz MİB’le omuz omuza devam edecektir.

Kızıl Bayrak / Trakya

Metal işçileri patronları uyardı

Bursa’da birçok metal fabrikasında olduğu gibi **Renault**’ta da revizyon başlarken işçiler revizyondayken olası işten atma saldırısına karşı fabrika yönetimini uyarmak için toplu çıkışlar yaptı.

Fabrikadaki bakım nedeniyle işçiler izne gönderilirken A ve B vardiyasında çalışan Renault işçileri olası işten atma saldırısına karşı birliklerini koruduklarını göstermek için 10 Ağustos gece ve 11 Ağustos sabahı toplu çıkış yaptılar.

Yönetimin gerekli mesajı aldığını belirten işçiler işten atma saldırısı olması durumunda 6 Mayıs’ta olduğu gibi gerekli yanıtı vereceklerini belirttiler.

Bursa’da birçok fabrikada revizyon nedeniyle işçiler izne çıkarılırken **İndesit** işçileri, Türk Metal çetesinin 200 işçinin çıkarılacağını söyleyerek işçiye gözdağı vermeye çalıştığını belirttiler. Sendikanın tehdit amacıyla ortaya attığı bu söyleme karşı bir İndesit işçisi “Çıkarın da görelim İndesit nasıl yangın yerine dönüyor” ifadeleriyle işten atma saldırısına karşı gerekli yanıtın verileceğini ifade etti. Ayrıca İndesit işçileri, Bosch işçilerine de Türk Metal çetesinden kurtulmak için mücadeleye katılmaları için çağrılar yapıyorlar.

Diğer yandan metal işçileri Tüm Otomotiv ve Metal

işçileri Sendikası’na (TOMİS) üye olurken diğer işçilere de kendi sendikalarına üye olma çağrısı yapıyor.

Coşkunöz KMF işçileri TOMİS’e üye olmaya başladıklarını duyurdular.

Çerkezköy’de bulunan **Hema Döküm**’den işçiler de hak ettikleri koşulları elde edebilmek için TOMİS’e üye olma çağrısı yapıyorlar.

Ford fabrikasında da işçilerin yoğun bir şekilde TOMİS’e üye olmaya devam ettikleri belirtiliyor. İşçiler TOMİS’e üye olmalarına engel olmaya çalışanlar hakkında hem hukuki yollara başvuracaklarını hem de fiili bir şekilde bu duruma karşı mücadele edeceklerini belirterek fabrika yönetimini de böyle bir girişimden uzak durması konusunda uyarıyorlar.

ORS işçileri ise patronun kendilerine verdiği sözleri tutmadığını belirterek “sabır kalmadı” sözleriyle verilen sözler yerine getirilmezse yeniden eylemli bir sürece başlayacaklarını ifade ediyorlar.

Bir ORS işçisi de önceki eylemli süreçten deneyimle şunları ifade etti: “Eylem kararı alınırsa hiçbir sevkîyata izin verilmeyecektir. Geçen sefer iyi niyetimizle gelen hammadde TIR’larının memurlara indirilmesine izin vermiştik. Ama artık böyle bir şey olmayacak, taviz verdikçe iyi niyetimiz suiistimal ediliyor.”

Enpay’da direniş sona erdi

Kocaeli’de bulunan Enpay fabrikasında Türk Metal’den istifa ederek Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye olan işçilerin direnişi 10 Ağustos itibarıyla sona erdi. Atılan işçi arkadaşlarının işe geri alınması ve baskıların sona ermesi için yapılan eylemlerin ardından işine son verilen işçi sayısı 236’yı buldu.

Bir işçinin gelişmeyle ilgili işçi arkadaşlarına gönderdiği ve Metal İşçileri Birliği Facebook sayfasında da yayımlanan mesajı şöyle:

“Arkadaşlar, an itibarı ile Enpay gelişmeleri şöyledir: Atılan işçi kardeşlerimizin geri alınmasının mümkün olmadığı ortaya çıkmıştır. Birleşik Metal ise ‘bu tür

olumsuzluklar maalesef iş kazasıdır, doğaldır yapacak bir şey yok, bu durumda sendikal mücadelemizi artık başka bir şirkette devam ettireceğiz’ demiştir. Direnişe katılan tüm arkadaşlarımıza sevgi ve saygılar. Bir başka mücadelede görüşmek üzere”

MİB: Kıyım ‘doğal’ değil, engellenebilir

Metal İşçileri Birliği ise Renault örneğini hatırlatarak işçilerin birlik olarak davranmaları halinde kıyımların engellenebileceğine vurgu yaptı.

Enpay işçileri, MESS ve Türk Metal’in kölelik düzenine karşı geçtiğimiz aylarda istifa süreci başlatmış ve ardından Birleşik Metal-İş’e üye olmuşlardı. İşçiler sendikal özgürlüklerini kullandıkları için Türk Metal çetesinin ve polisin saldırılarına maruz kalmışlardı.

“Elimizden gelen savaşı, gayreti sonuna kadar göstereceğiz!”

Türk Metal’den istifa ettikten sonra patronun tekrar Türk Metal’e döndürmek için baskı ve tehditlerine üretimi durdurarak yanıt veren Arçelik LG işçileri mücadelesini sürdürüyor. Üretimi durduran işçiler 5 Temmuz günü polisin zoru ile dışarı çıkartılmış, 168 işçinin işine son verilmişti. İşten atılma saldırısına karşı fabrika önünde direnişe geçen işçilerle direniş süreci üzerine konuştuk.

- Türk Metal’den istifa ettiğiniz için işten atıldınız. Fabrika önünde bir direniş başlattınız. Bu direniş sürecini bizlere anlatabilir misiniz?

Serkan Kızgır: Direnişe fabrika önünde devam ediyoruz. Yaklaşık 15-20 işçiyiz. Ara ara bize destek veren arkadaşlarımız var. Kamuoyunu bilgilendirmek, işçiyi bilinçlendirmek için Gebze’de, Kartal’da, Kadıköy’de standlar açıyoruz. Bunun devamı gelecek. Sendikalar ve sivil toplum örgütlerini ziyaret ediyoruz, bize desteklerinin neler olabileceği üzerine konuşuyoruz. Bu süreç devam edecek. İşçi sınıfı çok bilinçsiz. Biz esasta bunun derdindeyiz. Türk Metal çetesinin ne olduğunu kamuoyuna anlatmak ve işçiyi bilinçlendirmektir direnişimizin ana hedefi. Hani tuttu kolundan attı önceki gibi. Hadi gidelim başka bir fabrikaya başvuralım. Artık bu yok. İşçi en kötü ihtimalle temel haklarını bilmeli. Türk Metal hala boş durmuyor, saldırmaya devam ediyor. 15-20 kişiyiz belki ama ben ona 15-20 bin diye bakıyorum.

Zafer Altundaş: 8 senedir Arçelik LG’de çalışmaktayım. 5 Temmuz’da polis zoruyla dışarı çıkartıldıktan sonra fabrika önünde direniş çadırımızı kurarak, geceli-gündüzlü kalmaya başladık. Hala da buradayız. Burada kalma amacımız; haksızlığa uğradığımızı kamuoyuna duyurabilmek, bu haksızlığa karşı elimizden gelen bütün çabayı gösterebilmek, desteklerle birlikte kazanımlar elde etmektir. Bu kazanımlar nelerdir? Belki tam amacımız o değil ama biz hukuki süreci başlattık. Geçenlerde işe iade davamızı açtık, yakın zamanda kötü niyetten atıldığımıza, sendikal faaliyetten atıldığımıza dair davalar açacağız. Bu anlamda hukuki sürecimiz devam etmekte.

Diğer tarafa bakarsak, bugün çadırdayız. Yıllardır fedakarlıklar yaparak çalıştığımız işletmede sırf Türk Metal’e karşı çıktığımız için haksız bir şekilde işten çıkartıldık. Böyle haksızlıklara maruz kalarak işten çıkarılmanın üzüntüsünü yaşamaktayız. Ama görüyoruz ki bu tek taraflı bir üzüntü. Karşımızda

bize acımayan, bir makine gözü ile bakan bir işletme var. Bizde bu saatten itibaren firmayı itibarsızlaştırıcı ve gerçekten bunu kamuoyuna ispatlayıcı eylemler, çalışmalar yapıyoruz.

- Direniş alanından ve çalışmalarınızdan bahsedebilir misiniz?

Serkan Kızgır: Çadırda artık günlük plan çıkarıyoruz. Bizimle benzer durumda olan fabrikaları ziyaret ediyoruz. Fikir alış verişleri yapıyoruz. İşçilerin son dönemde bir mesafe kat ettiğini görebiliyoruz. İşçiler hakları uğruna birçok şeyi göze almışlar ki en doğrusunu yapıyorlar. Sendikalaşma veya hak alma mücadelesi veriliyor. Artık patrondan da korkmadığını görmek çok iyi. Bu daha da büyür ve gelişirse Türk Metal ve benzeri sendikalar kalmayacaktır.

Zafer Altundaş: Her sabah Şekerpınar kavşağında, GOSB kavşağında pankartlarımızı açarak bütün işçi kardeşlerimizi mavi yaka beyaz yaka diye ayırmadan bütün vatandaşlarımızı yapılan haksızlıktan haberdar ediyoruz. Aynı zamanda şehir merkezinde, Gebze Kent Meydanı’nda, Eski Çeşme önünde açtığımız

standımızla yaşadığımız süreci anlatan bildiriler dağıtıyoruz. Nereden ve nasıl geldiğimize dair bilgilendirme yapıyoruz. Çok da güzel tepkiler alıyoruz. Yapılan haksızlığın onlar da farkında. Birçoğu da geçmişte direniş yaşamış insanlar. Veya hali hazırda Türk Metal üyesi olan işletmelerde çalışan arkadaşlarla karşılaşıyoruz. Bunlar da muzdaripler. Mücadelemizi destekliyorlar. Maddi-manevi desteklerini esirgemiyorlar.

Bunların yanı sıra Gebze Center AVM önünde açtığımız standımızda da çok güzel tepkiler gördük. Halkımız bu konuda duyarlı. Dediğim gibi bildirilerimizden, broşürlerimizden, sosyal medyadan, gazetelerden, yerel gazetelerden bizi takip ediyorlar. Sanayiler içerisindeki camilerin Cuma namazı çıkışlarında sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Mesela Balçık ve GOSB Camii çıkışlarında pankartlarımızla, bildiri ve konuşmalarımızla iyi sonuçlar aldık. Hepsinin duasını aldık. Sonuna kadar mücadele etmemiz noktasında bizlere tavsiyelerde bulunuyorlar. Bu süreci uzun tutabilmemiz için fikir veren, bizimle istişare yapan bir sürü kurum var. Bu anlamda vatandaşlarımızın desteğini alarak ilerlemek bize onur ve gurur veriyor.

Son olarak ise Kartal Meydanı’nda açmış olduğumuz stand ile İstanbul’a uzanmış olduk. Gebze’de ulaşamadığımız bir alan kalmadığını düşünüyoruz. Hatta hane hane Arçelik LG’de yapılan haksızlığı insanlar bilmekte. Bize karşı büyük bir haksızlık yapan bir firma var. Gittiğimiz her yerde bilgilendirme yaptık. Ama röportaj verdiğimiz, sesimizi duyurduğumuz tüm yerel gazetelerden Arçelik LG tekzip yazılarının yayınlanmasını talep etti. Aslında bu bir yandan itibarsızlaştırma çabamızın tuttuğunu

Arçelik LG’de direniş sürüyor

Gebze Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan Arçelik LG’de Türk Metal ve MESS’in kölelik rejimine tepki göstererek sendikadan istifa eden işçilerin direnişi devam ediyor. İşten atılan işçiler, nöbetleşe bir şekilde fabrika önündeki direnişe devam ederken diğer yandan da direnişlerini emekçilerin gündemine taşımaya çalışıyor.

İşçilerden Ahmet Keskin, 11 Ağustos’ta basına

verdiği demeçte “İşverenden bazı taleplerimiz olduğu gerekçesiyle işten çıkartıldık. Şimdi ise iş mahkemesine açtığımız işe iade davasının sonuçlanmasını bekliyoruz. İşçiler olarak amacımız işimize geri dönmek” ifadelerini kullandı.

İşçiler geçtiğimiz günlerde Kartal ve Kadıköy’de faaliyet yürüterek direnişleriyle dayanışmanın yükseltilmesi çağrısında bulunmuşlardı.

gösteriyor. Fakat gazeteler bizim sürecimizi başından beri takip ettikleri için doğruyu yanlış onlar da biliyor. Bu manada bize çok yardımları oluyor. Bu vesile ile kendilerine teşekkür ediyoruz bir kez daha.

Kartal Meydanı'nda yapmış olduğumuz çalışma çok güzel bir çalışma oldu. İstanbul'daki vatandaşımızı, iş nüfusunun kalabalık olduğu bir memlekette, her kesimden bolca insanın olduğu bir il olduğu için iyi bir adım oldu. Kadıköy Boğa Heykeli'nde açtığımız standla süreci taçlandırdığımızı düşünüyorum. Oradaki insanlarımız yine maddi-manevi desteklerini bizlere verdiler.

- Direnişin bundan sonraki seyrine dair neler söylemek istersiniz?

Zafer Altundaş: Bundan sonra hukuki süreci takip edeceğiz, firmanın adını itibarsızlaştırıcı bütün eylemleri yapacağız. Çünkü karşı taraftan bize sağduyulu, iyi niyetli bir yaklaşım yok. Tamamen bize farklı bir gözle bakarak farklılaştırarak, kimliklerimizi ayırmıştıracı eylemler içinde olduğunu biliyoruz. İçeride nasıl ki bize "sağcıdır, solcudur, teröristtir, Kürt'tür, Türk'tür" ayırımı yaparak bölmeye çalışılırsa dışarıda da aynı şeyleri yapıyorlar ellerindeki güçlerle. Emniyet gücüyle, medya gücü ile bunları yapmaya çalışıyorlar ama başaramayacaklar. Bunu kendileri de biliyor. Burada inanan insanlar var. Hiç kimseye zarar vermiyoruz. Düşüncelerimiz ortada. İçeride isteklerimiz neyse, dışarıda da isteklerimiz o. Biz marjinal bir grup olsaydık, yakıp yıkan yada kanun nizam tanımayan insanlar olurduk. Ama yapmadık. Bu süreç tamamen hakkını arayan işçilerin birleşmesi ile gelişen bir süreç oldu.

Bundan sonraki aşamalarda ise Koç bünyesinde bulunan yöneticilerin, üst düzey yöneticilerin hatta patronların diyebileceğimiz kişilere ve kurumlara karşı çalışmalar yapacağız. Örneğin Koç Vakfı yada Koç ailesinin oturmuş olduğu villaların, işyerlerinin önüne giderek stand çalışması yapmayı, bildiri dağıtmayı, pankart açmayı ve kamuoyu oluşturmaya düşünmekteyiz. İçeriden çevik kuvvet zoru ile dışarı çıkartıldık. Bu konuda muzdaripiz, emniyet güçlerinin Koç'un emniyet gücü olduğu için. Bu konuda kırıngınız onlara karşı. Bundan sonra bir zor kullanmadıkları sürece bizim için sorun yok. Ki olsa da biz mücadelemizden yılacak değiliz. Sonuna kadar devam edeceğiz.

Neyi amaçlıyoruz dersiniz; biz işe iade davası açtık. Alınırsak sevdiğimiz işin başına tekrar döneceğiz. Alınmazsak işe iade davasından tazminat aldığımızda herkese sadece parasal bakmadığımızı da göstereceğiz. Sonuna kadar devam edeceğiz. Bizim için süreç hep beraber yürüttüğümüz arkadaşlarımızın istekleri doğrultusunda ilerleyecek.

- Son olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

Serkan Kızgır: İçerideki arkadaşlarımıza çadırlarda bekleyenler işçi değil demişler. Ben 10 yıl LG fabrikasında çalıştım. Gelsinler görsünler arkadaşlar. Anayasal hakkımızı kullandık ve işten atıldık. Madem haktı, neden atıldık? İftiralara kesinlikle kanmasın arkadaşlarımız gelsinler bizi dinlesinler.

Zafer Altundaş: Çalışmalarımız kesintisiz devam edecek. Arayı soğutmamaya çalışıyoruz. Çünkü halkımız ara uzadığı zaman bunlar yıldırı demesin diye çaba harcıyoruz, harcamaya da. Bizim kaybedecek bir şeyimiz yok. Kazanımlarımızı kaybettirmek için uğraşan bir sistem var karşımızda. Biz de bu sisteme karşı elimizden gelen savaşı, gayreti sonuna kadar göstereceğiz.

Kızıl Bayrak / Gebze

Sık dişini metal işçisi güzel günler görecekiz

Mücadelemiz iki sınıf arasında verilen bir varlık yokluk mücadelesidir. Bir yanda metal işçisi, diğer yanda patronlar ve onların uşak takımı var. Patronlar MESS ve uşak takımı aracılığıyla bozulan düzenlerini yeniden kurmak istiyorlar. Bunun için organize çalışıyor, ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Her türlü düzenbazlığı, çirkefliliği yapıyorlar. Acımasızlar. Hak, hukuk, ahlak tanımıyorlar.

Çünkü söz konusu olan kölelik düzenlerinin geleceğidir. Türk Metal'in gardiyanlığını yaptığı çalışma kampındaki isyanı bastırmaya çalışıyorlar.

İstiyorlar ki metal işçisi eskiden olduğu gibi üç kuruşa kölece çalışmaya devam etsin. İstiyorlar ki işçi öğüten çarkları sorunsuz, sıkıntısız çalışmaya devam etsin. İşte bunun için işçi kıyımı yapıyor, baskı kuruyor, metal işçisini ayağa kalktığına pişman etmeye çalışıyorlar.

Onların böyle davranmalarında şaşılacak bir şey yok. Çıkarları bunu gerektiriyor. Daha ucuz işgücü, daha çok çalışma, daha fazla kar desturları çünkü. Kapitalizm denen, milyonların suyunu sıkıp bir avuç asalağa servet olarak akıtan sistemde başka türlü olmaz.

İşte bunun için normalde birbirlerini yiyen patronlar bile elbirliği yapıyorlar. İşçi karşısında yek vücut davranıyorlar. Başlarında MESS, metal işçisine karşı adı konulmamış bir savaş yürütüyorlar.

Sınıf mücadelesi böyledir. Bu mücadelenin kurallarını bilmek ona göre davranmak gerekir. Bu mücadele gevšemeye gelmez, rehaveti kaldırmaz. Saflardaki en ufak bir gevşeklik karşıdaki düşmanı cesaretlendirir, onun savunmadan saldırıya geçmesinin yolunu açar.

Bunları neden söylüyoruz? Şunun için: MESS ve ortakları bir savaş düzeninde metal işçisini bastırmak ve yeniden köleleştirmek için her şeyi yaparken, maalesef metal işçisinin saflarında hali hazırda büyük bir kargaşa var. Tek bir çatı altında toplanıp safları sıkılaştırmak gerekirken düzen sendikalarının oyunları ile bölünme ve parçalanma yaşanıyor. Her

koyun kendi bacağından asılır misali, ortak bir hedefe kilitlenmek yerine küçük hesaplar peşinde koşanların oyununa düşülüyor. Tüm bunlar MESS ve uşaklarını iştahlandırıyor. Onları daha fazlasını yapmak için cesaretlendiriyor.

Metal işçileri TOMİS'te birlik olup mücadeleyi yükseltmeli

Metal işçisinin bu ortamda yapması gereken işler belli: Birincisi her bir fabrikada işçinin birliği sağlanmalıdır. Bunun için kurullar ve komiteler oluşturulmalı, varolanlar güçlendirilmeli. Tüm işçiler bu kurullar üzerinden kenetlenmeli.

İkincisi, günü kurtarmak kaygısıyla geleceği feda eden anlayıştan uzak durulmalı. İşten atılan her işçinin yanında olunmalı, bedel ödemekten kaçınılmamalı.

Üçüncüsü, Türk Metal'den kurtuluş mücadelesi kesintisiz sürdürülmeli, bununla birlikte de aidat simsarı sendikaların bölücü hamlelerine karşı durulmalı. Ortak bir çatı altında metal işçisinin birliği sağlanmalı.

Dördüncüsü, bugün kazandıklarımızı ve kalelerimizi (TOMİS gibi) bedel ödemek pahasına savunurken aynı zamanda 2017 için sıkı bir hazırlık yapılmalı. Yani bir yandan soluksuz bir mücadelenin içinde olurken diğer yandan soluğumuzu tutup 2017'deki büyük kapışma için hazırlanmalı.

Her onurlu ve bilinçli işçi işte tüm bunlar için elini taşın altına sokmalıdır.

Sadece kendisi ve arkadaşları için değil çocukları için yapmalıdır bunu.

Çünkü metal işçisinin iki ay içerisinde sarstığı, çivisini çıkardığı bu düzen eskisi gibi sürerse, herkes kaybedecek, sadece bugünkü kuşaklar değil yarın fabrikaları dolduracak olan çocuklarımız da kaybedecek. Bunun için bu mücadeleden geri dönüş yok. Başladığımız işi bitireceğiz.

Hep birlikte güzel günler görecekiz!

Mersin serbest sömürü bölgesi

Ben Mersin Serbest Bölge'de çalışan bir tekstil işçisiyim. Sabahları saat 7.20'de iş başı yapıyoruz. Şans eseri akşam mesaiye kalmadığımız zamanlar 18.00'da iş bitiyor. Günde 2 kere 15'er dakikalık çay molası ve bir de 1 saatlik öğle yemeği molası var. Mesaiye kaldığımızda saat 22.30'da mesaimiz bitiyor. Mesaide yarım saat yemek ve 15 dakikalık çay molası daha yapıyoruz.

Genelde iş yoğun oluyor. Ve nerdeyse haftanın her günü mesaiye kalıyoruz. Pazar günleri tatil olmasına rağmen işin yetişmesi gerekiyorsa Pazar günleri de mesaiye kalıyoruz. Ancak resmi tatil olmasına rağmen normal mesai ücretlendirmesi yapılıyor. Gidecek olan işi mesai saati içinde bitiremezsek gece ne zaman biterse o zaman eve geliyoruz. Gece geç saate kadar da bitmezse fabrikada yatıp ertesi gün işe devam ediyoruz. Nerdeyse haftanın her günü mesai yapmamıza rağmen denetlemeye gelen memurlara fazla mesai yapılmadığı söyleniyor. Hiç kimse de bu olaya tepki gösterip bir şey söyleyemiyor. Çünkü işsizlikle korkutuluyoruz. Çalışanlar da "en azından bir işim var, evime ekmek götürüyorum" diyerek susmak zorunda kalıyor. Fabrikada 200'ün üzerinde işçi çalışmakta ve Serbest Bölge'nin genelinde olduğu gibi bizim fabrikamızda da çoğu işçi sigortasız. İşe giren kişiye hemen sigorta yapmıyorlar. Deneme süresi ve benzeri söylemlerle oyalanıyoruz.

Tekstilde tozun fazla olmasına rağmen bizlere maske, kulak tıkayıcı verilmiyor. Bir çalışma arkadaşımın anlattığına göre hastaneye kulağını temizlemeye gittiğinde sigara izmariti büyüklüğünde kulağından toz çıktığını söylemişti. Ciğerlerimizin nasıl bir durumda olduğunu bilmiyoruz! Makinecilere, ütü bölümü çalışanlarına, kesimhane çalışanlarına

da eldiven verilmiyor. 15'er dakikalık mola ve 1 saatlik yemek arasından bahsetmiştim fakat bu aralar yetersiz. Çünkü molamızın bir süresi yemekhane sırasında beklemekle geçiyor. Yemekte uzun kuyruklar oluyor. Yemekhanedeki diğer bir sorun ise masa sandalye sayısının yetersiz olması. Bu sorun toplantılarda sürekli dile getiriliyor ancak bir çözüme kavuşturulmuyor. Yükleme bölümünde çalışanlar için de hiç bir güvenlik önlemi alınmıyor. Paletlerin üzerindeki koliler devrilebilir, ayağımız kayıp düşebiliriz. Fakat kimsenin umurunda bile değil. Bunların yanında yemekler de iyi çıkmıyor. Bir önceki gün mesaiden kalan yemekler ertesi gün öğle yemeğinde veriliyor. Bazen öğle yemeği ve mesai yemeği kahvaltılıklarla geçiştiriliyor. Diğer bir sorun ise servislerin aşırı dolulukta olmasıdır. Özellikle işi yetiştirmemiz gerektiğinde mesaiye kalan fazla işçi olduğu için az sayıda araçla çok işçi taşınıyor. Servislerin şoförlüğünü yine işçilere yaptırıyorlar.

Yasal olarak 8 saat çalışmamız gerekiyor. Fakat bizler mesaiyle birlikte 15-16 saat çalışıyoruz. Ancak yine yasal olarak asgari ücret almamız gerekirken mesailerle beraber ancak asgari ücret veriliyor. Yani neredeyse ayda 140 saati bulan mesai saati ücretlerimizi alamıyoruz. Bunlar dışında özel olarak kadınları ilgilendiren bir de kreş sorunu var. Serbest bölgede binlerce kadın işçi çalışmasına rağmen tek bir kreş yok.

Biz işçiler güvenli, sağlıklı çalışma koşulları için, daha fazla çalışıp daha az ücret almamak için, iş güvencesi için, yani kısacası insanca çalışıp insanca yaşamak için Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nda (DEV TEKSTİL) örgütlenelim!

Mersin Serbest Bölge'de çalışan bir tekstil işçisi

Hleks Gıda'da işten atmaya karşı direniş

Gebze Plastikçiler Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan ve bir süredir Tek Gıda-İş Sendikası'nın örgütlenme çalışması yürüttüğü Hleks Gıda'da işten atma saldırısı gerçekleşti. Patlayan şeker üretimi yapılan firmada sendikalaşma çalışması yaptığından dolayı 6 işçi işten çıkartıldı.

İşten çıkartıldıklarına dair 12 Ağustos gecesi 02.00'de bilgilendirilen işçiler sabah saatlerinde

fabrika önünde direnişe başladılar. İşçiler sendika önlükleri ile fabrika önünde gün boyunca bekleyişlerini sürdürdüler.

Hleks Gıda'nın işten atma saldırısına karşı Tek Gıda-İş Sendikası ve işten atılan işçiler tüm emek dostlarını dayanışmaya çağırıyor.

Kızıl Bayrak / Gebze

Karayolu işçileri iş bıraktı

Karayolları Eskişehir 46. Şube Şefliği'nde çalışan taşeron işçileri, yenilenecek sözleşmelerinde ücretlerine zam yapılması için 12 Ağustos'ta iş bıraktı. Sözleşmeye yazılan bin 100 TL'lik sefalet ücretine tepki gösteren işçiler, iki yıldır aynı ücreti aldıklarını belirterek ücretleri arttırılana dek işe başlamayacaklarını belirtti.

Gündoğdu Mahallesi'nde işyeri önünde toplanan işçilerden Mehmet Topçu, aldıkları ücretlerle geçinmelerinin mümkün olmadığını belirterek şunları söyledi:

"Biz yeni ihale döneminde çalışmamaya karar verdik. Gerekçe ücretler. Geçen yıl bin 100 TL'ye çalışıyorduk. Arkadaşlarımız yollarda kazma kürek çalışıyorlar. Yemek parası yok. En kötü ihtimalle ayda 300 TL yemek parası veriyor. Kalan para 700 TL. Bu para ile insan ev kirasını mı versin, çocuğunu mu okutsun. Biz bu yüzden çalışmıyoruz. Gerekli yerlerin bu konuyu çözmesini istiyoruz. Bir çok arkadaşımızın izin hakları var, ancak kullanamıyorlar. Şu anda mağdur durumdayız."

Çapa'da taşeron işçileri eylem yaptı

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi taşeron sağlık işçileri, işyerlerinde çalışma ortamında karşılaştıkları sorunları dile getirmek için 6 Ağustos'ta hastane bahçesinde basın açıklaması yaptı.

Sloganlarla başlayan eylemde basın açıklamasını Taşeron İşçileri Derneği Başkanı Güneş Cengiz okudu. Cengiz, verilmeyen hakları için dava açtıkları bilgisini vererek "bugüne kadar açılan dava sayısı 522'dir. Hasta bakıcı bir arkadaşımız 45 bin TL alt mahkemede kazanmıştır" dedi.

Acil Cerrahi ve Monoblok'ta temizlik personeli olarak çalışan işçilerin dinlenme haklarının tanınmadığını belirten Cengiz, "'Siz acil koşullarda çalışıyorsunuz, dinlenme olmaz' denilmektedir. 'Kahvaltınızı evinizde yapın' diyerek baskı ile arkadaşlarımız çalıştırılmaktadır" ifadelerini kullandı. Cengiz açıklamanın devamında taşeron işçilerinin karşılaştığı ağır çalışma koşulları, baskı ve hakaretlere değinerek bunların son bulmasını istedi.

Basın açıklamasına geçtiğimiz yıl, zorla lağım temizlettiği için enfeksiyon kapam ve yaşamını yitiren Zafer Açıkgozolu'nun babası da katılarak destek verdi.

İş cinayetleri

Sermayenin aşırı kar hırsı ve ihmaller nedeniyle hafta boyunca yine çok sayıda işçi hayatını kaybetti.

İzmir'de elektrik teknisyenliği yapan 31 yaşındaki Okan Başsoy, 7 Ağustos gecesi saat 22.00 sıralarında Tosunlar Mahallesi'nde bir direktan hat çektiği sırada akıma kapılarak can verdi. Hayatını kaybeden işçinin cansız bedeni otopsi için İzmir Adli Tıp Kurumu Morgu'na kaldırıldı.

Tüpraş İzmir Rafinerisi'nin 8100 ünitesinde operatörlük yapan Petrol-İş üyesi Timuçin Köken de iş cinayetine kurban gitti. 7 Ağustos'ta 00.00 - 08.00 vardiyasında çalışan Köker, saha çeki yaptığı sırada iş kıyafeti fan kanatları ayarı yapan enstrüman miline dolandı. Daha sonra savrularak korkuluklara çarpan işçi ağır yaralandı. Menemen Hastanesi'ne kaldırılan işçi, hayatını kaybetti.

Köker, Buca Yeni Mezarlığı'nda çalışma arkadaşlarının ve Petrol-İş yöneticilerinin de katıldığı bir cenaze törenin ardından toprağa verildi. Tüpraş'a bağlı yüklenici Tefken firmasında çalışan Tamer Sağlam adlı işçi de geçen yıl iş cinayetine kurban gitmişti.

Düzce'de Akkaya Orman Kalkınma Kooperatifi'nde çalışan orman işçisi Ramazan Şahin, 8 Ağustos'ta ağaç kesimi sırasında tomruk altında kaldı. Sağlık ekipleri Şahin'in hayatını kaybettiğini tespit ederken iş cinayetiyle ilgili soruşturma başlatıldığı belirtildi. Tarım ve orman iş kolunda temmuz ayında en az 60 işçinin iş cinayetine kurban gittiği belirtilmişti.

Kayseri'de 10 Ağustos'ta iki inşaat işçisi iş cinayetine kurban gitti.

Kentteki bir inşaatta çalışan 59 yaşındaki Abdulkerim Aşık adlı işçi, asansörle demir çekerken akıma kapılarak yaşamını yitirdi. Başka bir inşaatta ise 8. kattaki iskeleden düşen 37 yaşındaki işçi Yavuz

Dilbaz yaşamını yitirdi.

Zonguldak'ta Mithatpaşa Tüneli inşaatında 10 Ağustos'ta dinamit lokumlarının yerleştirilmesinden sonra tünelin ağzı 2'şer tonluk demir kapakla kapatıldı. Patlama sırasında kapaklardan birinin fırlaması sonucunda 32 yaşındaki işçi Aytaç Çapri hayatını kaybetti.

Çapri'nin cansız bedeni Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi morguna kaldırıldı.

Karabük'ün Eskipazar İlçesi'nde bir evin çatısında 10 Ağustos'ta tadilat yapan 56 yaşındaki Muzaffer Akbaş, bastığı kiremitin kırılması sonucu dengesini kaybederek düştü. 6 metre yükseklikten yola düşen Akbaş, hayatını kaybetti.

İSiG Meclisi'nin sosyal medyada paylaştığı bilgilere göre **Antalya**'da 10 Ağustos'ta Golf sahasının çimlerini biçen işçi Cemal Deniz traktörün gölete devrilmesi sonucu can verdi.

Bingöl'de ise 10 Ağustos'ta köprü ayağına moloz dökerken kamyonun uçuruma yuvarlanması sonucu Erhan Kaya (24) hayatını kaybetti.

Konya'da 12 Ağustos'ta çalıştığı inşaatın 2. katından boşluğa düşen 35 yaşındaki kalıp ustası Serdar Ünlü yaşamını yitirdi.

Yine **Konya**'da 12 Ağustos'ta trafoya bakım yaparken akıma kapılan 21 yaşındaki Yunus Büyükyavuz adlı işçi direktan düşerek can verdi.

Ordu'da ise fındık işçilerini taşıyan minibüs devrildi. 12 Ağustos'ta yaşanan kazada yaralanan kadın işçi Pembe Çelenk, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

kurtulabildiği ifade edilirken saatler süren arama çalışmalarının ardından Arslanbaş'ın cansız bedenine 12 Ağustos sabahı ulaşıldı. 6 yıllık madenci olduğu belirtilen Arslanbaş'ın cansız bedeni göçükten 10.5 saat sonra, saat 06.00 sıralarında yer üstüne çıkarıldı ve Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi morguna kaldırıldı.

Diğer yandan arama kurtarma çalışmaları sırasında da göçükler yaşanmaya devam etti. Tavandan sürekli kömür gelmesi nedeniyle kurtarma çalışmalarının uzadığı ve tahkimat yapılarak tavandan kömürün gelmesinin engellendiği beelirtildi.

İşçiler ölüme gönderildi

Aydın'ın Kuşadası ilçesinde ASKİ'de çalışan işçiler, 5 Ağustos'ta rögarlarda genel temizlik ve bakım çalışması yapmaya başladı. 39 yaşındaki İsmail Tavas ve 50 yaşındaki Hasan Fıstıkçı, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmadan ölüm riski olan rögara sokuldu. İşçiler, kısa bir süre sonra "Bizi yukarı çekin" diyerek arkadaşlarına seslenirken Turgay Yağcıoğlu ve Abdulgani Arslan, yardım için rögara indi. Gazdan etkilenen Yağcıoğlu ve Arslan, hemen ambulansla hastaneye kaldırıldı.

Daha sonra olay yerine gelen itfaiye ekipleri, hayatını kaybeden İsmail Tavas'ı yukarı çıkardı. Fıstıkçı'nın cansız bedeni ise uzak bir yerde bulunduğu için rögarın ağzı iş makineleriyle genişletildi. AKUT ekipleri, çalışmanın ardından Fıstıkçı'nın da cansız bedenine ulaştı. Hayatını kaybeden işçilerin cansız bedenleri, Kuşadası Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Fıstıkçı'nın daha önce de ilçede yaşanan benzer bir katliamdan yaralı kurtulduğu öğrenildi. 2013 yılında, Kuşadası'na bağlı Değirmendere Mahallesi Demirköprü Mevkii'nde bulunan derin deşarj kuyusunda 3 işçi metan gazı nedeniyle can verirken aralarında Fıstıkçı'nın da olduğu 2 işçi yaralı olarak kurtarılmıştı.

POSCO 'değerli çalışanı'nı zehirledi

Kocaeli Alikahya'da bulunan POSCO Çelik Fabrikası'nda çalışan 26 yaşındaki Eray Dalkılıç, 10 Ağustos'taki boyama işlemi sırasında tiner solumaktan rahatsızlandı. Kocaeli Devlet Hastanesi'ne kaldırılan işçi tedavi altına alındı.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmadığı için zehirlenen işçinin durumunun iyi olduğu açıklandı.

Şirket ise zehirlenen işçi hakkındaki haberlerin basında yer alması üzerine 11 Ağustos'ta açıklama yaptı. Çalışırken değer vermediği işçiyi 'değerli çalışanımız' olarak tanımlayan POSCO, Dalkılıç'ın imalat bandının altında kaldığı yönündeki haberleri yalanlayarak şu ifadeleri kullandı:

"İsmi geçen çalışanımız makine ekipmanlarının boyama işleminin yapıldığı esnada tinerden etkilenmiş olup, herhangi bir makineye sıkışması söz konusu değildir. Gerekli müdahalelerin hemen yapılmasının ardından, değerli çalışanımız Eray Dalkıç sağlıklı bir şekilde bu sabah itibarıyla tekrar görevinin başına dönmüştür. Kamuoyunun bilgilerine saygı ile sunarız."

TTK'da göçük: 1 işçi can verdi

Zonguldak'ta TTK Gelik işletmesi maden ocağına bağlı 2. kartiyede eksi 260-360 kodunda 11 Ağustos'ta göçük meydana geldi. Göçüğün nedeninin henüz belirlenemediği ifade edilirken göçük altında kalan maden işçisi Sezai Arslanbaş'ı arama çalışmaları başlatıldı.

Arslanbaş'ın yanındaki iki işçinin son anda göçükten

Menemen'de iş cinayeti protestosu

Menemen Demokrasi Platformu, İzmir - Çanakkale otoyolundaki viyadük inşaatında 4 işçinin öldüğü katliamı 6 Ağustos'ta yaptığı eylemle protesto etti. Menemen Hükümet Konağı önünde yapılan eylemde, "İş cinayetlerine hayır!" denildi. Açıklamada son altı ayda 800 işçinin katledildiği vurgulanarak taşeron sistemin kaldırılması istendi.

Maden patronlarına 2019'a kadar güvence

Geçtiğimiz yıl 13 Mayıs'ta Soma Holding'e ait madende patlama oldu ve ardından çıkan yangın sonrası, resmi verilere göre 301, gerçekte ise bundan daha fazla maden işçisi katledildi. Katliama 'kaza' denildi, yanıcı gaz sızıntısını uyarıcı cihazının bulunmaması da kazaya neden olan ihmallerden biri olarak belirtildi. İşçiler dahi madendeki gaz sızıntısını haber vermişti ama yine sözü edilen uyarı cihazının olmamasının, ihmal değil de, katliama neden olan etkenlerden biri olduğunu belirtelim.

Sermaye devleti, katliam sonrası herkesin gözü maden ocaklarındayken, madenlerde sözüm ona bazı önlemler aldı. Bu "önlemler" nedeniyle 60'a yakın madenin açılmadığı iddia ediliyor. İddia ediliyor diyoruz, çünkü, katliamın yaşandığı Eynez maden ocağının bile, kamuoyunun gözleri Soma'dan uzaklaşınca, çalıştırıldığı söyleniyor. İki ay önce de yasal olarak çalıştırılmaya başladı.

Şimdi de kapalı olduğu söylenen 60'a yakın maden ocağı da yasal olarak çalışabilecek. Maden patronlarına yeni bir "kıyak" diye ifade edilen karar alındı. Karara göre, patlama olasılığı yüksek ocaklardaki teçhizat ve koruyucu sistemler 31 Aralık 2019'a kadar "Muhtemel Patlayıcı Ortamda Kullanılan Teçhizat ve Koruyucu Sistemler ile İlgili Yönetmelik'e uygun hale getirilecek.

Herhangi bir katliam sonrasında, erken uyarı cihazlarının ayarlarıyla oynanmış olsa bile, bu asla tespit edilemiyordu. Yani üretim kâr üzerine olduktan sonra, maden patronu, kâr için işçileri katletmekte hiç çekince duymuyor. Teçhizat ve koruyucu sistemlerin

madenleri daha güvenilir hale getireceğini düşünmek, Türkiye'deki gibi vahşi kapitalizmde "safdillik" olur. Ne var ki uyarı sistemlerinin olmamasına yasal bir kimlik kazandırılıyorsa, bu, işçi katlettiğinde maden patronunun cezalandırılmayacağı biçiminde, önden devlet güvencesi verildiği anlamına geliyor.

Asıl önemli olansa maden işçilerinin hiçbir can güvenliği olmadan, adeta ölüme gittiği madenlerde çalışıp çalışmayacağıdır. Madenlerden başka çalışacak bir iş imkanı olmadığı için işçiler mezardan farksız madenlere girip çalışıyor. Maden patronları üç kuruşa ölüme gönderilecek işçi bulamazsa, zorunlu olarak maden ocağını işçi güvenliği ve sağlığına uygun bir hale getirecek ve daha yüksek ücret verecektir. Çalışmamak yetmez, kimseyi o madende çalıştırmamak da gerekiyor. Bu da ancak örgütlenmeyle olur.

Tek başına, çaresizce, madene ölüme gider gibi gidenler bilmeli ki, ölüm karşısında hem kendi daha çaresiz, hem geride kalan eşi ve çocukları da daha çaresiz oluyor. Soma ve Ermenek katliamları sonrası bu dramatik çaresizlikleri fazlasıyla gördük ve görüyoruz. Devlet maden patronuna maden işçisini katlettiğinde ceza vermeyeceğine dair bugünden güvence verebiliyorsa, bunun asıl nedeni maden işçilerinin yasal olmayan madenlere bile girip çalışmasıdır. Yani yine "kabahatin çoğu" işçide. Maden işçilerinin zorunlu olarak kabahat işlememesi için tek yapması gereken, tek başına işçi değil, işçi sınıfının bir üyesi olduğunu bilmesi ve örgütlenmesidir.

M. Kursun

Yeraltından Sesler çıktı

Yeraltından Sesler Platformu'nun hazırladığı bültenin Ağustos 2015 tarihli 2. sayısı çıktı.

Hem sendikal bürokrasi hem de patron cephesinden baskılara maruz kalan maden işçilerinin sesi Yeraltından Sesler Platformu'nun bu ay 2. kez çıkardığı *Yeraltından Sesler* bülteni maden işçileri ile buluşuyor.

Soma'dan Zonguldak'a Ankara'dan Bartın'a kadar geniş bir kitleye yayılan *Yeraltından Sesler* bülteninde maden işçilerinden gelen çok sayıda mesaj yer alıyor. İşçiler hem işyerlerindeki sorunları yazarken bir yandan da sendikal bürokrasiyi hedef gösteriyor.

Maden işçileri hem sosyal yaşama dair yazılar yazarken hem de şimdiye dek katledilen madenciler adına şiirler yazıyor.

Kızıl Bayrak / Zonguldak

TTK'da satış sözleşmesi imzalandı

Zonguldak'ta Türkiye Taşkömürü Kurumu'na (TTK) bağlı ocaklarda çalışan yaklaşık 10 bin işçiye kapsayan toplu sözleşme maden işçilerinin itirazlarına rağmen GMİS bürokratları tarafından imzalandı.

31 Temmuz'da Kamu İşletmeleri İşverenleri Sendikası (Kamu-İş) binasında gerçekleştirilen toplantıda varılan anlaşma çerçevesinde sözleşme 11 Ağustos'ta yapılan törenle imzalandı.

TTK adına Kamu İşletmeleri İşverenleri Sendikası (Kamu-İş) ile işçileri temsilen Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) arasında TTK Genel Müdürlüğü salonunda imzalanan sözleşme 1 Ocak 2015-31 Aralık 2016 tarihlerini kapsıyor.

Yapılan sözleşme çerçevesinde maden işçilerine yine sefalet reva görülürken zam oranlarının ise ilk 6 ay için yüzde 6, ikinci 6 ay için yüzde 5, 3. ve 4'üncü 6 aylarda yüzde 3 olarak belirlendiği açıklandı. Ayrıca halihazırda resmi bir hak olan "yeraltı maden işçilerine 48 saat tatil" hakkının tanındığı ve buna ek olarak maden işçisine daha fazla kömür verileceği açıklandı. 82 maddelik sözleşmede giriş ücretleri, ikinci asgari ücret hakkı, iş ve işyeri değişimleri ve sosyal ödemelerin de yer aldığı diğer maddelere ilişkin ise herhangi bir açıklama yapılmadı.

Sözleşmenin imzalanmasının ardından konuşan TTK Genel Müdürü Burhan İnan, işçilere sözleşmeyle birlikte yeni haklar verildiğini iddia ederek görüşmeler için "masada sağlıklı çözüldüğü için son derece mutluyum" dedi.

Bürokratlar sözleşmeyi güzellemeye çalıştı

GMİS Genel Başkanı Ahmet Demirci her yönüyle savunabilecekleri bir sözleşme olmadığını, aynı işi yapan ve farklı ücret alan işçilerin sorunlarının devam ettiğini itiraf etse de "son yılların en iyi sözleşmesini imzaladığımıza inanıyoruz" dedi.

Kamu-İş Genel Sekreteri Erhan Polat "bu sözleşme yapılırken işçilerimizin taleplerinin çoğu karşılandı" ifadeleriyle işçilere dayatılan sefalet ücretini ve yasallaşmasına rağmen uygulamadığı 48 saatlik tatilin sözleşmeye girmesini işçiler için "kazanım" olarak göstermeye çalıştı.

Polat, sefalet ücretini reva gördüğü maden işçileriyle bir de alay edercesine "Bu sözleşme yapılırken işçilerimizin taleplerinin çoğu karşılandı. Sıra geldi şimdi bizim taleplerimize. Bizim sendikamızdan ve çalışanlarımızdan tek bir talebimiz var; Verimli üretim, sağlıklı üretim, iş kazasız üretim" ifadelerini kullandı.

Görüşmeler gizli yürütüldü

82 maddelik sözleşme için yürütülen görüşmelerin 31 Temmuz'daki oturumunda hükümet ile Türk-İş arasında imzalanan Kamu Kesimi Toplu İş Sözleşmeleri Çerçeve Protokolü'ne bağlı kalınarak zam yapılacağına açıklanması karşısında işçiler GMİS bürokratlarına tepki göstermişti. Maden işçileri talepleri için greve çıkmaya hazır olduklarını dile getirseler de GMİS bürokratları kapalı kapılar arkasında yürüttükleri pazarlıklarla satış sözleşmesini imzaladılar.

“Sanat, mücadele içinde bir araç, bir silah bizim için!”

Biz farklı sektörlerde çalışan işçileriz. Çiğli’de İşçi Kültür Sanat Evi Derneği bünyesinde bir süredir işçi arkadaşlar olarak bir araya geliyoruz. Hepimiz iş çıkışı dernekte buluşuyoruz. Bazen kimimizin üstü başı mermer tozu, kimimizin ise iplik parçalarıyla dolu oluyor. Bir demli çayımızı içip yorgunluk attıktan sonra çalışmalara başlıyoruz. Bizim için tiyatro “fazla mesai” oluyor ama biz bu fazla mesaiye gönüllü olarak kalıyoruz. Bu sebeple de tiyatro topluluğumuzun adını “fazla mesai” koyduk. Profesyonel tiyatro oyuncuları değiliz, işçiyiz. Biz bir işçi tiyatrosuyuz ve her şeyden önce kendimizi oynuyoruz.

Kızıl Bayrak okurlarıyla deneyimlerimizi paylaşmak istiyoruz ve basit bir soruyla başlamak istiyoruz: Bir işçi çalışma şartlarının ağırlığından, mesailerden ve maddi yetersizliklerden kaynaklı ne kadar sosyal aktivitelere katılabilir ki? Cevabı kendi hayatımıza ya da etrafımızdaki hayatlara bakarak hemencecik verebiliriz değil mi? Bir işçi için sosyal aktivite, ailesiyle beraber akşam evde televizyon izlemekten ibaret çoğu zaman. Televizyonda verilen diziler ve filmler de malum. Hepsi beyinleri uyuşturuyor. İşte bu yüzden bizim bir alternatifimiz var demek için biz “fazla mesai” yapıyoruz.

Oyunlarımızın konularını biz işçi ve emekçilerin sorunları oluşturuyor. Oyunlarımızı doğaçlama olarak ortaya çıkarıyoruz ve diyaloglarını çıkarırken zorlanmıyoruz aslında. Çünkü bunlar bizim her gün fabrikalarda karşılaştığımız diyaloglar, olaylar... Sadece bu diyalogları eleştirel bir gözden geçirip içine mizah da katarak tekrar üretiyoruz. Aydın böbürlenmesine girmeden kolektif bir emeğin ürünü olarak oyunlarımız ortaya çıkıyor. Öyle ki, oyunlarımızın prova çalışmalarını Çiğli Fazla Mesai Tiyatro Topluluğu facebook adresimizden de paylaşıyor, oradan da yorum ve eleştirileri alıyoruz. Tiyatro çalışmalarımız tüm işçi ve emekçilere açık ve yine facebook adresi üzerinden sürekli duyurusu yapılıyor.

Genellikle eylem ya da etkinlikler için küçük oyunlar hazırlıyorduk. Bu esnada kendimizi tekrar tekrar üretiyorduk. Ancak en başta size sorduğumuz soruyu elbette ilk önce kendimize sorduk. Bu soruya bir de “peki tiyatroyla işçi ve emekçilerin eğitimini sağlayabilir miyiz, tiyatro bir propaganda aracı mıdır?” sorularını ekledik. Verdiğimiz cevaplarla birlikte kendi

Oyunlarımızın konularını biz işçi ve emekçilerin sorunları oluşturuyor. Oyunlarımızı doğaçlama olarak ortaya çıkarıyoruz ve diyaloglarını çıkarırken zorlanmıyoruz aslında. Çünkü bunlar bizim her gün fabrikalarda karşılaştığımız diyaloglar, olaylar...

kabuğumuzdan sıyrılarak devrimci sanatı işçi ve emekçilerle buluşturmaya, bu yolla işçi kadınları ve erkekleri örgütlü saflarda bir araya getirmeye karar verdik. Bu gerçeklikten yola çıkarak biz de artık eylem ve etkinlik takvimlerine sıkışmayan sokak oyunları oynamaya, işçi ve emekçilerin olduğu her yere gitmeye başladık. Meydanlar, sokaklar, şantiyeler, organize sanayi bölgeleri artık bizim sahnelerimizdir.

Örneğin, bu kararla beraber biz son oyunumuzda kadın cinayetlerini işledik. Dedik ya, konularımız bizim sorunlarımız diye. Kadın cinayetleri de her şeyden önce aslında biz işçi ve emekçilerin sorunu. Evet, kadın sorunu toplumsal bir olgu. Ancak dönüp bakın, kadını ikinci cins olarak gören anlayışın kapitalist sistem tarafından tarihten devralınarak katmerleştirildiğini

ve din, aile, töre gibi algıların, bunların yanında evde ve işte sömürünün işçi ve emekçi kadını kestiğini göreceksiniz. Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri de aynı düzlemde. Bir zengin kadın eşinden boşandığında “ne yapacağım?” diye düşünmez. “Baba evi kabul eder mi?”, “Konu komşu ne der?” derdi olmaz. Boşandığı eşi “namus” kurtarma derdine düşmez. Namus, töre, din zehriyle zehirlenenler hep bizler olduk. Zehirleyenler ise, biz bu “kader” denen aşılınmaya ve katliamlara boyun eğerken bizlerin sırtından saltanatlarını kurdular. Dönüp bakın kadın cinayetlerine kurban giden kadınların hemen hemen hepsi işçi ve emekçi kadınlardır. Töre cinayetlerine kurban giden bir burjuva kadın duydunuz mu ya da 13 yaşında evlendirilen bir zengin kız çocuğu gördünüz mü? Biz görmedik!

Hep biz işçi ve emekçiler bu sorunlarla boğuşuyoruz. Bizi yönetenler, patronlar, için ne cins ayrımı var ne din ne de ulus’. Onlar, iş bizi sömürmeye geldiğinde, “kadın bu işi yapamaz” demiyorlar. Ama söz konusu işçi kadınlarsa, “onlar çalışamaz, üç çocuk doğurmalı” diyorlar. Bu konudaki samimiyetsizlikleri, daha doğrusu ikiyüzlülükleri kadın cinayetleri noktasında tam bir tiksinti boyutuna varıyor. Siz kadının ölmesi için tüm toplumsal şartları sağlayın, öldüreni koruyup kollayın sonra da timsah gözyaşları dökün.

Aynı zamanda kadın cinayetleri sadece işçi kadının sorunu değil, insanlıktan çıkarılan işçi erkeklerin de sorunudur. Arkasında ekonomik sıkıntılar, yerleşmiş

Mamak’ta festival toplantısı

Bu yıl 5-6 Eylül tarihlerinde 12.’si düzenlenecek olan Mamak Kültür Sanat Festivali kapsamında faaliyetler ve atölye çalışmaları haftalardır devam ediyor.

7 Ağustos’ta Tuzluca Meydanı ve Mamak İşçi Kültür Evi önüne “Gözetiltiler tutuklamalar baskılar bizi yıldırılmaz / Mamak İşçi Kültür Evi” imzalı pankartlar asıldı. Kültür evi gün boyu açık tutularak polis operasyonuna karşı kurumu sahiplenen işçi ve emekçilerin ziyaretleriyle ve yapılan politik sohbetlerle çalışmalara devam edildi.

Operasyonlara karşı Yüksel Caddesi’nde yapılan basın açıklamasının ardından Mamak İşçi Kültür Evi’nde yapılması planlanan festival hazırlık toplantısına geçildi. Toplantıda operasyonlar üzerine sohbet edildi. Çalışmalarının bu operasyonlar ile birlikte daha fazla sahiplenildiği ve örgütlendiği bir festival olması gerekliliğine vurgu yapıldı. Festival çalışması kapsamında yapılması planlanan futbol turnuvasına daha geniş katılım çağrısı ile toplantı sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

önyargılar ve gerici bakış olabilir ama sonuçta erkek bu sistemde insanlıktan çıkarılmaktadır. Bu cinayetlere karşı mücadelede erkek işçiler, kadın işçi arkadaşlarının arkasında değil, yanında olmalıdır. Bir cins ezilirken, katledilirken bir diğer cins de insanlıktan çıkarılmaktadır. Bu hepimizin sorunudur. Olaya erkek düşmanlığı olarak bakılırsa asıl kaynak gözden kaçırılır. Zaten beyinleri uyuşturmaktaki amaçları da bu değil mi? Kaynağı gözlerden uzak tutmak. Bu bizim sorunumuzsa, bu soruna en fazla biz sahip çıkmalıyız. Kaldı ki, bu cinayetleri ortadan kaldıracak olan da biz işçilerden başkası değil. Bu sistemi alt etmeden, bu sistemin ürettiği pislikleri de temizleyemezsiniz.

Oyunumuz da bu bakış açısıyla çıktı ortaya. Derdimiz salt kadın cinayetlerine dikkat çekmek değil, derdimiz işçi kadın ve erkeği bu soruna karşı eğitmek, örgütlü mücadele saflarına çekmek. Elbette bunu kaba ajitasyonla değil, kafalarda soru işaretleri bırakarak, seyirciyi oyunun içine katarak ve suçlayarak yapmak. Sanat işte burada etkin bir araç bir nevi bir silah bizim için.

Kurgumuzda boşanma evresinde, iki küçük çocuğuna bakmak için çalışma saatleri uygun bir iş arayan işçi kadın var. Bir iş görüşmesi için erkek bir arkadaşla buluşup iş yerine giderken eşi tarafından takip edilip katlediliyor. Oyunumuz bu kurgu etrafında dönüyor ve katlediliş anında toplumun erkeğe biçtiği rolü yansıtmaya çalışıyoruz. Kadın öldükten sonra doğrularak seyircilerle konuşmaya başlıyor; “Beni kim öldürdü?” sorusu etrafında kadın cinayetlerini ve arkasında yatan sistemi sorgulatmayı amaçlıyor. Bu oyunu tamamen doğaçlama olarak ortaya çıkardık. Bir parkta oynadık ve şimdi de her çalışmada bir şey ekliyoruz. Oyunlarımız da sürekli değişiyor, sürece göre şekilleniyor yani canlı, soluk alıp veriyor.

Elbette, “beni kim öldürdü?” bir örnek. Bir yandan bu oyun üzerinde çalışıyoruz diğer yandan da başka oyun hazırlıklarını yürütüyoruz. Kafamızda, Suroç katliamı üzerinden kirli savaşı konu alan bir oyun var. Kirli savaşların, halkları kıyımdan geçiren gerici odakların ve bunların arkasındaki emperyalist güçlerin hegemonya hırsları, en başta biz işçi ve emekçileri vuruyor. Daha önce DGB Kuruluş Etkinliği’nde oynadığımız ve Kobanê sürecini işçilerin gözünden anlatan sahne oyunumuzu sürece göre tekrar yorumlayarak sokak oyunu biçimine bürümeyi hedefliyoruz. Bu oyunla da savaşı, savaş çetelerini sorgulatmayı ve kardeşleşmeyi anlatmayı hedefliyoruz. Sonrasında işçi cinayetleri, devlet terörü vb...

Sokaklarda olmaya özen gösteriyoruz. Gündemdeki yakıcı konulara dokunmaya ve işçi ve emekçileri bu konular etrafında kendi sözünü söyletmeye çalışıyoruz. Örneğin, bir çalışmamızda sokak röportajları üzerine. İş çıkışı saatlerinde özellikle yollarını kesip sorumluyu yöneltiyor ve kayıt alıyoruz. Bu çalışmamız ilgiyle karşılandı ve bir çok işçiyle iletişime geçmiş olduk. Bu sokak röportajlarını çeşitlendirmek ve görsel olarak desteklemek önümüzdeki dönem yapacaklarımız arasında.

Henüz yolun başındayız. Ancak kararlıyız. Fabrikalarda üç kuruşa çalıştırılan, gerici ideolojilerle beyni bulandırılan, canı yok pahasına alınan biz işçiler daha güzel yarınları yaratmak için her yolla mücadeleyi kuşanacağız. Fabrikalarımızda örgütleneceğiz, alanlarda olacağız, kah bir şiirin dizelerinde kah bir sokak oyunun ortasında her an kavgayı büyüteceğiz.

Tüm işçi arkadaşlarımıza sesleniyoruz. Özne olalım, üretelim, paylaşalım ve tabii ki değiştirelim ve örgütleyelim!

Çiğli Fazla Mesai Tiyatro Topluluğu

Karakalpak Kızı

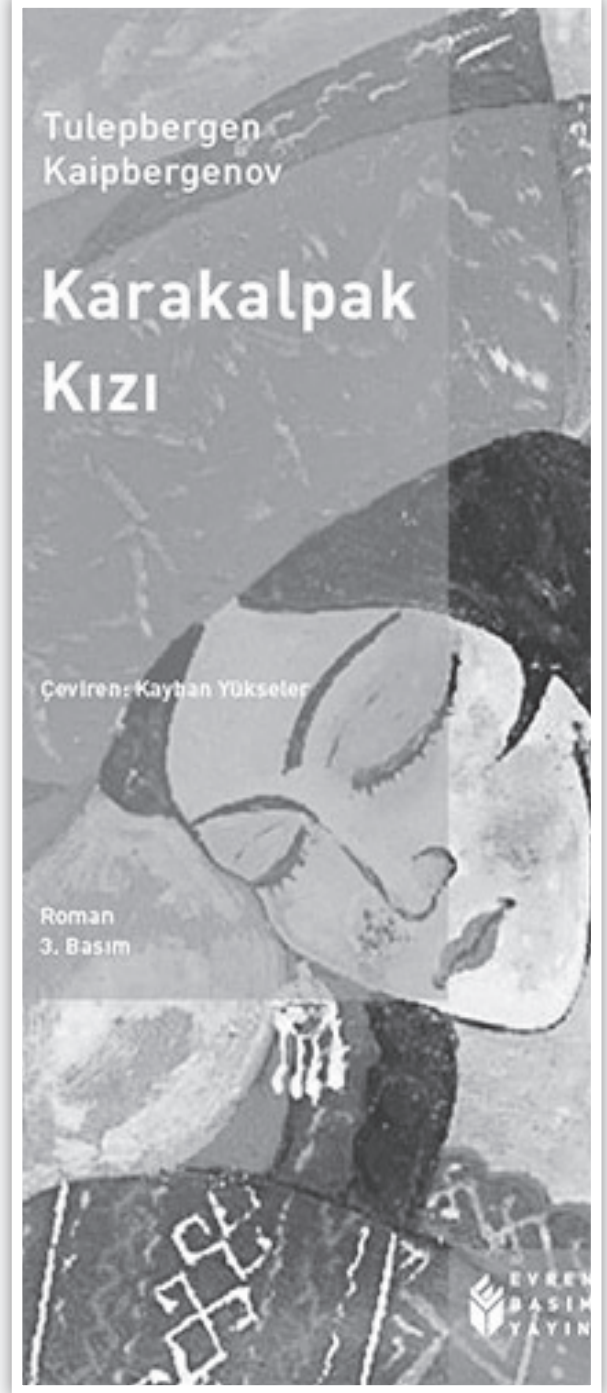
Özbekistan’ın özerk bölgesi Karakalpakistan’ın bir köyünde geçen hikâyenin kahramanıdır Cumagül. Açlığın, sefaletin boy gösterdiği, tarıma dayalı yaşamlarını devam ettirmeye çalışan, bir o kadar da dinin etkisinde olan Karakalpakistan’ın hikâyesidir anlatılan. Sovyet devriminin ardından halklara özgürlük, eşitlik ve insanca bir yaşam yerleştirmeye çalışan devrime inanmış insanların, özelde kadınların hikayesi. Çocuk yaşta evlenmek, erken yaşta başını kapatmak zorunda olan, özlemleri ve hayalleri bir kulak fısıltısı gibi kalan kadınların hikayesi.

Cumagül 12 yaşında küçük bir kız çocuğu. Annesi ve babasıyla birlikte yaşamını sürdürmeye devam ediyordu. Baba Zariypay Cumagül’den sadece birkaç yaş büyük bir çocukla evlenmek için eşini boşar. Eşinden boşanmak istemeyen kadını alabildiğine döver kızı Cumagül ‘ün gözleri önünde ve kapı önüne konulurlar. O günden sonra Cumagül kimseye minnet etmeden, diz çekmeden yaşamını devam ettirmek için uğraşır. İçerisinde bulunduğu bu zorlu yaşamdan kurtulmak için önüne çıkan Turumbet diye bir gençle evlenir. Kimsenin dayatması olmadan, yaşlılara alınıp satılmadan sevdiği insanla evlendiğini sanar. Köydeki kadınlar gibi zengin ve yaşlı adamlarla evlenmeyeceğini, kaderini kendi belirleyeceğini düşünür. Ancak ne eşinin şiddetinden ne de kayıvalidesinin hakaret ve şiddetinden kurtulamaz. Cumagül evi terk eder ve onun için yine sefaletle mücadele başlamıştır. Annesiyle birlikte onlara yardım eden köylülerin evinde kalmaya başlarlar ve bu ailenin devrime olan inancıyla her geçen gün değişmeye başlarlar. Kasabaya odun satmaya indiğinde meydanda yapılan mitinge göz ucuyla bakan Cumagül ‘ün aklından sürekli mitingde duyduğu “kadınlarla erkekler eşit haklara sahiptir!” cümlesi geçmeye başlar.

Artık Cumagül eskisi gibi değildir. Bir yandan içinde yaşadığı zorluklarla mücadele ederken bir yandan da bilgilenmek için daha fazla kasabaya gitmeye başlar. Sovyet yetkilileri artık köy köy gezip kız çocuklarının da okuma yazma öğrenmesini sağlamaya çalışmaktadır. Bir yandan da toplumun yeniden inşası için köy kooperatiflerinin kurulması işleri ile uğraşırlar. Ve Cumagül bu çabanın içinde okuma yazma kursuna ve toplumun yeniden inşasına katılan ilk kadın olur.

Cumagül kız çocuklarının okuması ve kadın hakları için köyünde ajitasyon çalışmalarına başlar. İlk konuşmasını büyük bir heyecan içinde kendi köyündeki kadınlara gerçekleştirir. “Kadınlar da insan! Erkekler kendi çıkarları için ‘aklı kısa’ masalını uydurdular. Karanlık zindan misali bizleri evlerimize hapsedtiler. Artık bütün bunlar geride kaldı. Yeni iktidar kadınlara eşit haklar veriyor. Bunu Lenin söyledi!” der. Söylediklerine inanmayan kara çarşafli kadınları ikna etmek için sözlerine şöyle devam eder: “Yeni iktidar adalet ve eşitlik için mücadele ediyor. Yoksullara toprak dağıtılıyor. Herkesin malı eşit olacak. Kadınlara da aynı haklar...”

Köyde devrim inşa edilmeye çalışılırken mollalar ve toprak ağaları yoksul halkın üzerindeki zulmü her geçen gün arttırmaya başlar. Köydeki devrimciler,

okuma-yazma kursuna katılan kızlar katledilirler. Ama tüm bunlar Cumagül’ü ve devrime inanmış yürekleri yıldırılmaz.

Kadınların sınıflı toplumlarda yaşadığı sorunların farklı boyutlarının anlatıldığı bu kitap, aynı zamanda kadının ve toplumun kurtuluşunun devrimde olduğu fikrini sade bir dille anlatıyor. Yazarı Tulepbergen Kaipbergenov’un sosyalist gerçekçi bir dille Büyük Sosyalist Ekim Devriminin kadınlara tanıdığı hak ve özgürlükleri anlattığı, özerk Karakalpakistan’da yaşanmış gerçek bir hikaye.

Kadınların her gün şiddete uğradığı, baba şiddetinden koca şiddetine kaçtığı, eve kapatıldığı, en temel hakkı olan eğitim hakkından geri bırakıldığı, çocuk evliliklerin yaşandığı bu topraklarda, kadının kurtuluşunun devrimde olduğunu gözler önüne seriyor.

Ümraniye EKK

Dünyada işçi ve emekçi eylemleri

Avustralya'da onur direnişi

Avustralya'da Hutchison Port adlı kargo şirketi, finansal kayıp bahanesiyle Brisbane ve Sydney kentlerinde 97 işçiyi işten çıkarttı. İşçi kıyımının e-mail ve SMS yoluyla bildirilmesi işçiler tarafından öfkeyle karşılandı. Sydney'de liman işçileri, 10 Ağustos günü arkadaşlarına yapılan onur kırıcı saldırı nedeniyle Sydney Limanı'na yanaşan geminin yükünü boşaltmadı. Brisbane'da toplanan işçiler ise barikatlar kurarak kentten limana giden yolu keserek eylem yaptı.

İşçilerin onurları için yaptığı eylem büyük kamuoyunda da büyük yankı yarattı.

Melbourne kentinde ise Demiryolu Tramvay ve Otobüs Sendikası –RTBU üyesi işçiler, çalıştıkları şirket Metro Trains'in taleplerini kabul etmemesi üzerine 2 günlük grev kararı aldı. RTBU Sekreteri Luba Grigorovitch, grev kararının yüzde 98 oy oranıyla alındığını belirtti.

Londra metrosunda grev

Londra metrosunda çalışan işçiler, Eylül ayından itibaren hafta sonları 24 saat hizmet vermeye başlayacak 5 metro hattında çalışacakların fazla mesai yapmalarına ve ücretlerde oluşacak dengesizliklere karşı 5 Ağustos günü 24 saatlik greve çıktı.

Irak ve Mısır'da emekçiler sokakta

Iraklı emekçiler, 7 Ağustos günü başta Bağdat olmak üzere birçok kentte sokaklara çıktı. Elektrik kesintilerini ve yolsuzlukları protesto eden emekçiler, talepleri gerçekleşene dek sokaklardan ayrılmayacaklarını belirtti. Bağdat'ın Tahrir Meydanı'nda toplanan on binlerce kişi, "Din adıyla bizi soydu hırsızlar!" sloganını atarak "Ne Sünni ne Şii, sivil (laik-medeni) devlet istiyoruz!" yazılı pankartlar taşıdı.

Kadınların ön saflarda yer aldığı eylemde sorunlarına dair konuşan bir emekçi "Bütçemiz 5 bölge ülkesine yeter ama halkın durumu içler acısı. Siyasetçilerin çoğu ülkedeki altyapıyı kaldırmak yerine başka ülkelerde mülk alıp sefa sürüyor" dedi.

Bağdat'ın yanı sıra Misan, Nasiriyye, Babil, Divaniyye, Basra, Kut, Kerbela, Necef gibi kentlerde ve Günay Kürdistan'da yapılan kararlı eylemler, Başbakan Haydar İbadi'yi 'reform' yapma

ilerleyen günlerde Londra Belediyesi'nin işçilerin taleplerini kabul etmemekte diretmesi üzerine 26 Ağustos Çarşamba ve 28 Ağustos Cuma günleri için 24'er saat sürecek yeni grev kararı alındı.

Almanya'da sefalet zammına ret

Almanya'da anaokullarında eğitmenlik yapan emekçiler, hakem kurulu tarafından kölelik ücretlerine ikna edilmeye çalışıldı. Ver.di ve GEW sendikalarına üye emekçilerin çoğu yüzde 4,5'luk zam önerisini kabul etmemesiyle birlikte anaokullarında bir kez daha grev ihtimali belirdi.

Peru'da işçilere yayılım ateşi

Peru'da Doe Run adlı maden şirketine ait metal madeninde çalışan işçiler, hükümetin maden bulunan bölgeye çevresel standartlar getirmesi ve işlerinin güvence altına alınması için eyleme geçti. 11 Ağustos günü La Oroya kentinde eylem yapan işçiler, polislin vahşi saldırısına uğradı. İşçiler, polislin silahlı saldırısına taşlarla direndi.

Polisin yayılım ateşinde vurulan Edwar Soto de la Cruz (41) adlı işçi hayatını kaybederken 61 yaralıdan 11'inin durumun ağır olduğu ifade edildi. Yaralılar tedavi edilmek için hastanelere kaldırıldı.

konusunda harekete geçmeye zorladı. Irak Başbakanlık Ofisi, Başbakanlık ve Irak Cumhurbaşkanlığı yardımcılarının görevden alınacağını açıkladı. Bahsi geçen kurumlar feshedilirken devlet kurumlarına tahsis edilen istisnai bütçenin kaldırılacağı ve yolsuzluk dosyalarının hemen açılacağı ifade edildi.

Kahire'de kitlesel eylem

Bir başka Arap ülkesi Mısır'da da bazı bakanlıklara bağlı emekçiler ile ordu ve yargı mensuplarının dışta bırakılarak geriye kalan bakanlıklara bağlı çalışan emekçilerin gelirlerinde kesinti yapılması protesto edildi. 10 Ağustos günü ülkenin çeşitli kentlerinden Kahire'ye gelen binlerce kamu emekçisi, Mısır Planlama Bakanı Eşref el-Arabi'yi teşhir ederek kanunun geri çekilmesini talep etti.

Emekçilerin birçok hakkının gasp edildiği kanun hakkında açıklama yapan Planlama Bakanı Eşref el-Arabi ise Sivil Hizmet Kanunu'nun aynen yürürlükte kalacağını açıklayarak emekçi düşmanı yüzlerini gösterdi.

Ferguson'da OHAL'e rağmen direniş

ABD genelinde yüzlerce yerleşim biriminde eylemlerin yapılmasına neden olan Michael Brown'ın öldürülmesinin yıl dönümünde anma ve protestolar düzenlendi. Cinayetin yıldönümü olan 9 Ağustos'ta Brown'ın vurulduğu yerde toplanan yüzlerce kişi, siyahi gencin yerde 4,5 saat bekletilmesini hatırlatmak için 4,5 dakikalık saygı duruşunda bulundu. Anmada konuşan baba Michael Brown Sr, "Her gün acı çekiyorum. Ancak insanların böyle şeyler yapmaması için onları rahatsız etmek lazım" dedi.

Akşam düzenlenen eylemlerde ise polis saldırısı gerçekleşti. Brown'ın yakın arkadaşı Tyrone Harris'in vurulması üzerine eylemler daha da militanlaşırken ertesi gün kasabada OHAL ilan edildi. OHAL ilanına 'özel mülkiyetin zarar görme ihtimali' ve 'şiddet' gerekçe gösterildi.

10 Ağustos'ta kasabanın bulunduğu St. Louis idari bölgesindeki mahkeme binasına yürüyen eylemciler, önlerine kurulan polis barikatına yüklendi. Saldırıya geçen polis, 60 civarında eylemciyi gözaltına aldı.

Ancak OHAL de öfkeli emekçileri durdurmaya yetmedi. 11 Ağustos'ta St. Louis Uluslararası Havalimanı yakınlarındaki Earth City'deki Interstate 70 otoyolunu kapayan 60 kişi gözaltına alındı. Brown'ın öldürüldüğü sokakta yapılan eylem de polis saldırı. Biber gazı ile saldırıya geçen polis, 23 kişiyi gözaltına aldı. "Ferguson Freedom Fighters" (Ferguson Özgürlük Savaşçıları) adlı grup da Brown'ın öldürüldüğü sokakta eylem yaptı.

Öte yandan Oath Keepers adlı bir paramiliter çete de Ferguson'a gelerek provokasyon yaratmaya çalıştı.

Polis bir yılda 1083 kişiyi öldürdü

Brown'un öldürülmesinin yıldönümünde Teksas'ın Arlington kentinde Brad Miller adlı polis, 19 yaşındaki silahsız siyahi genç Christian Taylor'u silahıyla vurarak katletti.

Çeşitli kurumların yaptığı derlemelere göre ABD polisi, Brown'ın öldürülmesinin ardından geçen bir yılda 1083 kişiyi öldürdü. 9 Ağustos 2014'den bu yana öldürülen 1083 kişiden 499'u beyaz, 273'ü siyah, 161'i Latinlerden oluşurken siyahilerin öldürülme oranının beyazlara göre 3.28 kez daha yüksek olduğuna dikkat çekildi. Ocak 2013'ten beri 800'den fazla siyah polis tarafından katledilirken bunların üçte birinin silahsız olduğu belirtildi.

Filistin'de öfke birikiyor

Filistin halkı 18 aylık Ali Devabşe'nin katledilmesinin ardından işgal rejimine olan öfkesini bilerken İsrail ise kendini aklamak için birkaç tetikçisini gözaltına aldı.

Filistin'de 18 aylıkken yakılarak katledilen Ali isimli bebeğin babası Said Devabşe'nin can vermesi sonunu yapılan eylemlere işgal güçleri saldırdı. 8 Ağustos günü sokaklara çıkan Filistinli gençler, cinayetin yaşandığı Duma beldesinde siyonistleri lanetledi. İşgal güçleri ise Filistinlilere plastik mermi ve gaz bombaları ile saldırdı.

10 Ağustos günü, Ramallah yakınlarında işgal güçlerini hedef alan bıçaklı bir saldırı gerçekleştirildi. Bir İsrail askerini bıçakla yaralayan Filistinli genç, vurularak katledildi.

İsrail devletinin koruduğu ırkçı çeteler ise 8 Ağustos'ta yeni bir katliam girişiminde bulundu. Eriha yolu üzerinde El-Ka'bane adlı bir ailenin evine molotof kokteyli ve yanıcı maddeler atan çete hızla kaçtı. Aile fertleri, şans eseri saldırıdan yara almadan kurtuldu.

İsrail çeteleri finanse ediyor

Siyonist rejimin saldırılarını sözlü kınamalarla geçiştiren Arap Birliği ise Filistinlilere Ocak ayından

bu yana 11 bine aşkın ihlalin yapıldığını açıkladı. Açıklamada "İsrail, yerleşimcilerin Mescid-i Aksa, Kudüs ve Batı Şeria'nın diğer kentlerine ihlalleri gerçekleştirmeye devam etmesi için finans desteği sağlıyor. Dolayısıyla Yahudi yerleşimcilerin işlediği suçların sorumlusu İsrail yönetimidir" ifadeleri kullanıldı.

Aklama operasyonları

Öte yandan Devabşe ailesine yapılan vahşi saldırının büyük tepki çekmesi üzerine İsrail, kendisini aklamak için birkaç tetikçisini gözaltına aldı. Adei Ad Yahudi yerleşim bölgesinde yapılan operasyonlarda 9 çeteci, 9 Ağustos sabahı gözaltına alındı. Yüzlerce Filistinliyi keyfi bir şekilde 'idari tutuklama' adı altında mahkemelere dahi çıkarılmadan tutuklayan ırkçı rejim, 18 aylık Ali'yi katleden 9 ırkçı çete mensubunu ise 2 gün sonra salıverdi.

Ancak aynı hafta içinde 12 yaşındaki bir Filistinli çocuk "tramvaya taş attığı" iddiasıyla gözaltına alınırken 17 yaşındaki Filistinli genç kadın da çantasında meyve bıçağı bulunduğu için gözaltına alındı.

Obama Kongre'nin 'İran' itirazına hazırlanıyor

İran ile P5+1 ülkeleri arasında varılan nükleer anlaşma, ABD'nin temel gündem maddelerinde biri olmaya devam ediyor. ABD emperyalizminin şefi Obama, Kongre'de anlaşmaya karşı öne sürülecek itirazlar öncesinde kamuoyunu ikna etme telaşı içinde.

Amerikan Üniversitesi'nde konuşma yapan Obama, anlaşmanın Irak savaşından sonra en önemli dış politika tartışmalarından biri olduğunu da dile getirdi. İran'ın nükleer silah elde etmesini "kalıcı" şekilde önlediğini söyleyen Obama, tek başına ABD'nin yaptırımlarının İran'ı müzakere masasına oturtmadığına vurgu yaparak BM Güvenlik Konseyi kararları ve Avrupa Birliği'nin yanı sıra Çin, Hindistan ve Japonya gibi ülkelerin İran petrolü alımında ambargoya gitmesinin etkisini gösterdiğini söyledi.

Obama, diğer yandan da tehdit savurmayı ihmal etmedi: "Eğer İran gelecek 10 yıl içinde anlaşmayı ihlal ederse tüm yaptırımlar yeniden yürürlüğe girecek. BM Güvenlik Konseyi'nin diğer üyelerinin desteğine ihtiyacımız yok, ABD, kendi yaptırımlarını yeniden harekete geçirebilir."

ABD Dışişleri Bakanı John Kerry de *The Atlantic* dergisine verdiği demeçte "Ayetullah hep bize güvenilemeyeceğini, her şeyi bozabileceğimizi iddia ediyordu. Bu nedenle Kongre'nin anlaşmayı reddetmesi, büyük bir güven sorunu yaratır" dedi.

İsrail'den tehdit

Diğer yandan anlaşmaya en çok tepki gösteren ülke olan İsrail'in Savunma Bakanı Moshe Ya'alon, *Der Spiegel*'e yaptığı açıklamada İran'ın P5+1 ülkeleriyle yaptığı nükleer anlaşmanın 'tarihi bir hata' olduğunu savundu. Siyonist Bakan "İranlı uzmanları mı hedef alacakları" ve "sabotaj eylemlerinde mi bulunacakları" yönündeki soruya "İranlı bilim insanlarının hayatlarından sorumlu değilim" diyerek tehditle yanıt verdi.

Emperyalistlerden 'PKK' açıklamaları

Türkiye'nin Kürt halkını hedef alan saldırılarına ilişkin Rusya, ABD ve Almanya'dan açıklamalar geldi.

Rusya, Türkiye'nin Güney Kürdistan'da PKK kamplarını hedef alan ve sivillerin yaşamını yitirdiği bombardımanlarına tepki gösterdi. Rusya Başbakanı Dmitriy Medvedev, şu ifadeleri kullandı:

"Uluslararası koalisyon BM Güvenlik Konseyi (BMGK) onayı alınmadan kuruldu ve Suriye'deki operasyonlarını da ülkedeki hükümetin onayı olmadan sürdürdü. Bu da, bu eylemlerin meşruiyeti bakımından ciddi şüphe uyandırıyor. Türk hava güçlerinin Irak'taki bombardımanları konusunda da aynı şüphe var."

Suriye ve Irak'taki çete saldırıları hakkında konuşan Medvedev, bu ülkelerin trajik bir dönemden geçtiğini belirterek Putin'in 'yeni bir koalisyon' fikrine göndermede bulundu.

ABD'den PKK'ye çağrı

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü John Kirby de sadık hizmetkarı Türk sermaye devletine sahip çıkarak "Türkiye'nin terörist saldırılara karşı kendini savunma hakkı var. Şunu da ekleyebilirim ki, PKK'ya saldırılarını sonlandırarak siyasal sürece dahil olmaları çağrısında bulunuyoruz" dedi.

Almanya'dan açıklama

Diğer yandan Almanya Dışişleri Bakanı Steinmeier de PKK'yi hedef alan operasyonlara ilişkin yaptığı açıklamada Ankara'nın kendilerine 'barış' görüşmelerinin sürdürülmesi konusunda güvence verdiğini kaydetti. Steinmeier, "Ortadoğu'da yaşanan sorunlar nedeniyle Kürtlerle yürütülen barış sürecinin sona erdirilmesi, Türkiye ve bölge için ölümcül sonuçlar doğurur" dedi.

Halid Barakat'la röportaj...

Filistin Yönetimi'nin prangaları atılmalıdır

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Merkezi Enformasyon Departmanı, FHKC liderlerinden Halid Barakat ile Filistin siyasi mücadelesinin mevcut durumu ve Filistin'deki ve bir dizi meseleyi kapsayan bir röportaj gerçekleştirdi. Röportajı Kızıl Bayrak olarak okurlarımıza sunuyoruz...

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Merkezi Enformasyon Departmanı, uluslararası Ahmad Saadat'a Özgürlük kampanyasının koordinatörü, yazar Halid Barakat yoldaşla kapsamlı bir siyasi röportaj gerçekleştirdi. Röportajda, Filistin siyasi mücadelesinin mevcut durumu ve Filistin'deki ve Filistin diasporasındaki gelişmeler de dâhil olmak üzere, bir dizi mesele ele alındı. Aşağıda, Halid Barakat yoldaşla yapılan röportajın ilk kısmını yayınlıyoruz:

- Filistinli 18 aylık bebek Ali Davabşe'nin diri diri yakılıp şehit olmasının ardından işgal altındaki Batı Şeria'da ve anavatanın her yerinde tansiyon yüksek. İsrail'in suç işlemeye devam ettiğini görüyoruz ama aynı zamanda Filistin Yönetimi ile düşman arasında, devam eden siyasi toplantıları ve güvenlik toplantılarını da görüyoruz. Bunlardan en sonuncusu Amman'da Saib Erekat ve Silvan Şalom arasında gerçekleşti. Düşmanın siyasi davranışlarını ve Filistin Yönetimi liderliğinin performansını nasıl değerlendirebiliriz? Filistin ulusal güçlerinin ne yapması gerekiyor?

Bugün gerekli olan şey, dün de gerekli olan şeydir: Parçalanmaları ve Filistin davasına müdahale etme girişimlerini bir tarafa bırakmak ve derhal, düşmanla karşı karşıya gelip onun planlarına ve politikalarına engel olmak için sahada operasyonel ve siyasi birliğe ulaşmak üzere çalışmak. 31 Temmuz günü şafak vaktinde bebek şehit Ali Davabşe'nin yakılmasını, Kalandiye mülteci kampında şehit Muhammed Ebu Latife'nin katledilmesi, balıkçıları ve çiftçileri hedef alacak şekilde Gazze Şeridi'nin neredeyse her gün bombalanması, tutsaklara yönelik kolektif cezalandırmaların getirilmesi, Müslüman ve Hristiyanların kutsal mekânlarına, özel olarak Mescid-i Aksa'ya saldırılar düzenlenmesi ve Lübnan ve Suriye'ye uzanan diğer suçlar öncelemiştir. Bu durum, yerleşimci-sömürgeci bir istilacı olarak siyonist düşmanın doğasına içkin olan bu suçların niteliğini yansıtır. Bu varlık, bu devlet, ancak suçlu ve katil olabilir ve her zaman öyle olmuştur. Ve buna karşı halkımızın fedakârlıklarının düzeyine ulaşacak birleşik bir siyasi ve eylemci yanıt gerektiriyor.

Ben bunu, FKÖ ve Filistin Yönetimi liderliğinin bu olayları, halkımız uğruna savaşmak için değil, kendi müzakere pozisyonlarını geliştirmek ve ayrıcalıklarını korumak için istismar ettiğini bilerek söylüyorum. Özel olarak Fetih hareketi, ulusal sorumluluğunu yerine getirmeli ve ulusal mücadeleyi ve onun tarihsel rolünü pazarlık konusu yapmamalıdır; bunu da mücadeleyi sürdüren birimlerine yönelik bir eleştiri olarak görmemesi gerekir. İşgali ve yerleşimcileri yenilgiye uğratacak tek şey silahlı halk direnişidir, başka bir şey değil.

Filistin topraklarının ve kutsal mekânların korunması ve Filistinli gruplar tarafından ayrı ayrı açıklamalarda savunulan Filistinli haklarının geliştirilmesi, öncelikle tüm yurtsever güçlerin sorumluluklarını ve vazifelerini yerine getirmek üzere birleşmesini gerektirir. İşgalciyle ve yerleşimci sömürgecilerin suçlarıyla yüzleşmek ve onlara yanıt vermek, bir eylem planının ve birleşik bir stratejinin parçası olmalıdır.

- Genel Sekreter Ahmad Saadat yoldaş, hapishane yönetiminin onu aile ziyaretlerinden alıkoyan kararını geri çekmemesi halinde açık uçlu açlık grevine gitme tehdidinde bulundu ve FHKC'nin Hapishane Kolu, lideriyle birlikte böyle bir açlık grevine katılma isteğini ifade etti. Saadat daha sonra Nafha hapishanesine nakledildi ve şu anda hem Nafha Hapishanesi'nde hem de bütün hapishaneler çapında kaynayan bir gerilim durumu var. Bu gelişmeleri nasıl takip etmeliyiz? Özellikle işgal altındaki Filistin'in dışında atılabilecek adımlar nelerdir?

Yoldaş Saadat, geçmişte pek çok vesileyle yaptığı gibi, bilinen ve sezilen bir fikirle, yaşanan şeye – Siyonist hapishane yöneticilerinin vahşi saldırılarıyla karşı karşıya olan tutsakların en temel haklarına el konulmasına - ışık tutma düşüncesiyle durgun suya bir taş atıyor. Açlık grevi, bir esirin amacına erişmek için bütün yolları tükettikten sonra başvurduğu nihai bir silahtır. Önemli olan, kolektif olarak tutsakların, ulusal tutsaklar hareketinin, bu hareketin liderliğinin ve sağlam çekirdeğinin taleplerinin gerçekleşmesidir. Buradaki mesele basit bir hak: aile ziyaretleri, bir tutsağın temel bir hakkıdır. Filistinli ailelerin, tutsakların ailelerinin, eşlerinin, çocuklarının ve torunlarının kolektif olarak cezalandırılmasını meşrulaştırabilecek bir insan vicdanı yoktur.

Bizim, vazifemizi yerine getirmemiz ve Filistin düzeyindeki, Araplar düzeyindeki ve uluslararası düzeydeki kurumlara, Filistinli tutsaklar hareketinin taleplerini ileriye taşımak üzere işgalciye ve onun kurumlarına karşı geniş bir baskı yapmaları için tüm imkanlarımızı organize etmemiz gerekiyor. Herkesin kendi sorumluluklarını yerine getirmesi gerekiyor. Taleplerin belirlenmesinde son söz, İsrail hapishanelerindeki yoldaşlara ve kardeşlere aittir; mücadelenin niteliğini, ayrıntılarını ve zamanlamasını en iyi belirleyebilecek olan onlardır zira bu konuda en bilgili olanlar ve duruma en yakından aşina olanlar onlardır.

- Gazze hâlâ büyük bir yara. Savaşın arkasından enkaz yerinde duruyor; sınır kapıları devamlı olarak kapalı, daimi bir abluka var ve yeniden inşa süreci işlemiyor. Aynı zamanda siyasi anlaşmaların Gazze'yi bütün halkımızın işgale karşı yürüttüğü mücadeleden koparması, uzun süreli bir sükûnetle direnişi tasfiye etmesi yahut halkımızın acıları üzerinden şantaj ve tehditlerde bulunması yönünde korkular var. Bu pozisyonları nasıl görüyorsunuz ve Gazze'deki halkımıza bu tür komploların karşısında durmaları için ne tavsiye ediyorsunuz?

Gazze Şeridi'ndeki halkımız, bizden gelecek tavsiyelerden ziyade, bizim ulusal düzeyde, mücadeleyi ve onların kanı ve acılarıyla elde edilmiş kazanımları koruyacak pozitif bir ortam sağlamamıza ihtiyaç duyuyor. “Yeniden inşa” çağrılarının, düşmana ve hasım güçlere, bombalar ve katliamlar yoluyla iradelerini dayatmayı başaramadıktan sonra çimento, ilaç ve gıda üzerinden kendi iradelerini dayatmak için faydalanacakları bir siyasi şantaj projesine dönüştürülmesini kabul etmemek gerekir. Bir kez daha söylemek gerekirse, Filistinli seçkinler, siyasi

partiler ve siyasi güçler, rollerini halkın fedakârlıkları ve taahhütleri düzeyine yükseltmeli ve halkın ulusal birliğe ulaşılması talebini tereddüt etmeksizin ve gecikmeksizin yerine getirme yönündeki ulusal sorumluluklarına sahip çıkmalıdır. Ulusal birliğe giden yolu ona ulaşmak isteyenler bilir, arkasında hiçbir siyasi irade olmaksızın boş ve sahte sloganlar üretenler değil.

İhtiyaç duyulan şey, her bir bölgedeki ortamın ve niteliğin ve halkımızın koşullarının gerektirdiği şekilde düşmanla karşı karşıya gelme durumunun kalıcı hale getirilmesidir. Halk sınıflarının ve yoksullarının direncini güçlendirmek, anayurdun hem içinde hem de dışında bulunan mülteci kamplarında onların seslerini yükseltmek ve kazanımlarını korumak gerekiyor. Resmi Arap rejimlerinden ve öncelikli olarak Mısır devletinden, halkımızın üzerindeki ablukanın kaldırılması için harekete geçmesini istemek gerekiyor. Yeni bir politik ortamın yolunu açan, birleşik bir Filistinli duruş gerekiyor. Bütün halkımız, neyin gerekli olduğunu biliyor.

Son tahlilde, şunu söylememiz gerekiyor: Düşmanla çatışmanın neredeyse bütün bedelini ödeyen Filistinli halk sınıfları, kanlarının, fedakârlıklarının ve mücadelelerinin boşa harcadığını, kazanımlarının politika pazarında alınıp satıldığını yahut bölgede kendi özel ekonomik ve siyasi çıkarları için yarışan güçler ve ülkeler arasında kaybolduğunu görmek istemiyor. Abluka, siyasi taviz verilmeksizin kırılmalıdır. Bu, Gazze Şeridi'ndeki direnişle ve halkımızla sınırlı olmayan, Filistinlilerin, Arapların ve bütün dünyanın çok ciddi bir sorumluluğudur.

Yüzyılı aşkın militanlık, mücadele ve her daim fedakârlığa hazır olma durumu bizlere ilerleme, değişim ve kurtuluşun tarafı olarak yoksul ve ezilen sınıfların öncüsü rolünü sağladığı ölçüde, kendileri için el koyup tekellerine aldıkları Filistin siyasi karar mercilerinin tepesinde oturan geleneksel gerici güçlerin haklarımızı pazarlık konusu yapmaya ve taviz vermeye her daim hazır olması karşısında da, deneyimlerimiz doğrultusunda bir o kadar hazırız.

Gerçeklik şu ki halkımız, ulusal kurtuluş safhasının anlamını ve gereksinimlerini neredeyse içgüdüsel olarak anlıyor ve biliyor. Ulusal birlik bütün durumlarda aynılık ve mutabakat anlamına gelmez; gerçekte uyum, her ne kadar bunların devrimci öncü işlevi görmesi beklense de, salt “fraksiyonların” oluşturduğu birlikten çok daha geniş bir ulusal hareket içinde, geri dönüş ve kurtuluş mücadelemiz bağlamında çeşitlilik anlamına gelir. Fraksiyonlar sadece bunun devrimci öncülüğünü yapabilir. Halkımız bu denklemi gayet iyi anlıyor ve her zaman “liderliklerinin” çok ötesinde bir noktada durdu; biz ise her zaman başta bulunan bir “paşalar”, “liderler”, “şeyhler”, “babalar” ve geleneksel liderlik grubunun lanetiyle karşı karşıya olduk.

Düşmanla sözde “uzun vadeli ateşkese” veya “müzakerelere” ve benzeri anlaşmalara bel bağlamak ve tüm bu “inisiyatiflerle” tek taraflı olarak ilgilenmek, yalnızca düşmana fayda sağlayan sefil seçeneklerdir. 1948'den beri bu tür inisiyatiflerden bir tanesi bile başarılı olmamış ve halkımıza bir fayda sağlamamışsa, bugün neden öyle olsun? Bu, Filistin sahnesindeki siyasi parçalanmanın eşliğinde daha da doğrudur.

Bu tür davranışlar her zaman, halkımızın acısını hafifletme amacıyla rasyonalize edilir. Gerçekte ise bu tür “inisiyatifler” yalnızca acıyı ve azabı daha da uzatır: ister kasten böyle olsun, isterse de düşmanın doğasının, pozisyonlarının ve siyasi koşullarının hatalı şekilde anlaşılmasının sonucu olsun. Yanılsamalara dayanmak bizi kaçınılmaz olarak, eşit derecede felaket getiren sonuçlara götürür.

- Peki ya El-Fetih ve Hamas arasındaki uzlaş? Özellikle en geniş Filistinli hareketleri tartıştığımız zaman, bu analizin ışığında bunu nasıl anlamalıyız?

El Fetih'in ve Hamas'ın bu sözde “bölünme”yi bitirmesini engelleyen şey siyasi seçenekler, negatif pozisyonlar, her iki hareketin kendine meşruiyet kaynağı olarak aldığı bölgesel ve uluslararası destekçilerin düşünceleri ve onların Filistin Yönetimi içinde bir partner rolü oynama ısrarıdır. Bölgesel ve uluslararası güçlerin takipçisi veya onların hizmetinde bir araç olmayı, hatta küçük hissedar olmayı kabul eden herkes, tarihin ve halkımızın karşısında bunun sonuçlarına katlanmalıdır.

Halkımız, bütün referansların üstünde bir referanstır. Ve biz “hiçbir ses Filistin halkının sesinden daha yüksek değildir” dediğimiz zaman, bu slogan demokratik özünden ve içeriğinden boşaltılıp, “seçim meselelerini çözme” ve Filistin davasını zayıflatacak şekilde Filistin Yönetimi'nin rollerini ve fonksiyonlarını El Fetih ve Hamas arasında bölüştürme çağrısına indirgenmemelidir. Bütün ulusal güçlerin, özellikle de radikal solun ve Halk Cephesi'nin ulusal birliğe erişmek ve bilinci ve umudu yükseltmek üzere yeni bir gerçekliği empoze etmek için, Filistin içinde ve sürgün olunan bütün ülkelerde kitlesel halk örgütlenmesine dayalı daha geniş bir programa girişmesi gerekir. Davamızın durumu absürd haldedir ve hepimizi mahkum etmektedir; bu durum uzun sürmemelidir, zira bir tarihsel sorumluluk döneminden, acı ve kan döneminden geçiyoruz.

- Halk direnişi, özellikle Batı Şeria'da büyük tehditlerle karşı karşıya; Kudüs'teki “gençlik hareketi”ne çok az destek var ve Filistin Yönetimi'nin müzakerelere bel bağlama yönündeki daimi politikası, işgalciyle devam eden güvenlik işbirliği ve siyasi tutuklamaları nedeniyle ulusal kurtuluş projesinin altı oyuluyor. Filistin siyasi sistemine el konulmuş, davamız küçük düşürücü müzakere ve anlama dosyalarına bölünmüş durumda. Alternatif nedir?

Eğer düşmanın hareketlerini izler ve Herzliya strateji konferansında konuşulanları ve Siyonist güçler tarafından sunulan vizyonları okursak, Siyonist düşmanın Filistin Yönetimi'ne hiçbir şey vermek istemediğini, bir yanılsama bile vermek istemediğini kolaylıkla anlarız. Siyonist düşman, Batı Şeria'yı ve Kudüs'ü “İsrail Toprağı”nın ayrılmaz parçası olarak

görüyor; onlar için orası “Judea ve Samara.” “İsrail” liderleri bugün barışı, Beytüllahim, Ramallah, Nablus ve öteki şehirlerde ortak sanayi bölgelerinin kurulması ve Filistinli kapitalist komprador tabakayla ilişkilerin güçlendirilmesi olarak görüyor. Bu yüzden de Filistin direnişi, ikili bir görevle karşı karşıya: bir yandan düşman ve yerleşimciler için caydırıcılık oluşturmak, diğer yandan da güvenlik ve ekonomi düzeylerinde Siyonist düşmanla işbirliği yapan Filistinli sınıf için caydırıcılık oluşturmak. Bu mücadeleler çok önemlidir ve iç içe geçmiştir: Ve işgal altındaki anayurttaki halkımız için yeni bir mesele de değildir.

İşgal altındaki Kudüs'teki ve Filistin Yönetimi tarafından kontrol edilmeyen diğer bölgelerdeki halk hareketi, içeriden, kendi kendine yeter şekilde gelişmeye ihtiyaç duyuyor ve fraksiyonlar tarafından kontrol altına alınmaya veya yönetilmeye ihtiyaç duymuyor. Mücadele etmek isteyen herkes, boş ve açık bir alanın karşısında duruyor. Mücadelemizi sürdürmek ve düşmanla açık çatışma, kitlelerle düşman arasında –genellikle düşman lehine – bir bariyer gibi duran Filistin Yönetimi'nin güvenlik rolünün ve ekonomik ve siyasi rolünün prangalarının atılmasını gerektirir. Sahada, Filistin Yönetimi'nin kontrolünün olmadığı yerlerde, Filistin direnişi daha iyi örgütlenebilir, eyleme geçebilir ve hareket edebilir haldedir.

Bu açıdan, direnişin yaratıcı biçimlerinde bir yenilenmenin olduğu, günümüzün genç Filistinlilerinin oluşturduğu yeni nesil tarafından yapılan çalışmaların ve yazılan makalelerin halk direnişi biçimlerini ve mevcut zorlukları ele aldığı dikkate alınmalıdır. Entelektüel ve kültürel kurtuluş projesinin eşlik etmediği bir siyasi kurtuluş projesi olamaz.

- Tekrar soruyoruz, bugünkü koşullar altında devrimci alternatifi gerçekleştirilmesi ihtimali nedir?

Demokratik devrimci alternatif sorusunun cevabı, meydanlarda, sokaklarda, üniversitelerde, sendika ve hapishanelerde doğar, sadece temenni ve hayalle inşa edilmez. Oslo çizgisiyle kopuşu gerçekleştirecek, Filistin ulusal hareketinin “sivil toplum kuruluşları” olarak bilinen kurumlara bıraktığı rolü ve yerini yeniden kazanacağı ve mülteci kamplarının (halk kesimleri) önderlik edip karar mercii olduğu yeni bir dönemi tesis edecek, sürekli devrimsel bir altüst oluşun kaçınılmaz olduğu anlamına gelir.

Düşmanla olan savaşımız uzun ve zorludur ve önümüzdeki on yıllar boyu sürecektir. Yeni kuşağın

görevi de önceki kuşaklarla iletişim kurmak, onların deneyimlerini okumak ve o deneyimlere yaslanıp yeni mücadele deneyimini inşa etmektir. Devrimci demokratik alternatifle ilgili toplu sorunun cevabı ancak toplu bir şekilde yanıtlanabilir. Devrimci demokratik alternatif, bir örgütün kararı, deklarasyonu ya da çağrısı ile doğmaz, dilimizi mükemmelleştirmek için ne kadar uğraşırsak uğraşalım...

- Filistin Kurtuluş Örgütü'nün (FKÖ) gerçekliği nedir bu günlerde? Karşı karşıya kaldığı zorluklar nedir? Onu reforme etme, yerine ve rolüne geri dönmesini sağlama imkânları nedir?

FKÖ'nün liderliği bugün halkımızın beklenti ve amaçlarını karşılamıyor. Üstelik bu liderliğin duruşu ve davranışı halk kitlelerimiz için bir endişe kaynağını oluşturuyor. FKÖ, ilk fedailerin gerçekleştirdiği tarihsel ve büyük bir başarıdır ve FKÖ, onu kendi ellerinde tekelleştirenlerden geri alınmalı ve hem iradesi hem de kararları özgürleştirilmelidir. Aynı zamanda, farklı fikri ve siyasal yönelimleriyle istisnasız tüm ulusal direniş güçlerini saflarında içermelidir. Bizim arzuladığımız FKÖ, mültecilerin dönüşü, kurtuluş ve başkenti Kudüs olan tüm Filistin ulusal toprağı üzerinde inşa edilecek demokratik bir Filistin'i kurmak için tüm ulusal hakları hayata geçirecek ulusal birlik cephemiz olan bir FKÖ'dür. Bu alanda rekabet etmek isteyenler de buyursun.

- Yasama meclisindeki milletvekili, eylemci Halida Carrar'ın ve daha önce 25 milletvekilinin kaçırılması, işgalcinin uluslararası topluluğu dikkate almadığını ve uluslararası kanunları açık bir biçimde ihlal ettiğini gösterdi. Dünya özgürlük mücadelelerinin geniş bir dayanışmayı hayata geçirmiş olmasına rağmen, BM başta olmak üzere tüm uluslararası toplumda Carrar ve diğer milletvekillerinin tutukluluğunun sürdürülmesi yankı bulmadı, bu konuyu gündemleştirmek için nasıl bir baskı oluşturmalyız?

Carrar'ı Ramallah'tan Eriha'ya uzaklaştırma hamlesi düşman kurumlarının da itiraf ettiği gibi boşa çıktı. Düşman başarıya ulaşsaydı bu, siyasal anlamda tehlikeli bir ilk olacaktı. Filistin lideri Carrar ile ulusal ve uluslararası dayanışma gerçekliği belirgindi ve işgalcinin tüm hesaplarını alt üst etti. Zorunlu uzaklaştırma kararını kıracağımızdan herhangi bir kuşumuz yoktu. Keza, işgal altındaki topraklarda ulusal mücadeleler, Cephe'nin siyasal tutumu, dünya çapında kadın ve erkek milletvekilleriyle gerçekleşen onlarca görüşme, birçok dayanışma elçisinin ziyareti ve tüm bunların yanında bir günlük halk ziyaret merkezine dönüşen, bu konu için özel olarak kurulmuş eylem çadırı işgalciyi, verdiği bir aylık süreye rağmen kararın boşa çıktığını itirafa sürükledi. Başka bir tabirle, işgalcinin kararı düştü.

Tutuklama ya da kaçırma aynı bağlamdaydı, amaç

işgalcinin uzaklaştırma konusundaki başarısızlığının üstünü örtmektir. Yoldaş Carrar'a yöneltilen suçlamaların listesi incelendiğinde işgalcinin ne yaptığını bilmediği ve onu itham edecek herhangi bir şeye haiz olmadığı anlaşılıyor. Suçlamalar öncelikle işgalcinin aczini gösteriyordu. Yabancı basın ve hatta İsrail basınında, "Carrar davası"nın ele alınış biçimini dalgaya alan bir dizi makale ve yorum yayınlandı. Aynı zamanda onlarca parti, delege, parti ve sendika lideri ve itibarlı kişi bu ithamları ve işgalcinin davranışını kınadı.

- Son dönemlerde Siyonist işgalci, ona karşı yapılan boykot kampanyalarının silahlı direniş güçlerinin vuruşları kadar tehlikeli olduğunu itiraf etti. Bu kampanyaların yükselme nedeni nedir? İşgale büyük kayıplar verdirmesinin ve işgalin milyon dolarlar harcayarak bunun karşısında durmasının altında yatan nedenler nedir?

Silahlı mücadele kadar işgali acıtan, korkutan ve gücünü tüketen hiçbir şey yoktur. Fakat ekonomisini ve imajını sarsan başka şeyler var ki bazen gerçek silah kadar önemli olabilir. Burada Siyonist devleti tam kuşatma altında alacak ekonomik, siyasal, akademik ve kültürel bütünsel boykotu kastediyoruz. Keza Siyonist düşman yalnızlaşmaktan korkuyor ve boykotun özü de yalnızlaştırmadır; işgalciyi reddetmek ve normalleşmesini engellemektir. Bu "suç ve ceza" mantığıyla yürütülen bir girişim, böyle sürekli suç işleyen ülkeler cezalandırılmalı.

Öte yandan Uluslararası Boykot Hareketi, işgal devletinin mahiyetiyle ilgili birçok soruyu ortaya çıkartıyor; kuruluşu, geleceği, doğası ve rolü. Siyonist devletin liderlerinin korku kaynağı ve onların bu hareketin karşısında, stratejik bir tehlike olarak durmasının nedeni de budur. Bunun için işgalci, -bir tek onun kullandığı terimle- "İsrail'i meşruiyetinden mahrum bırakma" savaşına milyon dolarlar yatırıyor.

İşgalci, boykot kampanyalarının "yasak üçgen"e yayılmasını engellemede başarısız kaldı: Üniversiteler, sendikalar ve kiliseler. Bu kurumlar, Yahudilerin Almanya'da maruz kaldığı soykırımın düğümüne yaslanarak Siyonist hareketin tehditleri ve manipülasyonuna maruz kaldığı için sahip olduğu birçok devasa yatırımla -sosyal güvenlik sandıkları ve yatırım banka hesapları aracılığı ile- Siyonist devlete maddi ve siyasal bir destek sunuyordu ve ona bütünsel bir korunaklılık sağlıyordu. Bugün bu kurumlar bölünmüş ve bazıları boykota destek verme konumuna gelmiş durumdadır. Elbette bu kurumlar homojen değil ama özellikle genel toplantıları ve rutin kongrelerinde "Filistin taraftarları" ile "İsrail taraftarları" arasında tartışmalar ve politik çatışmalar yürüyor. Bazen gerekli sayıda oy toplayamayıp başarıya ulaşamıyoruz ama Filistin'in bu kurumların gündemine yerleşmesi Siyonist devlet için büyük ve dayanılmaz bir kırılma

olarak görünüyor ve o yüzden bu konu stratejik ve hatta varoluşsal bir mesele olarak değerlendiriliyor.

Her zaman hatırlamamız gerekir ki tüm bu başarıları şehitlere, halkımızın acıları ve fedakârlığına ve başta silahlı direniş olmak üzere halk direnişine borçluyuz. Çünkü halklar, sessiz ve boyun eğmiş bir kurbanla dayanışmaz çünkü sessizlik ölüm demek halkların nezdinde. Halklar her zaman kendi hakkı için savaşan, haykıran, kendini savunan ve isyan edene destek verir.

Aynı zamanda insan vicdanı, Siyonist düşmanın Filistin'de işlediği cinayet ve yıkımın fotoğrafları karşısında sessiz kalamaz. Birleşmiş Milletler yetmiş yıldan bu yana sessiz kalma suçunu işleyerek bu suçlara ortaklık yapıyor. Fakat dünya özgürlük hareketleri, demokratik ve ilerici güçleri, halk hareketleri, öğrenci hareketleri ve feminist hareketler, sendikalar ve tüm dünya özgürlükçü hareketleri bu suçların karşısında sessiz kalmıyor çünkü onların hesapları devletlerinin hesaplarından farklıdır.

Son olarak, Siyonist düşman -nükleer silahlar dışındaki- elindeki tüm yüklü cephanesini halkımıza karşı kullanmıştır.

- Fransa Arap Corc İbrahim Abdallah'ın (*) tutukluluğunu sürdürüyor. Sizce onunla dayanışma kampanyası ve serbest bırakılması için ne yapılmalı?

Yoldaş Corc Abdallah ile dayanışma kampanyası sürüyor. Beyrut'ta yaşayan ailesi, bazı arkadaşları ve Filistinli ve Lübnanlı kuruluşlar tarafından yürütülüyor. Yalnız bu kampanya Lübnan hükümeti, esas parti ve siyasal akımları ve -ne yazık ki- Lübnan ve Filistin direniş güçlerinden destek almaksızın yürüyor. Fakat özellikle Fransa'nın Toulouse ve Marsilya kentlerindeki etkinlikler devam ediyor ve yakın zamanda panel ve hapishane önünde yürüyüş dizisi örgütledik.

Bunun yanı sıra, 2005'ten bu yana yürütülen, FHKC Genel Sekreteri Ahmad Saadat ile dayanışma kampanyası, Fransa'da, ABD'de, Kanada'da, Filipinler'de, Kolombiya ve başka ülkelerde Arap olan ve olmayan politik tutsakların arasında dayanışma kurarak, halklarımızın emperyalizme, ortak düşmanımıza karşı mücadelesini birleştirirken halkların ortak kaderini hatırlatmak ve Kanada, Avustralya, Yeni Zelanda ve ABD'den Filistin ve Güney Afrika'ya kadar yerli halkların, toprağın asli sahiplerinin sömürgecilik ve yerleşimci sömürgeciliklerinin güçlerine meydan okuyan seslerini yükseltmek amacıyla çalışıyoruz.

(Birinci bölüm bitmiştir)

(*) Lübnan Silahlı Devrim Birlikleri'nin lideri

Kaynak: Filistin Halk Kurtuluş Cephesi

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/31 * 14 Ağustos 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

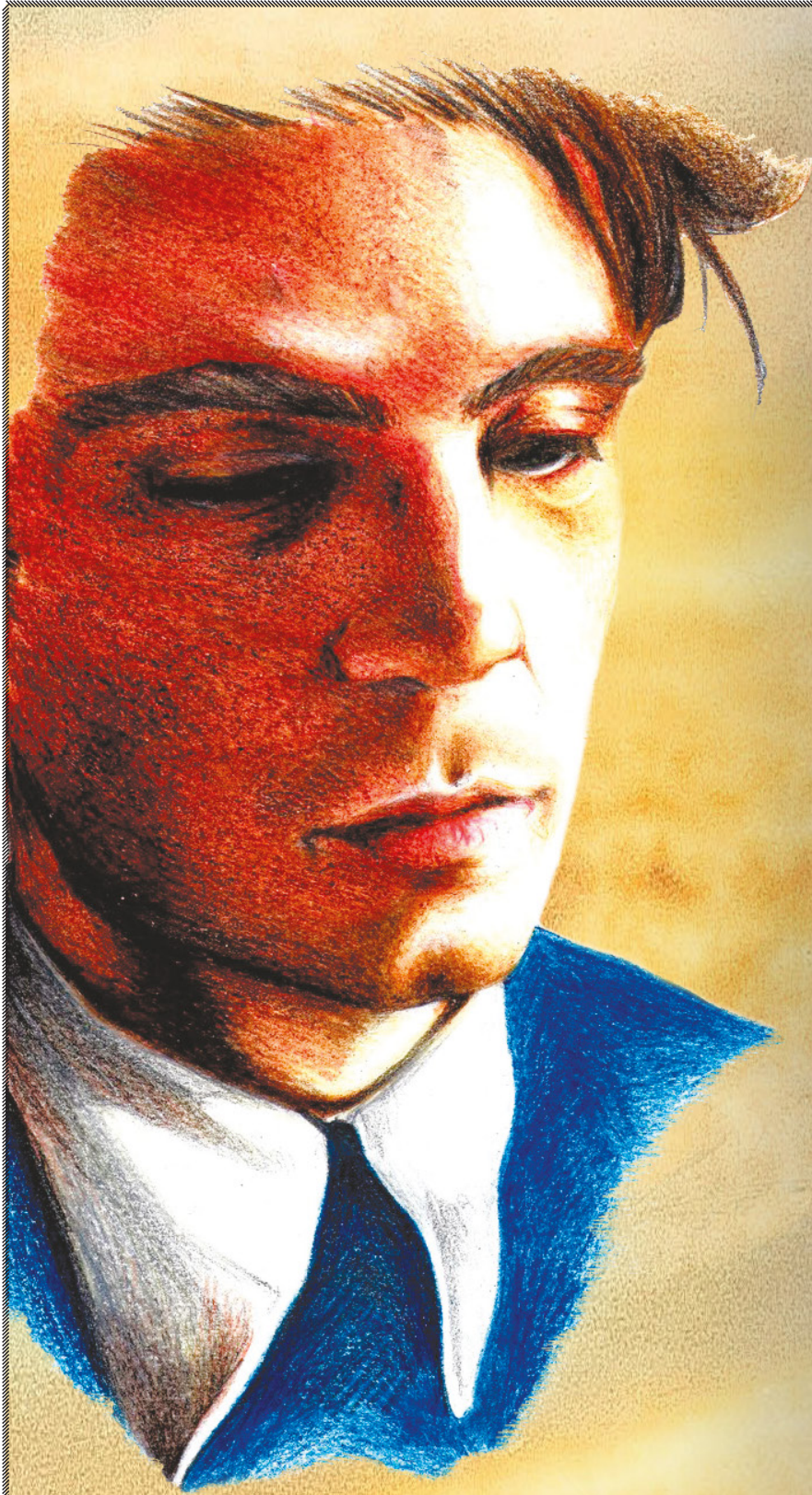
e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

**İspanya'nın kızıl çiçeği
devrimci şair
Federico García Lorca
19 Ağustos 1936'da
Franko faşizmi tarafından
kurşuna dizilerek
katledildi...**

**Proleter sanatın
çalışkan işçisi
Bertolt Brecht
14 Ağustos 1956'da
hayatını kaybetti**

